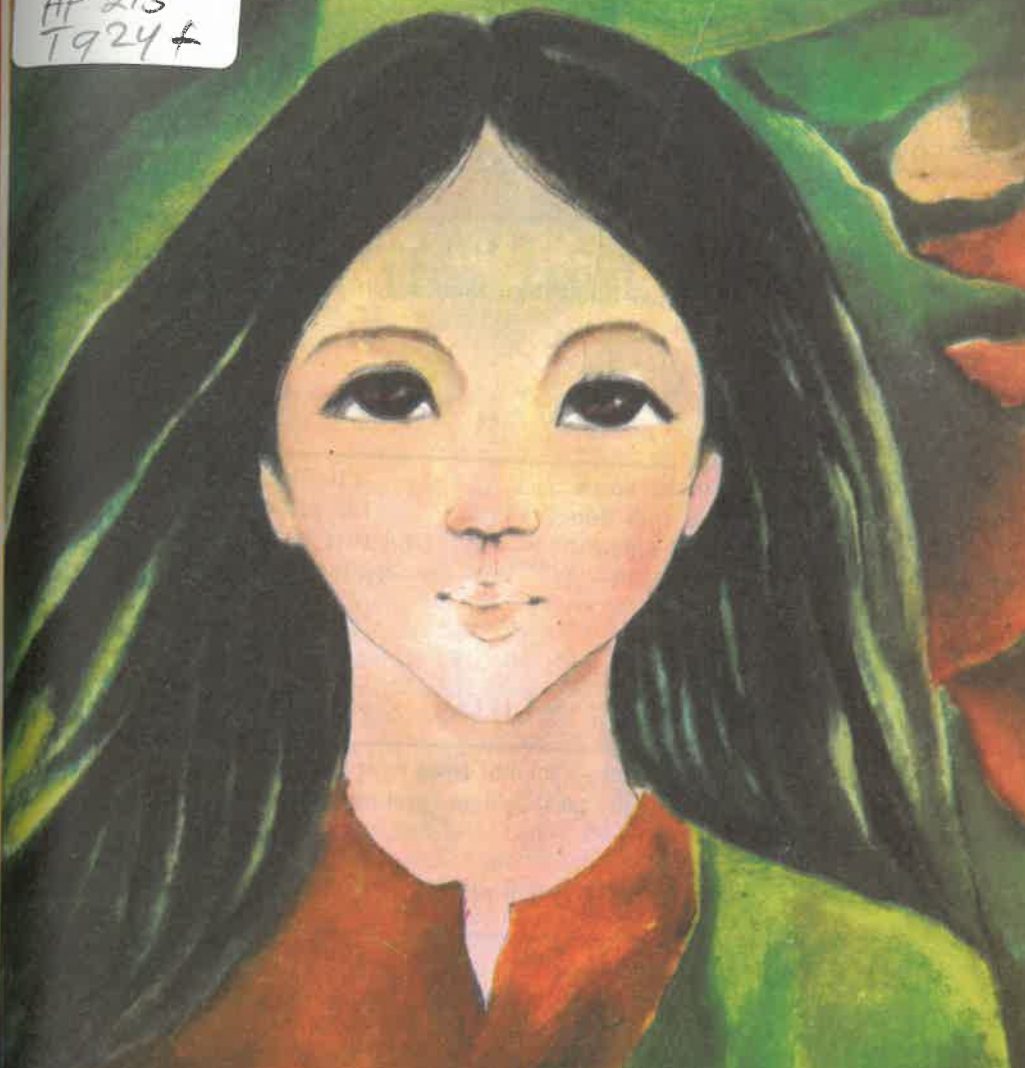

Wason
AP 215
T924 f

tuổi ngọc

khởi đăng :

MAI THẢO
cửa trường, phía bên ngoài
DUYÊN ANH
vẫn còn tiếng chim hót
HOÀNG NGỌC TUẤN
tôi là

CHỦ NHIỆM, CHỦ BÚT : DUYÊN ANH
 THỦ KÝ : ANH CHI
 ĐẶC PHẢI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THÔNG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÓN

TUẦN BÁO RA NGAY THỨ NĂM

Tòa soạn, in ấn : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. 23.39a

VĂN

cây ngọc lan trong vườn
 chiếc yếm của tình đồng
 tiếng con lặn ban chiều
 cho đá lại yêu dấu
 như nơi tình cơ
 khúc chiều đưa

PHẠM NGỌC LƯU
 LÊ MIÊN TƯỜNG
 LÊ PHƯƠNG KHANH
 TRẦN THỊ GIA LẠI
 DUY ANH
 VÕ TẤN KHANH

THƠ

du từ lệ — châu ngọc — hồ phi lộng ngọc — nguyên hồng
 giang — bụi thuy thu hà — phạm phủ phục — ng. cầm
 tòn nữ thu dung

TRUYỆN DÀI

cửa trường, phía bên ngoài
 thư tình trên cát
 lời và em

MAI THẢO
 DUYÊN ANH
 HOÀNG NGỌC TUẤN

MỤC THƯƠNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
 chấp phở
 bích môi lòn
 biết một biết mười
 ngọc thân ai
 tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
 KIẾN VÀNG
 NGUYỄN TUẤN ANH
 NGUYỄN THẾ
 NGỌC
 TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 28 9-72 ĐẾN 3-10-1972 SỐ 70 MỖI GIÁ 60đ.

tiếng thu tuổi ngọc

Bạn ngọc đang cầm trên tay Tuổi Ngọc số 70, số báo mà Tòa soạn đã đn ào quảng cáo. Quảng cáo mười thực hiện chỉ mới được có năm. Nhưng Tuổi Ngọc sẽ tiến lên mười rưỡi. Cái đáng khoe với bạn ngọc trước tiên là giàn chữ mới toanh. Tuổi Ngọc chạy bằng chữ không chạy bằng khuôn chì. Chữ bây giờ đắt lắm, thay cả một giàn chữ để phục vụ đôi mắt của bạn ngọc cũng xứng đáng được bạn ngọc khen rồi. Chẳng tin bạn ngọc cứ so sánh với các báo khác mà xem có phải Tuổi Ngọc ấn loát đẹp nhất nước không nào ! Ba truyện dài của Mai Thảo, Duyên Anh, Hoàng Ngọc Tuấn đã khởi đăng. Đáng lẽ Duyên Anh viết Văn còn tiếng chim hót song rất đồng (hầu như đa số) bạn ngọc yêu cầu cho đăng tiếp Thư tình trên cát (truyện này vì lý do để Tuổi Ngọc sống đã phải tạm ngưng kể bị phản nản đã Tình mộng còn Thư tình trên cát) và đăng từ đầu nên Duyên Anh phải chiều bạn ngọc, đồng thời, cũng cáo lỗi các bạn ngọc đợi chờ đọc Văn còn tiếng chim hót. Sự trình bày khác lạ hẳn. Như mùa thu là rừng cho mùa xuân lá xanh. Điều đáng khoe thứ hai là cái bìa sau. Từ nay, mỗi tuần, Tuổi Ngọc tặng bạn ngọc một bản nhạc chưa hề in của các nhạc sĩ tên tuổi và chưa tên tuổi (hy vọng sẽ tên tuổi). Bạn ngọc tập hát để trình bày trong những dịp liên hoan ở trường hay trong các buổi họp mặt. Là nhất. Vì vừa mới mẽ vừa hay vừa sang. Tuổi Ngọc không bao giờ ngủ. Mãi mãi thức để cố gắng. Mong bạn ngọc luôn luôn thôi thúc và góp ý kiến cho Tuổi Ngọc. Số sau, Tuổi Ngọc 71, mang chủ đề Tiếng Thu. Nếu không gặp trở ngại, Tuổi Ngọc Tiếng Thu sẽ dày 100 trang giá bán 100 đồng. Gặp trở ngại, Tuổi Ngọc Tiếng Thu như số thường nhưng rất đặc biệt. Về đặc biệt ấy, bạn ngọc sẽ tìm gặp khi cầm Tiếng Thu trong tay. Tuổi Ngọc Tiếng Thu đăng tải nhiều sáng tác của nhiều nhà văn thời danh, đồng thời, giới thiệu những sáng tác hứa hẹn nhiều hy vọng của những cây bút mới của Tuổi Ngọc. Tuổi Ngọc Tiếng Thu, số báo gọi mùa thu về, đem heo may tới, làm mưa xanh màu nhớ thương, dệt áo mơ phai lá vàng. Tuổi Ngọc Tiếng Thu, số báo êm dịu của một năm.

tâm trai

tựa khúc trầm du võ mạn thuyền
hay là sương rụng với nhân duyên
núi hoa khách bất cười thanh thót
vin áo nàng rung điệu điệu dàng
thuở đó đàn không ai đến dạo
bấy giờ đó một bóng sang ngang
phương hoa thăm thẳm người qua lại
đợi bóng tà huy ảm cửa thiền

HỒ PHI LỘNG NGỌC

tiếng đàn chiều

buổi chiều với áng mây xa
ngồi chờ không thấy em qua cũng buồn
giọt sương nào vỡ trong hồn
tiếng đàn rơi giữa hoàng hôn ngậm
ngùi

con bướm nhỏ

tình anh ngọn lá bình bông
lòng em có phải dòng sông hẹn hò
rằng yêu thì phải đợi chờ
rằng thương thì chờ hững hờ nhìn
nhau

theo em qua mấy nhịp cầu
chân khua nhẹ nhẹ mà sâu chơi với
yêu em không nói một lời
anh như bướm nhỏ suốt đời tương tư

bên song cửa

trên trời có vạn vì sao
có ngàn cánh mộng ngọt ngào ước mơ
bên sông có ánh trăng mờ
bên song cửa nhỏ em chờ đợi ai

CHÂU UYÊN

cùng ngày tháng

ngày tháng run lên một tiếng đàn
ta về ngơ ngẩn lối em sang
dáng em lay nhẹ bên thềm mộng
hay chính hồn ta theo gió sang

với mùa thu

nắng trải lụa vàng trên lá cây
là thương với nhớ cũng vui đây
mùa thu tập võ thơm hương mới
gió đùa áo bé những đường mây

NGUYỄN HỒNG GIANG

kh. và ngày đi qui nhơn

em đi một sớm mai hồng
quên không thấp lửa gọi lòng ta hay
đề buồn khi xuống hôm nay
người xa mất dấu bụi dài bóng chim
theo mây ta thả hồn tìm
như mưa gió đủ tự nghìn thu xưa
phố nào áo mộng về trưa
phố nào em nhủ tình thừa bóng kẻ
dấu em tâm tưởng theo về
nghiêng tim tình ngộ những thề nguyện
đáng

BÙI THỊ THU HÀ

như phượng

Ra một đêm không ngủ
Chờ nhau trên lối mòn
Đèo đi vào bóng cũ
Cầm lấy tay rời hồn
Tan một vành trăng bạc
Vỡ ngàn nụ sương hồng
Phượng ơi, Phượng trốn học
Theo anh về trông mong

khi mười tám

Ngoài một cơn gió thoảng
Đuổi nhau vào đêm tàn
Vỡ hạt mưa cuối vực
Ca hát trên non xa
Lạ năm mười bảy tuổi
Sáng ra thấy trong vườn
Nở thêm một búp mới
Mới hay mình vẫn vương

những ngày mưa

Viết bằng que trên vách
Bề ngón tay trong vườn
Tối ngủ ngoài mưa tạt
Hiên nhà cây bán khoăn
Gieo vài dẫu chìm rụng
Thời tan những lá vàng
Anh nhất hết đem ép
Vào trái tim non anh

PHẠM PHÚ PHÚC

phố nhỏ

Chào phố nhỏ
Khi tôi về trời vẫn xanh
Và những con chim sẻ vẫn riu rít trên
mái nhà
Bạn bè anh em người đứng người ngồi
Tôi biết cười hay khóc
Giây phút trùng phùng
Ngàn con sóng nhỏ ló nhỏ

Chào phố nhỏ

Mắt nâu cười đầy ly nước ngọt
Trái tim cười chín tầng mây bay
Khi tôi về bạn bè anh em đủ mặt
Váy quanh niềm thân ái
Tôi biết cười hay khóc
Ngày xa ngày gần chớp mắt trôi mau

Nơi đó tôi gửi một phần đời
Mười tám năm dài buồn vui hờn giận

Đằm thắm thương yêu
Có một khoảng trời rong chơi với
người bạn nhỏ
Và nơi nào đó tôi đừng nhớ người
tình mơ hồ

Nửa khuya chợt thức

Này phố nhỏ
Cho tôi cảm ơn em nghe
Cảm ơn em còn giữ về thân quen
Với người bỏ em đi
Ngày xa sau tôi về bước chân mỗi
mệt

Bờ vai xuôi ngày tháng già nua
Em nhớ đừng về quay mặt
Hãy thấp giùm tôi đốm lửa tin yêu
cuối đời

Ở một góc nào kín khuất
Cho dấu người tình mộng mơ xưa đã
đời đời mất dấu
NG. CẦM

thời nển

nắng rất trong và mây rất nhung
mây đan cho bé chiếc áo hồng
nắng thơm tóc bé hương bồ kết
bay đạt trong ngày bé biết không?

đầu năm bé có một nụ cười
làm quà cho bé những rong chơi
để cho nỗi nhớ không còn đến
ngủ mãi trong mây một góc trời

bé có trong tay ngọn lá chiều
để lại bên đường chút quanh hiu
trăm năm gió đến vun thành bắc
đưa xuống dòng sông nghe hắt hiu

cũng đem cho bé bóng nguyệt rằm
để soi giấc ngủ chẳng ám thềm
chiêm bao dạo khắp trời mơ ước
tuổi bé mười lăm chỉ một lần

TÔN NỮ THU DUNG

đề nghị một cuộc phần thư

Sở Phối Hợp Nghệ Thuật thuộc Bộ Thông Tin, ngót một năm nay, từ ngày ông Lê Sơn Cương thay ông Văn Đình Thái quả đã có nhiều... đầu biên. Một số Tuổi Ngọc trước đây, Tuổi Ngọc đã thành thật khen ngợi thành tích của Bộ Thông Tin, nói chung, và ông Lê Sơn Cương, nói riêng. Nhận thấy sách báo dăm ô, đòi trụ ngoại quốc bán lậu và sách báo ma quỷ, rần rần chú Thoòng in lậu bị sở Phối Hợp Nghệ Thuật tịch thu đã chứa chạt kho của Bộ Thông Tin, chúng tôi đề nghị Bộ Thông Tin nên làm một cuộc phần thư. Nghĩa là tổ chức một ngày, tạm gọi là Ngày Làm Sạch Xã Hội, đốt hết sách báo dơ bẩn đã tịch thu một cách danh chính ngôn thuận. Như thời đệ nhất cộng hòa đã đốt dọc tàu, bán đèn thuốc phiện tại bùng binh chợ Bến Thành. Nếu ý kiến của chúng tôi được chấp nhận, chúng tôi đề nghị thêm : Trong Ngày Làm Sạch Xã Hội, ban tổ chức nên mời đại diện các Hội Đoàn Trung, Tiều học công và tư, các đại diện Hướng đạo và quý vị chức sắc trong các Hội Bạn Trẻ, Hội Bảo Vệ Thiếu Nhi, Hội Bảo Vệ Luân Lý, các đoàn thể thanh niên, tôn giáo... Song song với những sắc luật tận diệt thêm những, bảo vệ an ninh quốc gia, thiết tưởng một Ngày Làm Sạch Xã Hội rất

nên mở màn. Đê lửa Thiện Chí đốt thiêu mọi rác rưởi làm đau ốm tâm hồn niên thiếu, làm què quặt thể xác thanh niên. Tiền tuyến đang chiến thắng, hậu phương còn chờ gì chưa thừa thắng xông lên ? Đê những người đi chiến đấu trở về hài lòng với sự hy sinh cho hậu phương của mình. (ÁI HOA)

ngày điện ảnh việt nam 1972

Là một ngày buồn tẻ, mặc dù, có những ba bốn vị đạo diễn thay phiên nhau lên thuyết trình và mỗi bài thuyết trình chỉ dài... mười phút ! Tại sao buồn tẻ ? Thưa rằng những cuốn phim Việt Nam trình chiếu trong những ngày gần đây hết sức là một sự ế ẩm. Tại sao ế ẩm ? Thưa rằng tài tử quanh đi quẩn lại rất những khuôn mặt « đường xưa lối cũ » và đạo diễn thì chỉ loay hoay trong cái « khuyh hướng »... mặc áo tắm ở bãi biển, tí tí nhây múa « xếch xy xô », chút chút đấm đá, xiu xiu ái tình ngang trái. Mí lỵ vài pha hài hước rẻ tiền, loại cù không cười. Tôi tự hỏi có phải bản chất của người Việt Nam là áo tắm phải phơi bụng nhăn, đùi tời đã xé chiều, nhây múa thồn thà thồn thện, đấm đá ngó ngằn rồi nhe răng cười hề hề ? Sự ế ẩm của phim Việt Nam chưa làm các nhà sản xuất ở đây đặt thành vấn đề ư ? Xin nhắc đề quý vị rõ : Ngay những Khương Đại Vệ, Địch Long, Vương Vũ cũng đã làm khán giả Việt Nam chán ngán. Bởi quen quá rồi. Thì những Trần Quang, Thanh Nga, Hùng Cường khó mà thu hút khán giả. Quý vị cần phiêu lưu xa hơn về đề tài và tài tử.. Nghệ thuật không chấp nhận sự cũ rích, nhất là nghệ thuật thứ bảy. (TRẦN CHẤN)

sư huynh mai tâm từ mỹ hồi hương

Mùa hè năm nay, Sư huynh Mai Tâm, tiến sĩ tâm lý giáo dục, Viện trưởng Viện Khoa Học Giáo Dục, đi tu nghiệp ở Mỹ quốc ba tháng, lớp tu nghiệp dành riêng cho các tiến sĩ tâm lý giáo dục trên thế giới. Ngài vừa hồi hương. Và hồi hương là Ngài bền nghĩ ngay tới tuổi trẻ Việt Nam, nghĩ ngay tới với tấm lòng ưu ái của Ngài. Đây

là quà của Sư huynh Mai Tâm đem từ Mỹ về cho các cô Tú, cậu Tú sửa soạn lên Đại Học :

CHƯƠNG TRÌNH HƯỚNG DẪN TUỔI TRẺ GIỚI THIỆU ĐẠI HỌC.

– Bốn sáng Chúa Nhật từ 9g – 12g.
– Những ngày Chúa Nhật 8, 15, 22 và 29 tháng 10, 1972.

– Tại Hội trường Hưng Quốc của Viện Khoa Học Giáo Dục Sài Gòn, số 102 Hùng Vương Chợ Lớn, Sài Gòn 5.

– Vào cửa miễn phí.

– Nhưng cần đến văn phòng viện xin vé vào cửa trước ba ngày (số ghế giới hạn 320 chỗ mỗi lần).

Đề Tài Học Tập :

Đầy Đại Học Việt Nam

Chúa Nhật 08-10-72 : S.H. Mai Tâm trình bày về « Tinh thần Đại Học ». Ban hướng dẫn giới thiệu các phân khoa : Văn Khoa, Luật Khoa và Sư Phạm.

Chúa Nhật 15-10-72 : Trình bày « Phương pháp học ở bậc Đại Học » Giới thiệu các phân khoa : Khoa Học, Quốc Gia Hành Chánh và Kiến Trúc.

Chúa Nhật 22-10-72 : Trình bày « Hiện tình Đại Học ở Việt Nam » Giới thiệu các phân khoa : Y, Dược và Nha Khoa.

Chúa Nhật 29-10-72 : Trình bày « Một kế hoạch cho tương lai Đại Học Việt Nam » Giới thiệu các trường Cao đẳng Kỹ Thuật, Nông Lâm Súc, Võ Bị, các lớp Chuẩn Bị Vào Đồi và Học Làm Người.

Ban Hướng Dẫn : S.H. Mai Tâm và một số Giáo sư, Sinh viên Đại học ở Saigon.

Muốn biết thêm chi tiết, xin mời các cô Tú, cậu Tú (nhớ là Tú đôi hoặc Tú đơn) tới Viện Khoa Học Giáo Dục Saigon số 102 Hùng Vương Chợ Lớn, Saigon 5 mà hỏi và lấy « vé » vào cửa. (T.N.)

thần tượng đỗ hữu tùng

Đỗ Hữu Tùng, trung tá, tiểu đoàn trưởng Tiểu Đoàn 6 Thủy Quân Lục Chiến, tôi đã gặp ở một bãi biển nằm trên tuyến Mỹ Chánh khi Quảng Trị tạm nằm dưới gót chân bạo tàn của giặc. Gặp Tùng thật khó. Phải ngồi trên trục thẳng bay qua phá Tam Giang. Tiểu Đoàn 6 của Tùng trấn đóng giữa một miền gió cát. Gió cát ngày đêm. Đêm lạnh. Ngày nắng. Khuôn mặt những chàng « lính thủy đánh bộ » xạm nắng. Và cát thường xuyên đóng đồn trên khuôn mặt họ. Tôi thấy hai câu *Chinh phụ ngâm khúc* thật đúng với những chàng tuổi trẻ này. Với Tùng. « Chàng từ đi vào nơi gió cát, Đêm trăng này nghĩ mát phương nao ». Đỗ Hữu Tùng rất trẻ. Kém tôi ít tuổi. Cao. Đẹp. Giọng nói sang và nụ cười duyên dáng. Chúng tôi dễ quen nhau. Tùng nói cuốn sách cuối cùng của tôi Tùng được đọc là *Ngựa chùng trong sân trường*. « Rồi bạn quần thảo, anh đã đi coi T54 triển lãm ở Sài Gòn chứ ? » Hai chiếc tăng T54 triển lãm ở công trường Lam Sơn là chiến công của Tiểu Đoàn 6 của Tùng đó. Thủy Quân Lục Chiến vô xe tăng Nga Xô ngon ơ. Hỏi Tùng bao giờ trở lại Quảng Trị, Tùng trả lời hết sức tình cảm, hết sức văn nghệ. « Năm ngoài sang Lào phạt tội giặc, chúng tôi có dịp ở Quảng Trị ít lâu. Rồi lưu luyến Quảng Trị. Chắc chúng tôi phải trở lại Quảng Trị, anh ạ ! Tôi muốn tìm lại những dấu chân kỷ niệm của chúng tôi. » Đỗ Hữu Tùng đã trở lại Quảng Trị, đã trở lại chiếm lại phần đất của quê hương ta. Tiểu Đoàn 6 đánh Cờ Thành. Trung tá Tùng chỉ huy. Chiến thắng. Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu đã ôm hôn trung tá Tùng. Đọc tin trên báo rồi coi vô tuyến truyền hình, tôi vô cùng xúc động. Tôi nhớ sau chuyến thăm Thủy Quân Lục Chiến đóng dọc tuyến Mỹ Chánh, tôi đã lên vô

Do Vũ Phi Hùng gửi HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường
uyên Truyền hình Huế nói rằng: Thần tượng ca nhạc, nghệ thuật ở Sài Gòn chết rồi, chết hết rồi. Bây giờ thần tượng chỉ có ở đây, ở trong anh em đang bảo vệ Huế. Bây giờ thần tượng là lính chiến. Là Tùng và những Tùng... Phạm Duy, Tô Thùy Yên đồng ý. Họ nói công khai, nói cho cả nước nghe. Đỗ Hữu Tùng, tôi tôn anh làm thần tượng đầu có quá đáng. Thành Quảng Trị phải đặt một con đường mang tên Đỗ Hữu Tùng, thần tượng của tôi. (D.A.)

đường sơn tiểu quyền vương

Lại một phim dăm đá mới của Hồng Kông. Và phim dăm đá này rất đông khán giả. Nội dung của nó tầm thường, rỗng tuếch. Nó tương tự *Đường sơn đại huynh*. Quý vị Ba tầu sang Thái Lan làm ăn. Quý vị ấy tác oai tác quái ở đất nước người ta. *Đường sơn đại huynh* thì buôn bán ma túy. *Đường sơn tiểu quyền vương* thì chế rượu lậu. Y hết Đường sơn qua Chợ Lớn. Mua ve chai về, chế rượu giả, dán nhãn mới in giống hết nhãn « origin » rồi phân phối. Đứa nào tiết lộ bèn bị giết. Ba tầu ở Thái Lan, ở Việt Nam đều mang một... tâm hồn: Tâm hồn Đường Sơn. Cuốn phim nói lên cái tâm địa tối ám của bọn tầm gửi. Đồng thời nó giải thích tại sao người Việt Nam không chịu nổi Ba tầu. Chú ý: Ba tầu là thành ngữ ám chỉ người Tàu bất lương, gian thương, đầu cơ tích trữ. Còn những người Tàu lương thiện ta phải gọi là người Trung Hoa quốc gia.

(Ý ĐỨC) vài giọng về vũ đức nghiêm

Vũ đức Nghiêm sáng tác nhạc từ lâu. Anh không cho trình bày, dù năm nay anh đã ngoài bốn mươi tuổi. Sĩ quan cấp tá. Hiện đang phục vụ tại Đà Lạt. Có bằng Cử

nhân văn chương. Anh đã viết trên 100 bản nhạc, đã cho in tuyển tập gồm 20 bài tình ca nhan đề *Tình khúc cho Ly Cơ*. Cần đây anh cho phổ biến bài *Gọi người yêu đầu*. Và chúng ta thường được nghe bản này qua giọng hát Thanh Lan.

tin vui cho người yêu sách

Về yêu hoa cúc của Duyên Anh đã in xong, đang khâu và sẽ phát hành vào khoảng thượng tuần tháng 10 hoặc sớm hơn. Đây là những truyện tình yêu được Duyên Anh cho là vừa ý nhất. Về yêu hoa cúc đây 400 trang, bìa do Duy Thanh trình bày. Tuổi Ngọc xuất bản. Sau *Về yêu hoa cúc*, Tuổi Ngọc cho phát hành *Gỡ đầu trẻ*, tập truyện và *Thơ Nguyễn Sa*, cả hai cuốn đều của Nguyễn Sa. Bạn ngọc nhớ tìm đọc. (KIỂM EM).

giới thiệu sách mới

Tòa soạn Tuổi Ngọc vừa nhận được các sách biểu sau đây:

- QUANH TÔI HIU HẮT CUỘC ĐỜI, thơ Phạm Thanh Chương, Hành Động xuất bản. Tác giả gửi tặng. Sách dày 40 trang, Bìa đặc biệt không ghi giá.

- MỘT CHÚT CHO TÌNH YÊU, thơ Đinh Trầm Ca, Nguồn xuất bản. Tác giả gửi tặng. Bìa và bìa Hồ Đắc Ngọc. Sách dày 48 trang giá 200 đồng.

Tuổi Ngọc chân thành cảm ơn các tác giả và ân cần giới thiệu cùng bạn ngọc.

TIN MỪNG

Vừa nhận được hồng thiệp báo tin:
NGUYỄN TÙNG
sẽ làm lễ thành hôn cùng
ĐỖ THỊ HẠNH

Thân chúc hai bạn trăm năm hạnh phúc.
DUYÊN ANH - ĐẶNG XUÂN CÔN
ĐÌNH TIẾN LUYỆN - PH. ĐÌNH THỐNG

tiếng còi tàu ban chiều

lê phương khanh

Buổi sáng, khi rời ngôi trường nhỏ, xinh xắn ở cuối một con đường ngập lá, ra về, tôi như bỏ quên hồn mình ở một nơi nào khác. Từng vương vấn trường tiu tít tiếng chim, tiếng cười nói xôn xao đã vừa thấp cho tôi một cảm giác nồng ấm nào đó.

Tôi quanh xe lại vài vòng bên hông trường, chừng như bỏ về không đành. Vứt xe vào một xó tường, tôi chợt muốn thời gian trôi chậm lại, chậm và đều như tiếng gót giày tôi khua trên đường. Tôi thả bộ về phía cổng. Chung quanh chỉ còn tiếng gió nhẹ nhẹ, đưa đi vài ngọn lá to bằng móng tay rơi vãi như hoa giấy trên đường.

Nắng đã lên thật cao nhưng vẫn hiu hiu vì bóng rợp của hàng cây hai bên đường. Cánh cổng nâu nhỏ khép kín, tôi kiễ chân nhìn vào trong. Không còn ai trên vòng sân nhỏ, cỏ xanh từng hàng. Tôi thả cho những suy tưởng vụn chạy tung tăng trên sân, trèo qua cửa sổ, lên bàn học và nhìn Kh. hồn nhiên, chăm chú trên từng hàng chữ.

Tôi đã nghe thời tiết đổi thay từ khi bắt gặp đôi mắt đen, trầm buồn sau gọng kính nhỏ, xinh xinh của Kh. Và cơn mưa đầu năm đã về trùng điệp trong tôi khi tôi muốn đợi nàng giờ tan học. Tôi hứa sẽ đợi nàng cho đến khi trưa xuống, cho dù chỉ hứa một mình. Tôi hứa sẽ đứng mãi đây cho đến khi cổng trường mở rộng, từng tà áo trắng ra về ngập kín khoảng đường nhỏ xíu, cho dù lời hứa chỉ vương trên cỏ cây, và tôi cũng hứa sẽ

trở về nhà khi không còn ai trước cổng, ngoài tôi, vài xe bán hàng lẻ loi bên lề...

Tôi đã gọi nàng là cơn mưa phiến phiến tháng giêng, cơn mưa của ngày tháng mới, cơn mưa đã làm cho hồn tôi có được một ấm độ cần thiết để nảy mầm yêu thương. Và trong tôi đã rộ một đóa hồng, để đêm về hương tỏa ngát thính không. Thứ hương hạnh phúc mà đã có lần Du mong sẽ ngát vườn đời tôi vào những ngày đầu năm. Tôi mong nó thành sự thật bởi sẽ không là sự thật nếu kẻ khác chúc tôi, xin cảm ơn nàng, cảm ơn Du, cảm ơn những cô bé, những người nữ hiền hòa, dễ thương trong ngôi trường ngôi đò, trường vôi lâu ngày đã trở thành xám.

Kh., như đã nói với em, chiều nay anh sẽ đến ga X, bên ngoài thành phố, một mình, để vào thăm những toa tàu cũ, nằm buồn riêng rẽ với nhau, cỏ xanh đã mọc cao che kín thân tàu, màn nâu rỉ sét, già cỗi của từng nóc toa xe nổi hiện lên trên vùng xanh bạc những đầu ngọn cỏ. Và rồi anh mơ, chúng ta sẽ cùng mơ, một ngày nào đó, những toa tàu được sơn phết lại, nối kết vào nhau, đầu máy được hâm nóng sau những ngày buồn, lạnh tanh. Người xếp ga già không còn được nhàn hạ, mỗi chiều đi câu, ông ta sẽ trẻ lại với tiếng chuông leng keng, với hồi còi rúc lên từng chập, với tiếng huyền náo của đám hành khách háo hức, mong sớm trở về thăm quê... Anh chợt nhớ một bài hát, trong đó, người nhạc sĩ ao ước một ngày an vui, sẽ đưa người yêu về quê hương của ông, xem mùa thu đến với ba mươi sáu phố sương mờ. Chúng ta trái lại phải không Kh., anh mong sẽ được em đưa về xem mùa lá vàng quê em, đổi lại, anh đưa em về nghe những chiều hè của Huế. Những dòng sông nước trong, trong như tiếng hò thanh bình mỗi đêm trăng sáng.

Ta sẽ đi cùng nhau, trên con đường sắt xuyên lòng đất nước, ta sẽ qua những ga nhỏ hồi sinh, Mường Mán, Tour Chàm,... thăm biển Đại Lãnh cát trắng với hàng liễu xanh ri rào, nghe những điệu hát thật thà của người dân nghèo ngoài nó... và những ga nhỏ khác có lẽ, sẽ nhường cho em kể nốt trên đoạn đường còn lại...

Một tiếng gọi khẽ. Kh. đứng đó với nụ cười trên môi, đôi môi hồng như quả táo. Tôi bỗng không muốn về nhà trưa nay. Tôi đưa nàng đi loanh quanh trong phố cho đến khi nắng tắt. Có tiếng còi tàu ngân dài, chúng tôi ngang qua một công trường. Hình như đoàn tàu về từ nơi nào đó, rất gần thành phố và cũng hình như nó chạy thường xuyên trên hành trình ngắn, buồn tẻ này. Tàu đầy ắp hành khách, nhưng không phải là những kẻ lữ hương, cũng không phải những kẻ bồi hồi đi về quê cũ. Tôi nghe ước mơ của mình trải dài như vạt nắng chiều còn sót trên đầu ngọn cây.

LÊ PHƯƠNG KHANH

cây ngọc lan trong vườn

PHẠM NGỌC LƯU

Xuống tới bậc hiên, cô Ngân đứng lại như vừa sợ nhớ một điều gì quan trọng. Cô ngoắc tôi đến, vỗ vai dịu dàng, ngân ngữ một lát, đoạn cúi xuống nói khẽ :

— Có ai tới thăm cô, con thưa với họ rằng cô có việc gấp phải đi. Nhớ nghe !

— Dạ.

Ra tới cổng, cô Ngân còn quay lui cười mỉm như thầm nhắc lại lời dặn. Tôi gật nhẹ đầu, chia sẻ nụ cười cõi mở kia. Hôm nay trông cô dễ thương và thân mật, không còn đeo bộ mặt nghiêm khắc lạnh lùng thường ngày nữa. Hứ vớ !

Buổi mai mát dịu. Trời đất đang có vẻ vào thu, thoáng buồn mang mang. Nắng gầy đi, phai sắc nhạt màu. Những phiến nắng mềm mại vàng hoe nằm chen với bóng lá trên mặt đất còn ẩm hơi sương, vỡ ra chút cảm giác lạnh lạnh tê tái nơi đầu ngón chân vô tình dẫm lên. Tôi đi thơ thẩn quanh vườn, thăm dò lục lọi những trái lựu, măng cầu cuối mùa còn sót

lại trên cành cây ở gần gốc, cây khe ngọt đã có nhiều chiếc lá vàng úa héo. Mai mốt đây, vườn sẽ thôi xanh, lá nhuộm bệnh về chiều, lá âm thầm rụng thâu đêm, sáng mai lá chết phơi xác đầy sân, khổ sở tôi phải cầm lên cây chổi ra vườn như người phu đào huyết cầm cuốc xẻng vào nghĩa trang.

Trên ngọn ngọc lan, con chim nào đó bỗng ngửa cổ hót lên dăm tiếng trong trẻo. Tiếng chim quen thuộc kích thích trí óc tôi, như mời mọc tôi hãy bắt chước giọng nó, hót theo. Im đi một lúc, chờ đợi (?), con chim lại trở giọng cũ, lần này nghe giục giã hơn chồn hơn. Tôi bước nhẹ đến gốc cây đổi mắt tìm kiếm nhưng mãi vẫn không thấy tấm dạng bóng chim. Tiếng hót ngưng bật đột ngột.

Tôi thở mùi hương ngọc lan tỏa dịu trong không khí ủ hơi nước, lòng khoan khoái, muốn ngà ngà say. Đã qua rồi những ngày hè khô nóng, hương ngọc lan bị nắng đốt lên ngào ngạt gay gắt đến nỗi cô Ngân phải kêu như đau. Những lúc đó, mũi cô chun lại khụt khịt một cách khổ sở, chân mày nhíu lấy nhau tạo ra hai nếp gấp giữa sơn căn; trông cô nhăn nhó như một bà già cay cú, vậy mà có người khen đẹp, ví với cái nhăn mặt của Tây Thi!

Ông nội bảo tôi cùng tuổi với cây ngọc lan này. Mười bốn năm, nó bỏ tôi đứng thấp lè tè dưới đất để vươn cao lên trời, trở hoa tỏa hương đùa sương giỡn gió thỏa thuê. Nó đâu biết ba bốn năm nay ngày ngày tôi phải mang nước cho nó uống, quét dọn từng chiếc lá cuống hoa nó ném xuống bờ bãi.

Lúc nào ông nội cũng tỏ ra quý mến chăm sóc cây ngọc lan còn hơn lo lắng cho con cháu. Bởi, khắp vùng này chưa nhà nào trồng được. Mỗi lần có bạn đến, ông ân cần mời một chén trà đặc biệt có ướp hương ngọc lan, lòng thầm hãnh diện trước những lời trầm trồ khen thưởng của khách. Khách muốn được xem cây, như chỉ chờ đợi bao nhiêu đấy, ông tôi vồn vã đứng dậy mời khách ra vườn ngay. Dù mang danh là lan nhưng ngọc lan không mềm mại ẻo lả như các loại lan giò treo lủng lẳng trước cửa. Nó thuộc lớp thân mộc, cao lớn suông đuột như cây cột, chẳng có vẻ thâm mỹ như cái tên nó mang. Thoạt nhìn, khách ngỡ ngơ, bao nhiêu điều tưởng tượng về hình dáng cây hoa này đều sai lạc, trái ngược cả. Chẳng đoán hiểu được ý khách, ông tôi cười ý nhị, bèn vục:

— Thật không ngờ, với cái thân hình thô thiển thế này, nó lại cho mình những nụ hoa thơm danh tiếng.

Pha trà cho ông tôi xong, tôi mang chổi ra quét dăm chiếc lá khô trên lối đi lát gạch trong vườn. Tiếng chim hồi nãy lại trở lên líu lo, có vẻ mừng vui hơn hờ hơn. Dường như, có đến hai giọng chim đang đối đáp nhau. Chắc chúng vừa gặp nhau sau bao tìm kiếm chờ đợi? Tiếng hót càng rộn rã như muốn tôi dừng tai lắng nghe. Ừ, tôi đang nghe đây. Cứ hót đi khúc nhạc lữa đôi hồn nhiên thần thánh. Cứ truyền nhau hơi ấm thơm tho, mùa thu sắp về rồi kia, những đám mây bàng bạc đang che lấp mặt bầu

trời thênh thang của bạn. Như nghe thấu những ý nghĩ kích lệ trong đầu tôi, như ngậy ngát với mùi hương ngọc lan nồng đượm, đôi chim đặc ý hót lên lanh lảnh hân hoan. Tiếng hót hòa âm với nhau vang động cả màu lá xôn xao, trong hơi gió mai thổi lất phất. Tôi buông chổi rón rén bước đến gốc cây đưa mắt tìm kiếm nhưng vẫn không thấy bóng chim. Tiếng hót ngưng bật.

Cổng mở, cô Ngân lách mình vào, nụ cười nở sẵn trên môi:

— Biết quét sân nữa hả? Ngoan ghê!

— Cô đi mau vậy?

— Ừ, chút xíu việc, xong rồi. Không ai đến chứ?

— Dạ không thấy.

Cô gật gù đầu, như hài lòng với mình điều gì, đoạn quay gót bước thoăn thoắt vào nhà, tay đang đưa cái xách, mặt hớn hờ tựa kẻ vừa đi xa về. lát sau, tiếng nhạc vang lên từ phòng cô nhẹ nhẹ, trầm trầm. Mơ hồ, tôi nghe có giọng cô hát theo *la la là la là la...*

Cổng lại mở, một người thanh niên lạ bước vào, dáng điệu ngập ngừng như thể định thối lui. Do dự một lát, anh ta cố làm ra vẻ bạo dạn, bình tĩnh bước tới, nét mặt trang bị một niềm tự tin gương gao. Đến thẳng trước hàng hiên, nhìn thấy cánh cửa đóng, anh ta tần ngần ngó quanh, bàn tay đưa lên ngang người như định gõ cửa, nhưng bỗng nhiên buông thõng xuống nặng nề. Tiếng nhạc từ phòng cô Ngân vẫn êm ả uốn mình lượn lờ bay ra, quán quít lấy anh. Người thanh niên nghiêng tai chăm chú nghe, khuôn mặt tươi lên một nét vui kín đáo. Anh ta lấy thuốc ra mời lửa, nhả khói, dựa lưng vào cột trụ, bộ tịch tự nhiên như một người quen, yên tâm chờ cánh cửa mở ra mà không cần đưa tay lên gõ? Dăm phút trôi qua, anh vẫn đứng đứng yên vậy ngó xuống cái gói cầm trên tay bằng ánh mắt triu mến. Rồi anh ta đến bên gốc ngọc lan nhìn lên cành lá, với tay ngắt một nụ hoa đưa lên mũi ngửi giây lâu trước khi bỏ vào túi áo.

Ngồi sau chiếc bệ cạnh và hòn non bộ, tôi lên theo dõi từng cử chỉ bộ tịch của người khách lạ. Chắc anh ta đã đến đây nhiều lần? Chắc cô Ngân hẹn anh đến chơi sáng nay? Tôi đứng dậy, bước tới trước mặt anh ta, hỏi giọng lạnh nhạt:

— Chú kiếm ai?

Người khách gật đầu vô cớ, không hẳn chào tôi. Anh ngậm miệng lưỡng lự đắn đo một phút rồi hỏi dừng dừng:

— Cô Ngân ở nhà chứ?

— Thưa, vắng.

— Nhờ em trao cái này cho cô. Cảm ơn.

Anh ta đưa cái gói trên tay cho tôi, cười ruồi lẳng nhách, xong, nhanh nhẩu quay gót bước ra cổng không thèm ngó lui. Cổng mở rồi khép lại, im lìm, thoáng chốc. Tôi mở đôi mắt ngạc nhiên ngó theo. Tôi muốn

gọi anh ta thì phải, miệng há ra ngỡ ngác. Tôi quên bẵng cái gói đang nằm trong bàn tay ngưng ngập. Người đầu lạ lùng đến thế?

Cô Ngân cũng cau mày thốt ra :

— Là thật!

Nếu không có cái gói này làm chứng, chắc cô không thể nào tin chuyện một người thanh niên vừa lần thẩn vào đây đứng ngu ngơ một chập rồi lặng lẽ bỏ đi. Tôi nói :

— Ông ta làm như nhà thám tử không bằng. Ai vậy cô?

Cô Ngân vội mở cái gói, lật liên tiếp ba bốn lớp giấy bọc ngoài mới rút ra được quyển sách nhỏ. Nhìn qua dòng chữ in trên bìa, cô « à » lên một tiếng, thở ra nhẹ nhõm :

— Trông ai. Sao con không mời người ta vào nhà?

— Chưa kịp mời, ông ấy đã quày quã bỏ đi như chạy trốn.

Cô Ngân lật trang đầu quyển sách, đọc nhằm gì đó, cười mỉm. Cô lật tiếp vào trong, bối rối dừng tay quay qua nhìn tôi e ngại. Tôi cũng vừa thoáng thấy một góc bì thư màu xanh nhạt lộ ra.

— Con xuống nấu cơm nghe cô.

— Ừ, ngoan lắm.

Buổi cơm trưa, cô Ngân ăn nhanh hơn thường lệ, xong trở lại phòng khóa chặt cửa, bật đèn. Phải tinh mắt mới khám phá thấy một sự thay đổi nào đó ẩn hiện đằng sau vẻ mặt bình thản vô sự cô khéo nguy trang. Tôi nhớ lại vóc dáng người thanh niên lạ lùng và cổ mừng tượng ra *một cái gì khác* anh vừa mang đến cho cô Ngân, ngoài quyển sách và lá thư.

Đêm đó, cô Ngân thức thật khuya.

Sáng hôm sau, đợi cô đi chợ rồi tôi đem chổi vào phòng cô quét bụi như mọi bữa. Và cũng khác với mọi bữa, hôm nay căn phòng bần hơn, đây đó, những mảnh tro, những tờ giấy xé vụn cháy dở như thể còn âm ỉ sự buồn bực trái ý của cô Ngân.

Xế chiều, cô gọi tôi ra vườn, ngăn ngừa một lát (thói quen của cô), cúi xuống nói nhỏ :

— Cô định nhờ con chút việc, nhưng con hứa đừng nói cho ai hay cả.

— Con xin hứa.

Cô nhìn thẳng vào mắt tôi như muốn đo lường sự thành thật :

— Con mang cành hoa ngọc lan này đến số nhà... đường... cho người khách đó. Trao cho ông ấy xong, con về ngay. Họ hỏi thêm gì con cứ thưa không biết. Nhớ nghe.

— Con nhớ.

— Canh chừng ông nội trước khi ra khỏi nhà.

— Dạ.

Tôi đã làm tròn « sứ mạng » một cách vừa ý cô Ngân : trao hoa vào tay người thanh niên, nhích mép cười ruồi rồi quay gót rút lui như chạy trốn. Mặc anh ta hoảng hốt gọi vói theo rồi rít.

Hai ngày sau, tôi lại vâng lời cô Ngân thi hành « sứ mạng » một cách chu tất. Bộ tịch giữa « sứ giả » và chủ nhân diễn ra hết như lần trước.

Lần thứ ba, anh ta đi vắng nhưng cửa sổ vẫn để ngỏ. Tôi ném cành hoa vào chiếc bàn bệ bộn sách báo bên trong. Thấy không cần phải vội « bốn tẩu thoát thân », tôi nán lại đọc bài thơ dán trên cửa, nét chữ thảo bay múa trên nền giấy hoa.

Lòng ngát hương sao tình phong nhụy ?

Cửa mở rồi hoa phấn chưa sang

Học đòi Trang Tử mơ thành bướm

Bay đến vườn ai trộm ngọc lan

Chao ơi hương phấn màu yêu mị

Mời tương tư đã rụng cánh vàng

Tay chưa vịn cửa chờ, đã vượt

Chưa trải lòng ra hứng, đã tan

Tác giả ký thẩu tên mình dưới bài thơ, không đoán được.

Trên đường về, tinh cờ tôi gặp người thanh niên. Anh cười tinh ranh như thăm bảo : phen này đừng hòng chạy trốn nữa nhé ! Tôi bối rối nhưng biết chắc mình không thể thoát đi được, khuôn mặt anh lộ ra vẻ dịu dàng thân mật như níu giữ tôi lại.

— Cháu vừa mang hoa đến cho chú.

— Cảm ơn em, tôi chờ đã hai hôm nay. Sốt ruột ghê.

— Chú dùng những bông hoa ấy làm gì vậy?

Anh cười ồm ồm :

— À, chỉ để thưởng ngoạn thôi. Cái đẹp đâu có dùng làm gì lợi ích được. Tôi mê ngọc lan, ghiền nặng mùi hương của nó rồi. Làm phiền em quá nhỉ?

— Không đâu. Hân hạnh cho cháu chú.

— Bây giờ tôi hân hạnh được mời cháu đi ăn kem.

Tôi cười lớn :

— Chú định trả công cho cháu đấy hả?

— Nói vậy tội nghiệp tôi chết. Nào, mình đi.

— Xin chú dịp khác. Sao chú không lại nhà cháu chơi?

— Có nhiều lý do khiến tôi không thể đến.

— ?

— Chẳng hạn cô Ngân không muốn tôi ghé nhà.

— Sao lạ vậy?

— Không sao cả.

— Châu hiểu rồi.

— ?

— Châu mới đọc bài thơ chú treo nơi cửa sổ.

— ! ! ? ?

— Nhưng cháu chưa biết tên tác giả.

— Thì coi như Vô-danh-thị.

— Tên chú ?

— Hà.

— Hà ?

— ...

— ? ? ?

— Là nhĩ ?

— Hà là tên con gái.

— Là một dòng sông. Dòng sông trên trời cháu biết tên gì không ?

— Không biết.

— Tôi cũng không biết vậy.

— Thôi, cháu về.

Một hôm, cô Ngân gọi tôi ra vườn, ngăn ngữ, trừ trừ trước khi nói.

— Cảm ơn con đã giúp cô lâu nay. Nhưng ngày mai cô phải đi Sài Gòn có công chuyện, chưa biết bao giờ về. Dù vậy, con vẫn cứ tiếp tục hái hoa mang đến cho người ta. Điều quan trọng là đừng nói cho ông ấy biết cô đã đi Sài Gòn.

— Sao vậy cô ?

— Không sao cả.

Tôi tự trả lời cho sự tò mò của mình. Mà chưa đến cái luỗi đáng được người lớn tin cậy mà thổ lộ tâm sự. Vâng, tôi chỉ là đứa bé ngây thơ chỉ xứng với việc mang những cành hoa vô tri giác mà thôi. Đừng thắc tìm hiểu gì hơn.

Một tuần sau ngày cô Ngân xách hành lý lên máy bay, tôi mới nghĩ đến việc hái ngọc lan đem đến cho người thanh niên. Sau những trận mưa đầu mùa dữ dội, cây ngọc lan trông xơ xác thêm, lá rụng gần hết. Khó khăn lắm tôi mới tìm được một ít hoa hàm tiếu ẩn mình trên ngọn cao. Khi sắp bước ra cổng, tôi bỗng nghe giọng con chim nào đó hót buồn bã trên cây. Tiếng chim quen thuộc gõ vào ký ức tôi, như nhờ tôi tưởng đến buổi mai nào nó hân hoan riu rít bên người bạn tình ấm cúng. Tôi bước đến gốc cây nhìn lên : con chim mang chiếc-áo-lông màu vàng nhạt điểm cườm nâu đậu trên một cành thấp, mặt buồn xụ. Nó vẫn hót tiếp từng tiếng bồi hồi ảo não. Thôi bay đi chim ơi, tôi không muốn nghe nữa, hiểu tâm trạng mà rồi. Bay đi chứ, sao cứ đứng trên trời vậy ? Tôi rung mạnh thân cây mà nó vẫn ngơ

ngác đầu yên chỗ. Hình như nó đuối sức, sắp rớt xuống, đôi cánh không giương ra được nữa ?

Trái những lần trước, hôm nay người thanh niên nhận bó hoa ngọc lan với vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt Anh ta trầm ngâm hút thuốc, mắt trông vờ về phía khác, không thèm biết có tôi bên cạnh. Tôi vùng vằng ra về, hận anh ghê lắm, quyết từ nay chẳng hoài công mang ngọc lan tới nữa.

Ba hôm sau, trong bữa cơm chiều, ông tôi cho biết cô Ngân ở luôn Sài Gòn với ông chú, không về lại đây. Ông không phản đối ý cô.

Buổi tối, trời lại đổ mưa ào ào. Mưa réo mưa gầm mưa điên cuồng gào thét. Gió thổi vùn vụt qua vườn cây mỗi lúc một hung tợn. Mưa gió mưa toan đè bẹp ngôi nhà coi cú hai ông cháu này. Ông tôi báo động từng chập : trời nổi bão rồi. Nét mặt ông nhuốm vẻ nghiêm trọng nặng nề.

Khoảng chín giờ đêm, bão tung hoành tận lực. Gió đập mái tôn nhà bấp rùng rùng. Cây cối trong vườn kêu rít lên oằn oại. Ngọn đèn dầu leo lét giữa nhà cứ chực tắt, căn nhà thì run lên từng cơn rùng rợn. Tôi bối rối chạy tới chạy lui chỉ sợ ngôi nhà sập xuống. Ông tôi không dẫn được lo sợ, cuống lên. Gió đã bức được những tấm tôn ném đi loảng xoảng. Gió hú quanh vườn ghê rợn như tiếng kêu báo tử. Gió chặt cây sần sật bên ngoài. Đồng thời, mưa xối xối bám nát trời đất ra, mưa cuồng nộ điên đại, mưa tác oai tác quái, mưa như thác đổ. Ông tôi hết niu cửa sổ lại vịn cột nhà, hoảng hốt, tuyệt vọng. Cuối cùng, sức tĩnh, ông chạy vào bàn thờ run tay đốt lửa thắp nhang và gióng lên một hồi chuông, cầu nguyện.

Sáng hôm sau trời vẫn mưa liên tu bất tận dù gió đã dịu bớt. Ông tôi hé cánh cửa nhìn ra ngoài và kêu lên một tiếng ai oán. Tôi giật mình chạy lại : cảnh tượng thê lương ngoài sức tưởng ! Vườn cây bị tàn sát thê thảm. Măng cầu, xoài, lựu, vú sữa... hầu hết đều gãy đổ ngổn ngang. Cây mít ngã xuống đập nát hòn non bộ. Nhưng đau đớn hơn hết, cây ngọc lan bay gốc nằm lẩn kèn trên sân, cành lá bị tuốt sạch như thể có ai dùng rựa phát trụi vậy. Nước mắt tôi ứa ra, nghẹn ngào.

Đội trận bão rút đi hẳn, trời bớt mưa, tôi chạy lại nhà người thanh niên báo tin buồn cho anh. Buồn thật, cây ngọc lan vừa chết oan khiến tức tưởi. Cây hoa anh say mê lâu nay không còn nữa sau cái đêm gió bão oan nghiệt. Còn đâu mùi hương ngan ngát dịu dịu ? Còn đâu những nụ hoa gởi gắm bao tình ý thơm tho ? Còn đâu chỗ hẹn cho một đôi chim đưa nhau về ca hát ngày nắng ấm ? Sao ông Trời nữ đàn nhả tâm tàn hại loài hoa yếu đuối dễ thương thế kia ?

Cuối cùng, không ai trả lời cho những câu hỏi thăm thiết trong đầu tôi.

Kìa, ngôi nhà cửa đóng chặt, khóa ngoài. Người hàng xóm cho tôi biết :

— Ông ấy đi Sài Gòn trước hôm trời bão.

PHẠM NGỌC LƯU

người về đâu không người không về đâu
 chiều chưa mưa n n chiều chưa thay màu
 tôi cây me đứng rung từng lá
 lá đã vàng rồi tôi đã vàng theo

lành người say không tình người không say
 đêm sắp sang nên đêm sắp ủa đây
 hồn tôi ngủ sớm trong tay áo
 tay áo người bay hương ngát ngày

người yêu ai không người không yêu ai
 lời tôi van xin nên lời tôi trả dài
 trên trang nhật ký tôi than trách
 tôi trách than người không tôi trách than ai

khi người về tôi không nhìn không trông
 lòng tôi sóng nước đủ trăm giòng
 quanh co một nỗi buồn vô hạn
 qua suốt một đời vẫn nhớ nhung

người không về nên lòng người đứng đung
 tình tôi mon, nên tình tôi khôn cùng
 xê trưa sân nắng sâu con gió
 tôi gió may nhiều tôi tủi thân

người thương người không người không thương
 tôi xa xôi nên tôi chẳng được gần
 người kiêu sa thể tôi danh ước
 với iữa cho người lát tuổi xuân

người không về nên tôi cũng chẳng buồn đi
 bao nhiêu dự tính có ra gì
 bèo trôi từng lớp trên lưng sóng
 tôi quá chán rồi tôi giết tôi

người phương nào người có nghe nồn nao
 tôi ở đây nghe lòng tôi rì rào
 lá me vàng rụng con đường nhớ
 tôi nghĩ về người đêm ngày tôi xanh xao

DU TỬ LÊ

chiếc
 vỏ ốc
 của
 tịnh đông

lê
 miên
 tường

TRUYỆN NGẮN

Nhờ đi về cùng với H cho nên tôi gặp Tịnh Đông. H giới thiệu và Tịnh Đông gọi tôi bằng chú Huỳnh. Trước đó tôi cũng đã đôi lần thoáng thấy Đông những khi tôi đến chị Phúc chơi.

H mời tôi về ăn cơm nhân tiện coi giùm nhà cho chị Phúc đi đám cưới người cháu họ. Tôi đồng ý nhưng cũng hỏi sao H không coi. H nói chiều H bận phiên trực 24 giờ. Tôi lại chỉ sang Tịnh Đông. H nói Đông không kham nổi với lũ em « con trời » nghịch phá.

Coi bộ Tịnh Đông thật ốm yếu.

Con đường chơi lóa với cơn nắng đầu mùa. Tịnh Đông đi xa khỏi những bóng cây để sưởi ấm thân thể. Đây là cơn nắng thứ nhất sau hai tháng mưa dài lê thê. H nghịch đuổi mấy con chim sẻ đang đùa giỡn tằm nắng trên bãi cát trống của căn nhà có giàn hoa giấy đỏ tươi. Con chó Tây đen luốt thích chỉ đứng lê lười liếm khúc xương gần đồng rác. Tịnh Đông cầm rúm đi kề tôi tỏ vẻ sợ. Tôi hừ. Con chó co giò chạy mất sau ga ra có chiếc xe hư nằm dềnh dàng. H đưa tay chỉ mấy trái bơ chín cuối mùa mắc lỏng xỏ lê loi trên cành bơ. Tôi nói ăn xong một trái bơ thấy hình như ngứa ngứa ở cuống họng. Tôi ghét. H cười nói anh không biết ăn. Tịnh Đông ngắt đóa hoa mười giờ bỏ cuống ngậm khít giữa hai hàm răng trắng.

Chúng tôi tới nhà lúc chị Phúc đang khép cửa sắp sửa đi. Tôi chào. Chị Phúc cười chào lại. Chị Phúc ôm gói giấy vàng điệp với màu áo. An thường nói An thích nhất màu vàng. Màu vàng là màu kiêu sa.

Hình nguyên xuống bếp làm cơm cho Tịnh Đông rửa giờ thêu áo. Bọn em Đông đang xúm nhau coi đá để dưới gốc cây mít la ó om xòm. Chị Phúc nói cây mít là mít đực không có trái, khiến đứa con thứ tư của chị ngây ngô hỏi: lạ hê. Mít mà cũng có mít đực. Thế con là đực hay cái hả mẹ?

Tịnh Đông trải vạt chiếc áo trắng lên bàn. Tôi ngồi xuống ghế đối diện.

— Thêu cái gì cho đẹp chú? Tịnh Đông hỏi.

— Thêu một cánh hoa mười giờ. Tôi trả lời.

— Làm sao vẽ hả chú? Tịnh Đông hỏi thêm, xong cầm đóa hoa mười giờ vừa hái ở dọc đường đưa lên ngắm nghía. Ngắm rồi bỏ xuống.

— Thì gắng mà vẽ. Tôi nói.

— Khó ghê, Đông không có hoa tay. Ở lớp, tới giờ vẽ Đông chuyên môn gặt cho nên Đông chuyên môn bị gậy.

— Thì gắng.

— Thôi chú vẽ giúp Đông đi.

— Mệt.

— Vẽ giúp đi mà. Tôi Đông.

— Ờ... ờ.

Tịnh Đông đi lấy cái gạt tàn thuốc, cục tẩy hai màu xanh đỏ và cây bút chì chuốt nhọn. Tôi vẽ.

Tịnh Đông để cái gạt tàn gần tách trà ướp sỏi. Đầu tiên tôi vẽ cuống lá. Cánh hoa mới hái còn ướt sương.

Tịnh Đông nói:

— Chú vẽ cho đẹp nghe.

— Xấu thôi.

— Chú vẽ xấu nếu có nhỏ bạn nào ở lớp hỏi ai vẽ Đông sẽ nói chú. Lúc đó Đông sẽ bêu chú cho mà coi.

— Bêu thôi không vẽ. Chưa chi đã « phản ».

— Thế chú gắng vẽ đẹp để Đông « khen ». Tụi bạn Đông sẽ « lé » mắt.

— Cô bé lý luận nghe « ngọt » quá. Chú chịu thua cô bé và đành phải gắng vẽ cho đẹp.

— Đẹp nhất nghe.

— Vừa vừa thôi.

— Đẹp nhất thế giới đi. Cho oai.

— Thôi, đừng cho chú đi tàu bay giấy. Rớt đau.

Tịnh Đông cười. Tôi vẽ sang phần hoa. Tôi vẽ hai nụ hoa rời nhau có vẻ lạ.

Tịnh Đông hỏi:

— Hoa mười giờ là hoa chi hả chú?

— Là hoa mười giờ.

— Là sao chú?

— Là hoa chỉ nở lúc mười giờ.

— Còn mấy giờ khác hoa làm chi chú?

— Hoa đâu có « tay » mà làm.

— Không. Làm khác cơ.

— Khác sao?

— Là hoa có nở không?

— Không. Hoa khép lại hoặc tàn đi.

Tịnh Đông chép miệng:

— Tội nghiệp. Khi không « trời » sinh ra thứ hoa quá tội nghiệp.

Tôi bưng tách uống ngụm trà.

— Thế mới là luật « trời ». Người thì có người thế này kẻ thế khác. Hoa thì có hoa đẹp hoa xấu. Có hoa thơm có hoa hôi. Có hoa lâu tàn dĩ nhiên phải có hoa mau héo. Đông coi, con rắn dễ ghét thế mà đôi khi nó sống tới hai ba năm trong lúc con phù du tội nghiệp không sống tới hai giờ.

— Phù du là con gì hả chú?

— Là con thiêu thân.

— Là sao chú?

— Nó đâm đầu vô bóng đèn chết cháy nên gọi là thiêu thân.

— Nó dại ghê.

— Không phải dại đâu.

— Không dại sao nó không « đi chơi » chỗ khác lại đâm đầu vô bóng đèn chi?

— Cái số của nó vậy.

— Cái số là sao chú?

— Cái số là cái số. Nói ra dài giòng lắm.

— Chú nói đại khái đi.

— Ví dụ một kẻ kiếp trước cha mẹ ăn ở thất nhơn ác đức thì kiếp này kẻ ấy phải trả nợ, phải sống cực khổ đọa đày. Như thế, cái số của kẻ ấy khốn đốn. Nếu kiếp trước cha mẹ kẻ ấy hay bố thí làm phước, tất nhiên đời sống kẻ ấy sẽ sung sướng. Đó cũng là cái số. Hoặc giả dụ như chú chỉ sống tới năm mươi tuổi. Như thế cái số của chú chỉ sống tới năm mươi tuổi. Ví dụ Đông sống dai tới chín mươi tuổi. Như thế cái số của Đông sống tới...

— Thôi. Sống tới chín mươi tuổi ngàn lắm.

— Sao ngàn?

— Sống tới chín mươi tuổi má hóp răng rụng lưng còm... trông mất cả mỹ thuật. Mất sướng.

— ...

— Bộ chú thích Đông như bà già lắm à ?

Tôi đã vẽ xong. Tịnh Đông cười hồn nhiên. Tôi cười theo. Tịnh Đông lấy từng cuộn chỉ so với màu của cánh họa thật trên bàn.

Một đứa nhỏ rời khỏi đám đá để chạy vào nhà thờ đầu vô ô cửa, hỏi H :

— Chơm chín chưa Di ?

H. vừa xào nấu vừa nói :

— Chờ chút nữa, ông « trời con ».

— Di nấu chậm quá. Me nấu mau gấp mấy Di.

— Chậm thì tối mới có.

— Sức mấy.

— Chậm nữa thì sang năm mới ăn.

— Cháu đói gần chết rồi đây.

— Đói rán chịu. Ai vẽ tham ăn.

— Di không cho ăn cháu phá.

— Phá đi.

— Phá liền chứ sợ chi ai. Cháu là tướng cướp... cụt chân à à... Ta là...

Đứa nhỏ cầm múa khúc cây hương vào cánh cửa kêu leng xeng.

H dậm chân dọa đuổi. Đứa nhỏ cười hề hề co giò nhảy cò cò trở lại gốc mít. Tôi ngồi ngồi nhìn Tịnh Đông chăm chú thêu.

Từ lâu tôi đã van nài cũng như cự tuyệt thật nhiều mối tình. Cự tuyệt cái đáng cự tuyệt. Van nài điều nên van nài. Tôi đã từng bỏ phòng trốn đi khi có vài người đến kiểm ; nhưng trái lại tôi thường xuyên gửi thư cho An ngót năm trời nay tuy đôi lúc An chẳng viết cho tôi một chữ hoặc đôi lúc cao hứng một tháng An gửi dồn cho tôi ba bốn cái. Điều này tôi không thể cất nghĩa. Tôi nhìn tôi rõ hơn. Tôi hiểu tường tận tôi hơn. Tôi chủ quan cho rằng nếu có tình yêu thứ thiệt, thì mỗi người chỉ có cơ hội « thiệt » một lần. Còn bao nhiêu lần khác đều miễn cưỡng giả dối.

Nếu tôi hái tặng anh một đóa hoa tôi đã hái chung trên bàn suốt buổi sáng, dĩ nhiên vì lịch sự anh cũng nhận lấy nhưng không mấy hài lòng. Và trái lại, tôi cũng thế. Tịnh cờ lên rừng chơi, hái được một đóa hoa dại, anh sẽ thích nó. Nếu không biết tên hoa, anh lại càng thích hơn. Nhưng đây chỉ nói về tình yêu.

Tôi đang nói đến tình yêu và nhìn Tịnh Đông. Tịnh Đông có khuôn mặt bầu bĩnh và giọng nói thanh trong giống hệt An. Tôi xa An hai năm rồi. Ngày tôi đi An chỉ biết mút cà rem cây nhưng chắc bây giờ An đã biết ăn kem ba màu. Ăn kem ba màu thì phải vào quán. Tôi ở đây rồi. An sẽ vào quán với ai ? Một người khác ? Lâu nay tôi sợ nhất câu : « một người khác ». Tôi cũng sợ thêm hai chữ nữa : « Thực tế ». Sợ, nhưng chắc khó

tránh khỏi. Sự việc phải xảy ra như thế. Một đứa con gái sẽ làm gì trong suốt thời gian 24 tháng dài đằng đẳng ? An sẽ làm chi trong 2 năm lê thê dài ? Học ư ? Ừ, học. An học chăm, giỏi, vừa hoàn tất xong tú tài thật đấy ; nhưng ngoài những giờ học rồi rảnh. An mơ mộng gì ? Tuy tôi muốn nghĩ đẹp về An nhưng tôi khó đánh đổ nỗi ám ảnh và thành kiến bi quan về kiếp người và lũ nạ quý giăng bày quanh đời sống rình chờ. Thư mới nhất gửi đây An có nói An sẽ lên thăm. Tôi hãy lo chuẩn bị đi. Tôi vẫn mong. Nhưng chẳng chuẩn bị chi cả. Đối với An, tôi bao giờ cũng thế. Tuy nhiều phen An đeo đẳng như một ám ảnh theo quấy rầy tôi, nhưng với tôi, An có mặt như một cái gì khiến tôi thấy khó thiếu. Nói ra điều này tôi không sợ tôi lắm. Tôi tin tôi. Khi yêu tôi không biết tự ái nên hóa ra tôi ngu ngơ đại khờ như một đứa bé.

Tịnh Đông thêu thật khéo. Màu hoa đỏ tươi nổi bật trên nền vải trắng trinh. Tôi nhớ hình bóng An qua Tịnh Đông. Điều này bậy thật. Nhưng tôi chẳng thể cưỡng nổi tôi. Nếu rõ ra, tôi rất mong Tịnh Đông hiểu cho tôi. Tôi là đứa hay xúc động đại dột.

Tịnh Đông vẫn tiếp tục di động mũi kim. Màu đỏ của nụ hoa đã hiện lên vài phiến. H ca nhỏ mấy đoạn nhạc rời trong bản Love story. Tôi nghịch nhều nước bôi vẽ lên bàn loang lổ mặt một người nữ có mái tóc dài như Tịnh Đông. Tóc như tóc của François Hardy. Tịnh Đông hát nhỏ theo H. Tôi ngồi nghe.

Bọn nhỏ em Đông đã dời khỏi đám đá để dưới gốc cây mít lần lượt vào ngồi thứ tự ở bàn ăn. Một đứa nhỏ nhất chậm chạp vô sau thấy chỗ ngồi-thuận-tiện bị choán hết nên tức quá la lên :

— Ăn mà... ngồi.

Cả bọn nghe đứa nhỏ nói vô lý quá nên cười vang.

— Ăn mà không ngồi thế ăn chi ? Bộ ăn đứng hả ?

Đứa nhỏ vừa tức vừa mắc cỡ nên thút thít khóc. H è a dỏ đứa nhỏ. Nồi cơm bốc hơi và chúng tôi ăn ngon lành. Món cá dục kho khô làm tôi nhớ nhà. Tôi xa nhà đã hai năm thường ngồi ăn một mình, thường ngủ ngáy một mình, thường đi rông một mình nên tôi biết uống rượu.

Bọn nhỏ cười đùa vô tư trong khi ăn. Tôi muốn như chúng mà không được. Sau bữa cơm H đi trực, Tịnh Đông tiếp tục thêu và tôi nán thêm ngồi đợi chị Phúc về. Bọn nhỏ kéo nhau đi ngủ.

Một lát tôi cũng kêu buồn ngủ. Tịnh Đông tới mở tủ lạnh rót ra cốc cho tôi một ít rượu Black and White. Tịnh Đông không cho tôi uống nhiều. Cô bé sợ tôi say. Nhưng rượu cũng chẳng có công hiệu. Tịnh Đông xuống bếp chế cà phê. Tôi lấy áo ngồi trần mần bắt chước thêu. Tịnh Đông bưng cà phê lên nói chú thêu không được đâu, coi chừng hư của Đông đấy. Tôi nói Đông bày chú thêu với. Đông chịu. Tôi uống cà phê và học thêu. Tôi thêu cương hoa màu xanh lục và nghĩ nhiều về Tịnh Đông. Đôi mắt có bề sâu

và nụ cười kính vỡ như con Phượng hoàng bị ná chùn cánh đập mình xuống bờ trúc tre trú ẩn. Tại sao tôi lại ngồi đây coi nhà giùm cho chị Phúc ?

Tại sao tại sao.

Buổi chiều tới vàng trong màu bông cải. Nhưng buổi chiều không khiến cái nhìn tôi đậm suốt để thâu thấy thời thơ ấu. Tôi không có thời thơ ấu. Có cũng như không. An đã có biên giới. Và những ngày thanh niên tôi trôi dạt như bọt bèo. Vì thế, tôi thêm. Tôi thêm theo cùng bọn nhỏ lên đồi thả diều chạy nhảy vui chơi. Tôi thêm đi nhưng Tịnh Đông bắt tôi ngồi lại. Bắt tôi ngồi lại và ngáp ngừng hỏi tôi là thế nào với H. Tôi không muốn Tịnh Đông bị ngáp lút bởi ý nghĩ vẫn đục nên hỏi lờ rằng sao Đông không ngủ. Đông nói Đông cố thêu cho xong áo mai đi Nha Trang thăm nội. Tôi nói trường sắp khai giảng rồi đi chi kịp. Đông nói Đông đi một tuần thôi, Đông sẽ về trước Trung Thu để tha hồ ăn bánh kẹo của chú chú. Tôi nói đi ít không thú. Đông lại hỏi tôi về H.

— Chú là gì của di H ?

— Là gì là là gì ? Không là gì cả.

— Nhưng Đông thấy chú hay đi chơi với di H.

— Đi chơi là một việc. « Có gì » với H lại là một việc khác.

— Nhưng chú sẽ bị mang tiếng.

— Chú không cần.

— Đông thấy di H có vẻ mến chú.

— Có-vẻ-mến khác với đã mến. Nhưng chú coi H như một đứa em. Hay như một người bạn.

— Di H có biết vậy không chú ?

— Không biết rồi cũng biết.

— Khi đó di H sẽ « từ » chú.

— Khi đó Đông có theo phe di H mà « từ » chú không ?

Đông mỉm cười gật đầu. Toàn diện nụ hoa đã nổi bật lên trên thân áo.

Cho chú cô đơn một mình cho bở ghét. Tịnh Đông đùa. Tôi nói tôi không sợ. Đông lại hỏi ở nhà tôi thường làm chi. Tôi nói những giờ rảnh rỗi tôi viết lách, đọc sách và đi lêu bêu ngoài đường. Tôi cũng hay tới nhà thờ vào những năm giờ ba mươi sáng khi không có ai. Nếu những lúc có ý nghĩ hắc ám hoặc về cái chết nổi dậy tôi tụng kinh Kim Cương, Bát Nhã và ngồi Thiền. Đông cười nói chú đi tu đi. Tôi nói thế cũng như tu rồi. Đông nói phải vô chùa mới kêu là đi tu. Tôi nói tôi tu tại gia. Đông nói chú đi tu chú bỏ cái cô gì đó cho ai. Tôi hỏi cô gì. Đông nói cô An đó. Tôi hỏi sao biết. Đông nói hôm trước lại chơi chú bỏ quên quyển sách ở trong đó có thư của An. Tôi ở ở nói cô bé tò mò không tốt. Tịnh Đông nói với chú Đông mới tò mò. Tò mò vì chú không có xấu. Có xấu cũng cứ tò mò như

thường. Tôi hỏi đọc thư Đông thấy sao. Tịnh Đông nói An viết hay và chữ đẹp. Rồi Đông hỏi tôi :

— An có đẹp như chữ An viết không chú ?

Tôi trả lời :

— An giống Đông như đúc.

Nghe tôi nói xong, giọng Đông chùng xuống tự nhiên :

— An giống Đông nên chú nhìn Đông chú ... nhớ An phải không ?

— ...

— Đông bị chú... « lợi dụng » rồi đó.

Đông nói và cố nở nụ cười để tạo vẻ hài hước với dụng ý che dấu. Nhưng tôi biết Đông sắp khóc.

— Nhưng Đông không trách chú đâu.

Nói hết câu Đông cúi mặt xuống gần sát tà áo trắng. Cuống hoa màu xanh lục Đông thêu sắp xong. Tự nhiên tôi thấy lòng băng khuàng như lúc tiễn người đi trên bến đò ngang.

Đông không trách đâu. Nghe Đông nói, tôi tự nguyện rửa mình.

Đông không trách đâu. Tôi muốn uống một ly Black and White nhưng Đông không cho. Có lẽ tôi sẽ phải viết một truyện về Đông và nên cho An rõ điều này. Tôi định nói với Đông như thế nhưng chị Phúc đã về. Tôi nhóm lưng. Đông xếp áo lại đứng dậy đưa tôi ra cửa. Chị Phúc dọn chủ nhật tới chơi chị nấu cháo lươn cho ăn. Tịnh Đông nói :

— Đi Nha Trang về Đông sẽ cho chú chiếc vỏ ốc thật đẹp. Chú thích không ?

Tôi nói thích và bỏ đi.

Lúc rời khỏi nhà chị Phúc tôi ra đường đi lòng bông một lát thì gặp người bạn quen. Hấn mời đi cà phê. Tôi đi. Cà phê xong hấn kêu tôi về nhà uống rượu. Tôi đồng ý. Uống rượu vào tôi choáng váng ngây ngất nằm nghĩ tới Tịnh Đông. Nghĩ tới chiếc vỏ ốc. Vỏ ốc thì thường trông không và bạc hạnh. Đáng lẽ Tịnh Đông sẽ đem tặng tôi mối tinh thánh thiện nhưng bởi lẽ có An rồi nên Đông tặng tôi chiếc vỏ ốc. Tặng cái trống không muốn màng.

Tôi nghĩ thế và cười buồn. Nghĩ rồi nằm ngủ mê như chết. Buổi sáng tôi dậy lúc 11 giờ thân thể rời rã. Tôi đi tắm, uống cà phê và ăn cơm. Chỗ mua thuốc chịu vì thiếu nhiều quá nên người đàn bà không cho tôi ghi nữa. Người bạn để gói thuốc của hấn lại cho tôi sau khi vô đồn. Tôi lười biếng nằm hút hết điếu thuốc cuối cùng trong bao mới dậy đi. Buổi chiều nắng rực rỡ đời trà.

An nói tôi ham chơi và liều. H nói tôi ích kỷ, bướng và duy ngã. Chị Phúc thăm ghen với lối sống bất cần đời của tôi. Tịnh Đông không bình phẩm chi tôi cả chỉ khuyên tôi bớt thuốc lá cà phê và hãy ngủ cho nhiều vào.

Tôi bị ngập lụt bởi sự tấn công tới tấp của thị phi và danh từ. Kẻ quen biết cho tôi là kiêu ngạo ngông nghênh. Tôi nhớ một câu của Anton Tchekov : « Người ta nói thế này thế nọ về tôi. Tóm lại chỉ là càn rỡ. Tôi chỉ là một người. Tôi yêu thiên nhiên và văn chương. Tôi ghét hủ lậu và chuyên chế. »

Đi loang một hồi, tôi ghé Tịnh Đông. Những con đường có nhiều ngõ rẽ trồng đầy cây xanh và mặt trời buổi chiều mong manh chiếu từng tia nắng quái.

Đám đông đang chào xáo xúm xít trước nền nhà loang đất đỏ. Tiếng dùi nện dội đập và tiếng chị Phúc thảng thốt la kêu. Tôi bước vội vào cảm thấy chói tai. Bọn nhỏ dạt ra hai bên cửa.

Người ta đang buộc cột nắp chiếc hòm gỗ nâu bằng dây thừng. Chị Phúc đã dượt ngoài mình vào đó với mớ tóc bù xù.

H đưa tôi chiếc áo trắng rách đầy máu của Tịnh Đông. Tôi cảm lấy xong nâng cánh tà lên nhìn đóa hoa mười giờ cũng đỏ bầm như máu. H nói lúc xe hồng thập tự chở xác Tịnh Đông về nhà thương, nhìn thấy, H ngắt xiu. Tịnh Đông đây sao?

Tôi xếp áo và hỏi H xin được cất, H gật đầu. Nếu An có lên, tôi sẽ kể cho An nghe về Tịnh Đông và chiếc vỏ ốc của Đông hứa tặng tôi sau khi ở Nha Trang về.

Nhưng Đông sẽ không tới được Nha Trang. Đông sẽ chẳng còn như lời hẹn về trước Trung Thu để tha hồ ăn bánh kẹo và đòi tôi dẫn đi ngắm trăng.

Tôi nghĩ rằng lúc Tịnh Đông nảy ra ý định tặng tôi chiếc vỏ ốc Đông đã tự ví mỗi tình mình bất hạnh như vỏ ốc. Như thế tôi khỏi phải mất công chờ : Đông đã tặng tôi cái rỗng không vắng ngắt của một cảm tình đến muộn.

LÊ MIỀN TƯỜNG

Đã phát hành :

LỬA RỪNG

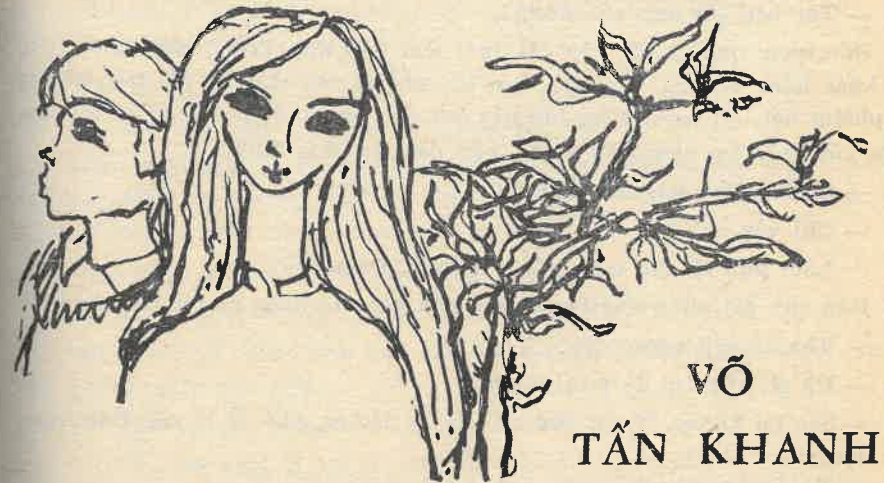
Truyện dài của VŨ HẠNH

Một câu chuyện tình đầy khổ đau, một tấm lòng tha thiết với quê hương sâu như rừng thẳm, lớn như núi cao, cuộn cuộn như dòn thục lũ, và hừng hực như đám lửa rừng ngút cháy.

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG xuất bản

Giá 550 đồng

KHÚC CHIỀU ĐƯA

VŨ
TẤN KHANH

Buổi chiều, sau khi hai người đã len lỏi qua những chòm cây rậm ăn trái trong vườn, hẳn đưa bạn trở lại thành phố. Đó là lần đầu tiên, hai người đi chơi với nhau và cũng là lần đầu tiên, hẳn nhận ra hai người không còn ở cái giai đoạn hồn nhiên thơ trẻ nữa. Hẳn nghĩ, có lẽ mình yêu thật, rất tha thiết, rất nồng nàn. Đứa con gái vẫn cúi đầu, dáng hơi khom tới trước, bên cạnh hẳn, bàn tay đan những ngón nghịch vào nhau, chợt nói :

— Từ giờ anh đừng chọc em là con nít nữa nghe ! Giọng đứa con gái thấp xuống, nhẹ buồn. Gió đưa xạc xào đám cỏ hai bên lối đi, âm thanh quyện lại tạo thành một điệu nhạc thật êm dịu. Hẳn quay qua :

— Làm người lớn buồn lắm, em à.

— Buồn cũng được.

— Vậy em đổi cho anh đi.

Đứa con gái cười nhẹ, đưa tay bứt một chiếc lá nhỏ, ngậm vào giữa hai hàm răng, nụ cười được che dấu.

— Chịu không ?

— Chịu gì anh ?

— Nếu thích làm người lớn thì đổi cho anh.

— Bộ anh già lắm hả ?

— Không già nhưng cũng đủ để làm anh cô được.

Cười. Hắn vẫn thấy một chút vô tư trên cái vẻ mặt hơi hích lên của bạn, hai nhịp môi rung nhẹ và nụ cười cố cầm giữ, khiêu khích.

— Đúng không ?

— Thì bao giờ anh chả đúng !

Hắn quay qua và bắt gặp cái đuôi mắt thật dài. Trong phút chốc, hắn thấy khác hẳn. Những gặp gỡ, hẹn hò, những câu chuyện đôi trao đều là phù phiếm hết. Và trong hắn, lúc bấy giờ chỉ còn cái đuôi mắt kia, sắc nhọn nhưng cũng rất ấm nồng. Tự dưng, hắn đâm ra lúng túng.

— Có lẽ ngày mai anh đi Đà Lạt.

— Chi vậy anh ?

— Làm phù rể cho một anh bạn thân. Đám cưới.

Đưa con gái phác nhẹ tay nhưng vẫn nhìn lơ đãng ra phía trước :

— Tha hồ gặp người đẹp.

— Hề gì. Ai thèm để ý tới mình.

— Sao lại không. Ngoài chú rể của cô dâu ra, phù rể là cái đỉnh trong buổi tiệc.

— Ối, già cả rồi.

Đưa con gái đưa tay qua, khẽ bấu vào lưng hắn :

— Vừa thôi nghe bạn.

Hắn cười, làm bộ xuýt xoa :

— Em xử dụng khí giới bất ngờ quá.

— Cho anh chữa luôn.

— Tưởng ngoài nước mắt ra, em hết phương tiện để đàn áp đối phương chứ.

— Chưa đâu nghe bạn, còn nhiều. Bạn liệu hồn.

Hắn chặc chặc lưỡi :

— Gì mà ghê vậy ta !

— Thì chừng đó sẽ biết.

— Chừng nào lận ?

Hình như đưa con gái đâm ra lúng túng. Hắn thấy rõ nàng bặm môi, hơi lắc nhẹ đầu và đong đưa mái tóc. Tự nhiên, câu chuyện khác lại được chen vào :

— Có nhớ quà cho em không ?

— Em chưa trả lời anh mà.

Lại một cái bấu thứ hai. Lần này hắn cảm thấy đau thiệt, nhưng thêm vào đó, có một chút sung sướng lẫn bằng khuâng.

— Anh là sói lắm nghe.

— Ờ hay.

— Chớ gì nữa. Không có ai rước đi cho rồi.

— Được vậy càng phúc. Đàng này không có ai thèm rước mới mệt chứ.

— Ai mà tin anh cho nổi.

— Gì mà không tin ?

Nàng ừ nhẹ một tiếng, dùng hai ngón tay vò nát chiếc lá nhỏ :

— Em biết hết chứ bộ !

— Biết gì ?

— Anh làm như anh đâu em được hết vậy.

Hắn chợt nhớ ra và mỉm cười. Phải chi cô bé mà hắn dạy kèm còn nhỏ một chút và không đẹp thì chắc là chẳng ai thèm để ý làm gì. Tuy nhiên, hắn vẫn thấy mình hoàn toàn...vô tội.

Hắn hích nhẹ cườm tay vào cánh tay bạn :

— Nói chuyện đừng dẫn đàng hoàng chút coi.

Đưa con gái bung nhẹ bàn tay lên cao cho những xác lá rơi xuống, vẫn không nhìn qua hắn :

— Tiếc là em không còn được đi học nữa.

— Chớ em nghĩ gì mà xa xôi vậy ? Có ăn nhầm gì đến em đâu ?

— Sao không ăn nhầm ?

Hắn thọc tay vào túi quần, cúi mặt, không đáp lời bạn. Ra đến con đường chính dẫn về nhà nàng, hắn thấy mình vẫn chưa nói được hết cảm giác của buổi chiều hôm nay. Và tự dưng, hắn cũng thấy buồn buồn.

— Đám cưới sẽ đi từ Đà Lạt về Tuy Hòa luôn.

— Rồi chừng nào anh mới về lại ?

— Đầu khoảng một tuần.

— Vui vậy chắc chẳng còn nhớ tới ai hết.

— Ai là ai ?

— Em chẳng hạn.

Hắn quay qua. Giọng đưa con gái nghe thật gọn và thật chân thành. Hắn thấy mình ở cái phút không dừng được nữa, và cũng thật nhanh, hắn nhìn sâu vào mắt nàng, rồi từ từ, nhấc bàn tay của bạn, nâng lên.

— Dù sao, em vẫn là ân nhân của anh, suốt đời.

Đưa con gái cúi mặt, không đáp. Từ đó, cho tới lúc nàng bước chân lên thêm nhà, hắn vẫn không nói thêm một lời nào. Hình như trời thấp xuống và không khí tự dưng mát ra.

Lúc sắp bước vô nhà, đưa con gái còn ngoái nhìn hắn và nói như với lại :

— Em lớn rồi.

Hắn mỉm cười, gật gật và quay lui.

VỖ TẤN KHANH

NGUYỄN THẾ

chế độ đại nghị

- 1) Trên thế giới hiện nay quốc gia nào theo chế độ đại nghị?
- 2) Trường Quốc Gia Thương Mại dạy gồm những môn học nào, hiện trường đặt ở đâu? Điều kiện nhập học?
- 3) Trường Quốc Gia Hàng Hải, Quốc Gia Âm Nhạc đặt tại đâu?

ĐÔNG (Bình Dương)

1) Trên nguyên tắc, chế độ đại nghị dân chủ nhất trong các chế độ chính trị. Đặc tính của chế độ này là các Bộ Trưởng trong Nội Các đều là dân biểu và chịu trách nhiệm trước Quốc Hội là cơ quan dân cử đại diện cho dân chúng. Anh quốc được coi là mẹ đẻ ra chính thể này và hiện vẫn trung thành với chế độ đại nghị. Ngoài ra trên thế giới cũng còn nhiều nước theo chế độ đó, nhất là các quốc gia chịu nhiều ảnh hưởng của Anh quốc như Úc Châu, Tân Tây Lan, Gia Nã Đại v.v... Tuy nhiên, vì nhu cầu cần có một nền hành pháp mạnh mẽ ứng phó với những đòi hỏi ngày một phức tạp

và cấp thiết của thế giới ngày nay, nhiều nước đã hoặc theo Tổng thống chế hoặc theo một chế độ đại nghị được biến thể. Đó là trường hợp của Pháp quốc sau khi chế độ đại nghị thất bại dưới nền Đệ Tứ Cộng Hòa.

2) Môn học chính của trường Quốc Gia Thương Mại là môn kế toán thương mại. Ngoài ra còn học đại cương về luật (chú trọng tới luật thương mại), tổ chức các loại công ty, xí nghiệp...sinh ngữ.

Trường Quốc Gia Thương Mại hiện đặt ở Trung Tâm Kỹ Thuật Quốc Gia Phú Thọ tại Saigon.

Muốn nhập học, phải có chứng chỉ học hết đệ tam (lớp 10) và phải qua một kỳ thi tuyển.

3) Trường Quốc Gia Hàng Hải đặt tại Trung Tâm Kỹ Thuật Quốc Gia Phú Thọ.

Trường Quốc Gia Âm Nhạc hiện ở đường Nguyễn Du, Saigon.

21 lê lai, 22 lê lợi

1) Xin giải thích về những địa điểm mà người ta gọi như sau : xã X ở Tây Tây Bắc thị trấn A ; xã Y nằm về phía Nam Tây Nam v.v... thị trấn B.

2) Thượng Nghị Sĩ Mc Govern đưa ra những chiêu bài gì để hấp dẫn cử tri Hoa Kỳ?

3) Lê Lai là cánh tay mặt của Lê Lợi, đã từng kết nghĩa anh em và đã được dân chúng truyền tụng « 21 Lê Lai, 22 Lê Lợi ». Vậy vì lý do gì Lê Lai lại không được nhắc nhở đến, mà người ta chỉ một mực tôn sùng Lê Lợi?

NHỊ LANG (Tam Kỳ)

1) Theo quy ước thì trên bản đồ, phía trên là hướng Bắc, phía dưới là hướng Nam phía tay mặt chỉ hướng Đông, tay trái là hướng Tây. Đó là bốn hướng chính. Còn có bốn hướng phụ là Đông Bắc (giữa hướng Đông và hướng Bắc), Đông Nam, Tây Nam,

Tây Bắc. Tám hướng trên cắt nhau tại một điểm dùng làm chuẩn.

Khi nói xã X nằm về phía Tây, Tây Bắc thị trấn A tức là ta đã lấy thị trấn A làm chuẩn. Từ A ta có thể kẻ những đường thẳng góc chỉ những hướng nói trên. Xã X ở trong khoảng cách nằm trong góc hợp bởi hướng Tây và hướng Tây Bắc.

Việc định hướng trên chỉ có tính cách phỏng chừng được dùng trong các bản tin đề người nghe, người đọc có một ý niệm tối thiểu về vị trí của một điểm nào đó mà thôi (Thường người ta còn cho thêm khoảng cách giữa X và A. Thí dụ : xã X ở 20 cây số Tây, Tây Bắc thị trấn A).

2) Hồi đầu, khi còn phải tranh chức ứng cử viên Tổng Thống của đảng Dân Chủ, TNS George Mc Govern đã đưa ra những chủ trương hấp dẫn chính sau đây :

- Về chiến tranh tại VN : sẽ ra lệnh chấm dứt oanh tạc Bắc Việt trong ngày nhận chức Tổng Thống và chấm dứt hoàn toàn sự can thiệp của Hoa Kỳ tại VN trong vòng 90 ngày để đòi lấy các tù binh Mỹ. Nếu nhượng bộ như vậy mà BV vẫn chưa chịu trả tù binh, ông ta sẵn sàng đi Hà Nội để van xin BV buông tha tù binh Mỹ.

- Về quốc phòng : cắt giảm chi phí quốc phòng, giảm quân số, rút quá nửa số quân Hoa Kỳ tại Âu châu...

- Về an ninh : trợ cấp cho mỗi đầu người dân Mỹ trung bình 1000 mỹ kim một năm.

Nhưng dần dần, các lập trường vô tưởng nói trên đã bị sửa đổi và bỏ đi gần hết, ông Mc Govern để lộ nguyên hình một chính khách đầy tham vọng và thủ đoạn, thay đổi lập trường như trở bàn tay để đáp ứng đòi hỏi của các khối cử tri khác nhau, mục đích là để giành cho được cái ghế Tổng Thống.

3) Lê Lợi là một lãnh tụ dân tộc, Lê Lai cũng phải tôn làm chúa, Lê Lai dù có tài ba, công trạng đến đâu cũng ở tầm mức thấp hơn. Và lại, người ta đâu có quên Lê Lai, sách học đều có ca tụng, nhiều đường phố được mang tên Lê Lai để ghi nhớ công ơn.

gandhi

1) Cuộc đời và sự nghiệp của ông Gandhi.

2) Những điều kiện để được vào Hàn Lâm Viện Việt Nam.

NGUYỄN TỰ DO (Hiếu Thiện)

1) Mohandas Karamchand Gandhi sanh năm 1869 tại Porbandar (Ấn Độ). Năm 1888, qua Luân Đôn học luật. Về nước làm luật sư năm 1893, sau qua Nam Phi và cầm đầu phong trào chống đối bất bạo động để phản kháng chính sách kỳ thị người Á Châu tại đó.

Trở về Ấn Độ, ông tổ chức phong trào chính trị, tôn giáo bất hợp tác với chính quyền Anh tại Ấn. Phong trào này chủ trương phục sinh những kỹ nghệ gia đình và độc lập chính trị. Trong thời gian này, dân Ấn tôn sùng ông như một vị Thánh (Mahatma). Năm 1922, bị chính quyền Anh bắt giam, sau được trả tự do vì ông tuyệt thực (1924). Năm sau ông làm Chủ tịch đảng Quốc Đại (hiện nay còn đang nắm chính quyền tại Ấn). Năm 1931, ông tạm ngưng phong trào chống đối để tham dự Hội nghị Bàn tròn Luân Đôn. Không đạt được kết quả mong muốn, ông trở về nước kêu gọi tẩy chay hàng hóa của Anh và đòi cải cách xã hội. Từ đó cho tới 1948 là năm Ấn Độ được độc lập, ông Gandhi liên tục lãnh đạo cuộc đấu tranh của dân Ấn với sự cộng tác mật thiết của ông Nehru. Năm 1948 ông bị một người Ấn quá khích ám sát chết, người đó cho rằng ông đã tiếp tay với Anh trong việc tách rời hai nước Ấn và Hồi.

Ông Gandhi là tác giả của những cuốn biên khảo chính trị sau đây : Indian Home Rule, Young Indian và Universal Dawn.

2) Việt Nam chưa có Hàn Lâm Viện.

hạnh phúc

— Hạnh phúc thật sự về giá trị, nếu nó đắt thì nó lại không phải là thứ tốt.

CHATEAUBRIAND

— Hạnh phúc không có, chỉ có những khoảnh khắc của hạnh phúc mà thôi.

VOLTAIRE

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

ý kiến loài kiến

Loài kiến cũng có ý kiến. Ý kiến là ý của loài kiến, là ý của con kiến hay là ý của kiến. Ý kiến loài kiến cũng được gọi là *ý kiến chúng tôi*. Cái ý kiến đầu tiên của số ra mắt là một thắc mắc nhỏ. Tôi không hiểu tại sao được sĩ được gọi là được sư mà bác sĩ lại không sai bác sư? Có phải vì sợ nhầm mí lý sư bác chẳng? Và tại sao luật sư không được gọi là luật sĩ. Nếu sư và sĩ xem xem thì tại sao ông sư không gọi là ông sĩ và trung sĩ không gọi là trung sư? Sư và sĩ sẽ là cuộc tranh luận rùng rợn cho nền ngôn ngữ của loài kiến. Thắc mắc nêu ra, mong hải nội chư quân tử kiến hãy nhảy vào vòng bút chiến một cách đứng đắn.

hoa không ló

Thứ cây có hoa to, nhất thế giới là cây *Amorpha-Phaluxtitann*, được tìm thấy ở đảo Sumatra, Nam Dương

đã tàn rụi. Đường kính của các hoa không lồ này đo được 5m. Nhưng khi các nhà thảo mộc học lấy giống cây này đem về Âu châu trồng thì nó lại không chịu nở hoa.

cái khố bằng hoa lan

Theo nhà phân loại học Phi Luật Tân tả, thì dân bộ lạc Tasaday thuộc loại nhỏ con, chỉ cao lối 1m50, da màu và nam nữ đều đóng khố bằng một bông lan.

huyền thoại về 2 loài hoa

— *Hoa Cẩm Chương*: Tiếng Pháp gọi là *Oeillet*, có nghĩa là khoe mắt. Chuyện kể rằng một đôi nhân tình đi dạo bằng xe và bị tai nạn. Nàng chết, chàng mù mắt. Về sau, hề chàng tỏ tình với ai thì tất cả nàng con gái đều hoảng sợ lảng tránh, chính vì hôn người chết còn ghen tương nên đã không muốn chàng gần gũi bất cứ người con gái nào khác. Cuối cùng chàng ra mộ nàng khóc lóc thảm thiết và chết ở đó. Ít lâu sau bên mộ nàng mọc lên những đóa hoa như những khoe mắt, có đủ màu, và người ta quen gọi là hoa Cẩm chương.

— *Hoa «Đừng Quên Tôi»*: Tiếng Anh gọi là *Forget Me Not*. Chuyện kể lại có đôi tình nhân đi dạo ven một bờ hồ. Nàng nhìn thấy bông hoa bên bờ đẹp quá nói: Anh hái cho em đi. Chàng vươn tay hái nhưng trượt chân té xuống hồ, nước cuốn trôi mắt. Trước khi chết chàng còn dặn với người yêu: «Forget me not.» Từ đó ven bờ hồ mọc lên một loài hoa tím tím rất dễ thương và người ta đã nhớ lời dặn dò thống thiết ấy của chàng để đặt tên cho loài hoa.

Đừng bóp nát những cánh hoa này
Em có biết nó mang tâm sự gì
trong ấy

Đừng vứt đi cánh hoa xanh nhạt
Vi em phải biết nó vẫn có trái tim
Cũng đừng bảo rằng chúng ta
chưa hề biết nó
Vi nó mang tên «Đừng quên tôi»

(Q.D.)

KIM TÍM (Góp nhặt)

yêu hoa

Muốn cứu các bông hoa chóng tàn, bạn hãy nhúng cuống hoa vào nước thật nóng. Để cho nước nguội đi rồi cắt bỏ phần cuống hoa đã nhúng trong nước nóng. Sau đó cắm hoa vào nước thật mát, hoa sẽ tươi tốt trở lại.

Và để kéo dài thời gian hoa tươi bạn chỉ cần đổ một thìa cà phê nước Javel (cho chừng 1 lít nước) vào trong bình cắm hoa.

Sau hết, bạn có thể thả thêm một thìa nước đá cục vào trong bình hoa: buổi tối trước khi đi ngủ và buổi sáng sớm trước khi đi học.

Theo đúng như trên bạn sẽ giữ được hoa tươi lâu hơn.

HẠNH CHI NGÂN (Cóp)

CHẠP PHÔ ĐẠI TỰ ĐIỀN

KIẾN VÀNG chủ biên
với sự đóng góp của các bạn vàng

dân tộc kiến

VÀNH KHUYẾN

KIẾN VÀNG: Đội quân tinh nhuệ của dân tộc kiến. Loại kiến đáng ghét nhất (trừ chủ tiệm Chạp Phô). Luôn luôn lợi dụng sơ hở của đối phương để tấn công.

KIẾN HỒI: Những anh hùng tí hon. Chủ trương hòa bình, muốn tỏ tình thân thiện với địch thủ (bò len lỏi trong áo quần) nhưng đôi khi mỗi bang giao lại bị hiểu lầm và kết quả là sự hy sinh anh dũng của những kẻ một lòng vì nước.

KIẾN CÀNG: Lực sĩ về môn đồ vật, kẻ được coi là nguy hiểm nhất. Để bảo đảm sự an toàn cho các đảng con nít, bắt buộc phải tiêu diệt các lực sĩ nổi danh này (đáng tiếc thay).

KIẾN BÁC HỌC: Kẻ phát minh ra nhiều kế kỳ diệu để pháo kích lương thực mà địch thủ không hề hay biết. Bạn cứ lần lượt bắt từng chú kiến lên xem, chú nào có hai vòng tròn nơi mắt, đích thị kiến bác học.

KIẾN BÒ BỤNG: Một từ ngữ rất quen thuộc của các cô cậu học sinh, được phát thanh thường lệ trên các làn sóng lớp học vào khoảng từ 11g30 — 12g trưa.

(Còn tiếp)

Chappphō Mặt báo

Cổ vấn : TIẾN SĨ MỐI GIẢ

Chủ nhiệm : KIẾN VÀNG

Thư ký : KIẾN CAO CĂNG

Quản lý : KIẾN EM

MỘT CON NGỰA ĐAU CẢ TÀU NHỊN ẮN CỎ : 18 NGÀN HỌC SINH ĐÒ THÀNH NHỊN ẮN QUÀ SÁNG ĐỀ CỨU TRỢ

Saigon (19-9): 18 ngàn học sinh đô thành sẽ nhận bớt quà sáng đề dành 100 đồng mỗi tháng, trong 10 tháng liền đề lấy tiền đóng góp xây dựng lại trường, đóng bàn ghế mới, may đồng phục cho các bạn bè ở An

Lộc bị bom đạn... nhờ đại phá tan mất. Làm hai bài toán nhân chúng ta có được con số 18 triệu. Ngoài ra, vẫn theo hãng thông tấn C CC (con chuột chồn) thì 4000 giáo chức cũng làm gương đóng góp trong quỹ tương trợ này. Thêm hai bài toán nhân và một bài toán cộng nữa chúng ta sẽ thấy số tiền 22 triệu đáng kể. Mong các học sinh nhớn cũng bắt chước được như thế. Chắc hẳn ai cũng phải hoan hô cả hai tay. (Trên các bà bán

B Ử A L Ớ N

CHUYỆN VOI

Nước ta vốn được gọi là một xứ thuộc khu vực kém phát triển. Từ trước tới nay ta chỉ xuất cảng được... lông vịt, nẹp kỹ rờ tiền nên chưa khá được. Ước quá xá, nhà nước bần thành lập một Hội đồng Quốc gia nghiên cứu về xuất cảng. Mới đây, Hội đồng này có ngay được một sáng kiến khá ghê, đó là xuất cảng VOI. Voi là nặng ký nhất, xuất cảng tới 2000 con voi lặn thì ắt nước ta có cơ hội giàu to. Theo ông ĐP của nhật báo ĐP thì phải nhọc công đề về rừng kiểm voi cho tới têt cũng chưa chắc có đủ voi số cầu của thị trường quốc tế. Nhưng thiên hạ vì cơ chi lại khoái mua voi thế nhỉ, thưa ông ĐP? Mua về cho các trại mù rờ voi để đoan mò chơi chẳng? Có lẽ đó là voi đất sét tằm men Bình Dương hay Biên Hòa đây ông ạ. Nhưng dù voi nào đi chăng nữa thì chuyên xuất voi cũng chỉ là chuyên của Hội đồng nghiên cứu xuất cảng đã mừng hựt. Vì voi nước ta cũng nặng tình quê hương nên không thích đi xa. Nằm ở nhà mà... Mơ Hương Cảng vậy. Mơ thấy xứ ta cũng giàu có như ai.

KV

hàng rong trước các công trường, có thể)

TIN TRẺ LẠC

Bệnh viện Nhi Đồng bố cáo : Có một vi khuẩn tên là APC đi lạc lung tung trong nước. Đặc biệt chúng ưa chơi trò cùm với con nít. Ai thấy chúng ở đâu hãy lập tức... giết ngay hoặc mang tới bệnh viện, không hậu tạ. Nhà nào chứa, chấp mà không khai báo, bị hành

KIỆN AI ?

Saigon (22-9): Vào khoảng 8 giờ tối đêm trung thu một búp bê kíp tóc đang chơi đèn ở trước cửa nhà thì bỗng dưng trời mưa làm em ướt mắt cái đèn con cá. Em khóc hu hu bật đèn nhưng lại không biết bắt đèn ai. Chúng tôi mách em nên kiên ông trời. Nếu em chưa biết viết chúng tôi sẽ viết đơn giùm cho. (Chi tiết vụ kiện ra sao, đón xem những số sau sẽ rõ).

BỘT NGỌT LẠM

HƯ ỚC TRẺ EM

Hoa Thịnh Đồn (21 - 0) : Một nhà nghiên cứu ở St Louis hôm 19-9 tuyên bố về một chất gọi là "Candy" (candy là kẹo) được bác sĩ John W. Olney thuộc Đại học Y khoa Hoa Thịnh Đồn thì kỹ nghệ bột ngọt phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về việc đề cho gia vị này được dùng tự do. Ở xứ ta có một đạo người ta cũng mới đến chuyên bao tử sẽ bị mỏng nếu dùng nhiều bột ngọt. Vụ này nổ to và lan tràn qua Việt Nam coi bộ các hãng bột ngọt sập tiệm mất.

thư chủ nhiệm

Thưa bạn đọc,
Chap Phô Nhật Báo ra mắt quý bạn cùng một lượt với tuần báo Tuổi Ngọc vùng đây. Vùng đây đồ chữ cũ thay chữ mới, vùng đây mài ngời bút đề viết những chữ nghĩa sáng choang. Với giấy phép của Đại Chủ nhiệm Tuổi Ngọc cấp (giấy phép đề khởi phải phải kỹ quý hai chục triệu), cửa tiệm chúng tôi cho xuất bản một tờ báo loại... con kiến. Với chủ trương lạ lùng chưa từng thấy trong thời đại máy móc điện tử hiện nay, độc báo của cửa tiệm chúng tôi vẫn luôn như vị ai một đời không trình tiến. Mong được bạn đọc hưởng ứng đồng đảo. Tiện đây KV có lời chia buồn cùng quý bạn độc giả bốn mắt và minh thị lập trường rằng, chúng tôi không hề có liên lạc mật thiết gì với các nhà kiếng thuốc.

Chào thân ái
KIẾN VÀNG

MÙA HÈ RỰC RỠ

truyện dài dài DUYÊN ANH

Truyện này được Chương Còm bước vào qua bong bóng thả lên Thiên Đường cho Dzung Phú Nhuận đọc. Ở trên ấy chắc Dzung Phú Nhuận buồn lắm. Tội nghiệp Dzung Phú Nhuận.

Chương còm thân mến,

Tao viết thư này cho mày đúng vào ngày bài trường. Đố mày biết tao ngồi chỗ nào đây? Ở cái bàn nhỏ kê sát cửa sổ thấp nhìn ra sân trường Khuyển Học trong nhà ông ngoài mây í mà. Hì hì, chỗ này, mười mấy năm trước, bố mày thường ngồi nói chuyện với mẹ mày hết chiều no qua chiều kia. Mả tao nói vậy. Bây giờ, tao thích ngồi nhớ bạn thằng Dzung Đakaok, Hưng mập, Long cái Lưng, Phong lùn, Thảo xiên, Bồn lừ và tất cả nhò con cư xá Chu Mạnh Trinh. Hôm nay, tao viết thư báo đề mày hay hai cây phượng trước cửa nhà ông ngoại mày hoa đã nở đở rực rỡ. Ve sậu kêu tới ngày buồn lắm cơ. Cái hồ tắm đường Lê Lợi nhìn sang khu lính thủy, bây giờ, hách hơn hồ tắm đường Tự Do, Sài Gòn là cái chắc.

(còn tiếp)

điểm sách

« Tổ kiến » là tác phẩm mới nhất của nhà văn Kiến Hôi, do cơ sở xuất bản và báo chí Chạp Phô ấn hành. Sách dày nửa trang, in chữ thân 24, nội dung gồm một câu đố « Kiền tố là gì »? Kiền tố, chính là một triết lý ghê gớm đả phá tất cả triết lý hiện đại. Nhà văn Kiến Hôi dư sức đi vào văn học sử hôm qua, hôm nay, ngày mai. Hơn tất cả mọi lý do kỹ thuật, nghệ thuật viết văn, Kiến Hôi là bạn chỉ càn phê đều đều cho tôi nên tôi phải ca ngợi ông nồng nhiệt. Tôi đưa ông vào văn học sử đây nè.

KIẾN THƠM

khi hoa có linh hồn

- Mông gà : sự vĩnh cửu và cô độc.
- Mao lương (bouton d'or) : sức khỏe.
- Sơn trà : nét duyên hoặc bình hoạn.
- Anh đào : sự giả dối.
- Thược dược : sự thành thật.
- Cúc : sự bình dị.
- Lưu ly : tinh thần hữu.
- Dạ hương lan : sự u buồn.
- Huệ : sự ngây thơ trong sạch.
- Sen : sự khoan dung.
- Thủy tiên : sự kiêu hãnh.
- Tư tưởng (pensée) : tình yêu.
- Hồng : tình yêu.
- Mê diệt (Ramarin) : sự nhớ thương.
- Phong lữ thảo (Gevanium) : một nụ hôn.
- Uất kim hương (Tulipe) : sự liêu lĩnh.
- Đồng thảo (violette) : tình khiêm nhường.
- Bạch hồng : ý cầu hôn.
- Hồng đỏ : tình ghen tuông.

- Cẩm chương (Oeillet) : sự khước từ.
  - Thi xạ cúc (Bleuet) : sự tế nhị.
  - Ngọc trâm (Primevère) : sắc đẹp tươi trẻ.
  - Nhật quang lan (Asphodèle) : tình yêu gắn bó.
  - Bồ công anh (Pisseulit) : sự làm điếu, nhí nhảnh.
  - Hương nhật (Hương dương) : sự tận tình.
  - Hoa rêu (Hépasique) : sự giận dỗi.
  - Kim ngân (Chèvrefeuille) : sự trung thành.
  - Cúc vàng (Souci) : sự khinh bỉ.
  - Hoa sim : chúc mừng hôn lễ.
  - Hoa tuyết : cần một người bạn.
- LILAS (stru tầm)

hoa đất giá nhất

Một cây hoa rất hiếm thuộc loại Odontoglossum Crespum Pittainum được mang ra bán đấu giá tại Luân Đôn năm 1906t Vị công tử mua được đóa hoa cảm này đã phải trả 11.000 Guinees tức 15.833 quan mới Pháp. Nếu cứ xem một quan mới tương đương với mười đồng Việt Nam — tiền Việt Nam ba, bốn năm về trước — thì giá bông hoa này gần 160 ngàn đồng.

cây hoa hồng cổ trụ

Tại Tombstone thuộc tiểu bang Arizona có một cây hồng năm nay đã được 50 tuổi được người ta đặt tên là Lady Banksia. Thân cây có đường kính là 101,5 phân, cao 2,75 thước, cành lá tỏa rộng 200 thước vuông và cần 32 cây cọc chống đỡ. Dưới bóng cây hồng cổ trụ này, 150 người có thể ngồi nghỉ mát.

THÙY NHI

các ông các bà

- Tại các ghi sê quỹ tiết kiệm ngàn hàng, người ta thấy có hai dãy người xếp hàng.
- Một dãy toàn các ông gởi tiền vào
- Một dãy toàn các bà rút tiền ra.

ăn trộm

Ngày mùng 9 tháng 7 năm 1970, cô Clara 22 tuổi, tố cáo với Cảnh sát Hoa Kỳ chồng cô tên Désiré là kẻ trộm chuyên nghiệp.

Sở dĩ cô tố cáo chồng là tại vì trong 3 năm chung sống, anh ta đi ăn trộm không đem gì về cho cô.

ngón tay

- Ngón tay trở cong thì hay đau gan.
- Ngón giữa : đau ruột, dạ dày.
- Ngón vô danh : máu huyết, thận.
- Ngón tay út cong queo thì hay đau về mặt, thần kinh hệ.

lau kính

Một anh thợ lau kính gõ cửa một căn nhà có cửa sổ bám đầy những bụi, nói với bà chủ :

- Bà có cần lau chùi cửa kính không ạ ?
- Không, cảm ơn, cửa nhà tôi tôi đâu có dơ.
- Thế chắc bà cần lau mắt kính của bà ?
- !!!

NGUYỆT QUẾ

nghe chế nước hoa

Nếu các bạn có dịp đi Tây và viếng các nhà máy làm nước hoa Molinard ở Grasse, tổ quốc của hoa, các bạn sẽ lác mắt ngay.

Thí dụ các bạn sẽ thấy người ta phải xài một tấn hoa nhài (từ 10 đến 12 triệu cái hoa hái tay về) mới lấy được 1500gr nước hoa.

Về hoa hồng, người ta phải hái từ 5 đến 6 tấn mới rút được một lít nước hoa.

Và để chế một thứ nước thơm, người ta phải hợp và hòa hợp hàng trăm mùi thơm bằng một cái ống dẫn nước lớn chứa đựng tới 6000 thứ nước hoa khác nhau.

định lý về hoa chuông

Đó là một loại hoa tím tím hay mọc ở các sân vườn, bên Âu châu gọi là Tréfle. Theo Darwin : « Một cánh đồng của hoa chuông bao giờ cũng có sự tương quan với số mèo ở trong vùng ». Vì hoa chuông nở nhiều là nhờ mấy chú ong ve vẽ. Các chú ấy lại là kẻ thù không đội trời chung của các chú chuột đồng. Nếu số chuột tăng gia thì chúng đào hết mấy cái tổ ong ở dưới đất, làm tiêu diệt giống nòi. Nhưng các chú lại có kẻ thù cao tay hơn là các anh mèo... Quanh quần chỉ có thể thôi.

KIM TÍM

không cố ý

Một cậu trai bị trời bắt mang cái tật thọt chân vào một hiệu sách. Cô hàng sách bị trời bắt mang cái tật thiếu một mắt.

CẬU : Cho tôi mua cuốn trình thám tiểu thuyết *Người một mắt* của Phạm Cao Củng.

CÔ : Thưa hết rồi ạ! Chỉ còn *Nhà sư thọt*, cũng trình thám tiểu thuyết của Phạm Cao Củng.

KIẾN HÔI

truyện dài DUYÊN ANH

*Au loin déjà la mer s'est retirée
Mais dans tes yeux entr'ouverts
Deux petites vagues sont restées
Deux petites vagues pour me noyer*
JACQUES PRÉVERT

Chương một

Không bao giờ tôi nghĩ mình có chuyến đi xa như thế, dù nơi tôi sắp đến là một thành phố tôi đã quen thuộc ở những bài hát, trong những cuốn tiểu thuyết. Nhìn bản đồ, Nha Trang thật gần Saigon. Bốn mươi phút bay của Boeing, tám mươi phút DC6 và quá nửa buổi chạy xe đò. Xa xa chi mà tôi cứ thấy nó xa vời vợi. Xa và trở thành mộng tưởng như mộng tưởng của nhà thơ thêm diu tình nhân vào « quán rượu có một chút Paris để làm thi sĩ ». Tuổi trẻ hôm nay cơ hồ xa lạ ngay với cả quê hương mình. Chiến tranh vực thẳm, đời sống leo dốc là chương ngại vật ngăn cản những chuyến đi.

— Nghĩ gì đó, Nhị ?

— Về Nha Trang.

— Buồn ối không ?

— Không.

Phượng vỗ vai tôi :

— Trưa nay chúng ta đã nằm dài trên bãi cát phơi nắng.

Tôi hỏi :

— Gần tới chưa ?

Phượng nheo mắt. Lặng thinh. Chiếc Boeing êm ái lướt. Phượng là bạn thân của tôi từ dạo chúng tôi còn học dưới trung học. Lên đại học, tình cờ chúng tôi lại chung một trường, một lớp. Ba Phượng, một thương gia khá giả, mùa hè nào ông cũng đưa gia đình đi nghỉ mát xa Sài Gòn. Năm ngoái, Phượng theo ba sang Pháp, hưởng những ngày hạ tuyệt vời ở Côte d'Azur. Phượng đã ra Huế, đã « nhai kẹo mạch nha mỗi cả miệng » ở Quảng Ngãi, đã thích câu ca dao « Mẹ già như chuối ba hương. Như xôi nếp một như đường mía lau ». Đà Nẵng, Hội An, Qui Nhơn, Tuy Hòa... những thành phố,

những tỉnh lỵ miền Trung, Phượng đều đã đặt dấu chân kỷ niệm ; mỗi nơi Phượng ghé thăm Phượng không quên mua một kỷ vật. Và cái tủ kính to tướng của Phượng đầy nhóc kỷ niệm mà tôi thường gọi đùa « kỷ niệm giang hồ vật của... vợ chú để mèn ». Phượng nói về Huế đẹp hơn thơ Hàn Mặc Tử tả thôn Vỹ Dạ. Huế trên đầu ta, mùa hè phượng nở đỏ rợp Thành Nội. Huế trên đầu ta, mùa thu heo may mơn trớn Hương Giang. Huế âm nhạc. Huế thi ca. Và, Nhị ơi, Kiều Nhi ơi, nếu mi ngang qua một ngôi trường con gái — trường Đồng Khánh, chẳng hạn — mi sẽ muốn làm con trai, mi sẽ muốn tự tử dưới dòng suối tóc. Nghe Phượng ca ngợi Huế, tôi thêm cần Huế một miếng. Chắc Huế ngọt tợ kẹo mè xừng. Phượng ca ngợi Nha Trang ghé góm lằm. Con nhỏ bảo tôi : Rất tiếc mi « làm thân con gái ». Chứ không, mi sẽ khổ sở vì câu « Gái Nha Trang mày ngài mắt phượng... » Rồi bỗng cách đây vài hôm, Phượng rủ tôi ra Nha Trang. Phượng xin phép bố mẹ tôi. Bố mẹ tôi bằng lòng. Ba Phượng có cái biệt thự ngoài Nha Trang, mùa hè năm nay tôi được nghỉ mát một nơi tôi hằng mơ ước. Cám ơn Phượng.

— Nhị !

— Hở ?

— Nhớ phim *Where the boys are* chứ ?

— Nhớ.

— Đọc truyện đó nữa ?

— Chưa.

— Ông bố tác giả Mỹ « chịu chơi » ra phết, ông ta đề tặng con gái cuốn *Where the boys are* coi như như thể lời chúc con gái hưởng mùa hè tuyệt diệu.

Phượng khe khẽ hát *Where the boys are...* Con nhỏ tưởng mình là Connie Francis trong phim. Tôi nhéo Phượng :

— They are in Nha Trang !

— Mi đoán vậy ?

—Ừ.

— Mi « xí » vai nào ?

— Luna Pattern.

— À, mi khôn lỏi, mi sẽ gặp kếp đẹp giai Georges Hamilton, còn ta, ta đóng vai đào lùn Connie Francis cặp với anh chàng nhạc sĩ cận thị nặng.

Phượng bóc thanh kẹo cao su, bỏ vô miệng, nhai tốp tốp. Con nhỏ hồn nhiên kinh khủng. Tôi nghĩ Phượng là đưa con gái sung sướng. Nếu ý nghĩa của hạnh phúc nằm trong sự đau khổ thì Phượng không bao giờ có hạnh phúc. Con nhỏ chỉ biết cười đùa, hưởng thụ và nói chuyện tình yêu. Xong rồi Phượng có thể quên ngay. Đề cười nụ cười khác, hưởng thụ sự hưởng thụ khác, yêu mỗi tình yêu khác. Phượng gằn gửi những nhân vật nữ của tiểu thuyết mang tính chất hiện sinh. Con nhỏ yêu dễ dàng và quên dễ dàng. Phượng đồng bạn trai. Con nhỏ chia thời khóa biểu hẹn hò. Phượng không từ chối lời mời của bất cứ anh chàng nào đã coi như bạn. Nghĩa là những anh chàng được nó phê trên điểm trung bình về... hình thức.

Anh chàng nào ưa xúc động, tưởng lang thang với Phượng trên con đường thơ mộng nhất của Sài Gòn là đã lang thang trên con đường tim của Phượng sẽ ngã đau. Và sẽ trở thành thi sĩ hoặc tình nguyện làm kẻ chán đời. Phượng thích chơi ú tim tình ái. Rốt cuộc, nó vẫn chưa yêu ai. Phải chăng đó là nỗi buồn trời phạt Phượng, người bạn gái thân nhất của tôi. Một ngày kia, Phượng hiểu thấu mấy câu nhạc của Phạm Duy, nó mới chịu chấm dứt trò chơi ú tim tai ác của nó. Nó sẽ thấy tình yêu của tuổi trẻ ngọt ngào và rực rỡ ở những chiều « chủ nhật yên ương » cậu trai « uống ly chanh đường » đắm đuối nhìn cô gái mà ngỡ « uống môi em ngọt ».

— Mi lại vẫn vơ chuyện gì thế, Kiều Nhị ?

— Nha Trang.

— Yên chí, Nha Trang sẽ đông đầy con trai. Mi sẽ gặp một kếp tối tân. Ít ra, nó cũng có cái « o bo » đưa mi thăm viếng các bãi quanh hải đảo và chiếc Honda chở mi leo đèo Rù Rì nếu mi ham lên cao rù rì chuyện tình cao thượng.

— Tao nói trước là tao sẽ chỉ đến Nha Trang rồi về nhớ Nha Trang.

— Nhất định không yêu con trai Nha Trang ?

— Yêu biển thôi.

— Tại con trai Nha Trang cù lần ?

— Chẳng tại chi hết. Tình yêu nó đến, khỏi mất công tìm.

— Mi ngu.

— Có lẽ thế.

— Yêu là mở cuộc thi tuyển lựa. Sơ kết, bán kết, chung kết. Ta chọn hai tên vào chung kết, một làm kếp chính, một làm kếp phụ.

— Nhỡ cả hai kếp đều lẫn đùng ra chết ?

— Mi e ngại hai đứa đấu súng ?

— Tao lo chúng nó chết dịch !

Phượng cười ngật nghẻo. Con nhỏ nhún vai:

— Thì chờ *Giờ ra chơi** khác. Một đời học trò bao nhiêu lần ra chơi.

Tôi nói :

— Nhưng một đời người chỉ có một lần ra chơi làm thành kỷ niệm.

Phượng bĩu môi :

— Mi cứ khư khư cái luận lý mộng tưởng.

Tôi lắng chuyện :

— Giá chúng mình được đi xe hơi, Phượng nhỉ ?

Phượng tròn xoe mắt :

* *La Récréation*, một truyện ngắn của Françoise Sagan đã được đưa lên phim, Jean Seberg đóng vai chính. Đại ý của phim là tình yêu và sự mất mát của nó cũng giống giờ ra chơi, chẳng đáng gì để hồi tiếc.

— Xe hơi của tụi con trai ? Mi mơ mộng cái vụ đeo túi hành lý đứng đường vẫy xe nhờ tụi nó chở mi đi du lịch ? Đừng ham, Kiều Nhị. Tụi nó sẽ chở mi đến một chỗ...

Tôi xua tay :

— Thôi, tao sợ lắm.

Phượng khôn quá, thực tế quá. Ít khi nó thơ mộng hóa một vấn đề. Chuyện của Phượng luôn luôn dẫn dắt về một kết luận tàn nhẫn hay trào lộng. Chuyện thơ mộng, cho là chuyện tình thơ mộng, với Phượng, là chuyện không thể xảy ra. Con nhỏ mĩa mai : « Tình thơ mộng, tall story, tall story » ! Nó không hợp tình tôi. Nhưng nó rất tốt, rất thương tôi. Hai đứa ta thân nhau kể cũng lạ. Mà cũng chẳng lạ. Đôi khi, người ta thân nhau vì tính tình trái ngược nhau. Phượng chê tôi xưa như trái đất. Tình yêu vốn xưa như trái đất. Và mãi mãi còn xưa như trái đất. Tình yêu là cái gì quý nhất, đẹp nhất của con người. Nghĩ tới tình yêu, tôi thường nghĩ đẹp. Nói tới tình yêu, tôi thường nói đẹp. Cái đẹp tuyệt đối. Cái đẹp không thể xảy ra. Và Phượng bảo là luận lý mộng tưởng. Quan niệm tình yêu dễ dãi như giờ ra chơi thì tình yêu còn nghĩa lý gì. Thì mọi sự trên đời hết mộng tưởng. Người ta có sẵn thú tiêu khiển, người ta không ước ao. Người ta chỉ sung sướng, người ta không biết buồn. Hạnh phúc, theo tôi, nằm kín trong trái ước ao ngoài tầm tay với của mình. Vừa tầm tay với, trái hạnh phúc chỉ có cái vỏ. Thiếu cái nhân. Tình yêu chẳng khác chi mấy. Nó lơ lửng trên một vùng trời. Nó thật xa tầm tay với của tôi. Nên nó đẹp.

Phượng hé tấm màn xanh nhìn qua ô cửa kính nhỏ, khẽ reo :

— Nha Trang kia rồi !

Tôi nói :

— Gửi lời chào Nha Trang dùm tao.

Phượng đổi chỗ ngồi cho tôi :

— Ra đây, nhìn « nó » mà chào. Không chừng có một lô con trai châu sấn ở phi trường với hoa và biểu ngữ chờ đợi mi đó. Mơ mộng đi.

Tôi cười :

— Tao đang mơ mộng.

Phượng hỏi :

— Nếu có thằng võ rắng quàng hoa lên cổ mi, mi có cảm động không ?

Tôi giả vờ ngó xuống ngắm biển, không trả lời Phượng. Con nhỏ đầu chịu buông tha. Nó hích khuỷu tay vào người tôi :

— Cảm động chứ ?

— Cảm động, biển có vẻ đẹp.

— Sao lại biển.

— Chỉ biển, vì biển mời yêu, biển gọi mộng.

— Mời yêu cả chàng võ rắng, ở quán ăn bước ra miệng vẫn ngậm chiếc tăm làm kỷ niệm một... chuyến ăn !

Phượng thích chí, cười ròn rã. Máy bay xuống thấp dần một cách êm ái. Và tiếng nói dễ thương của cô tiếp hành viên báo tin cho những kẻ nóng lòng :

— « Phi cơ sắp đáp xuống phi trường Nha Trang. Xin quý khách kéo ghế cho thẳng, buộc giầy an toàn, xin đừng hút thuốc. Cám ơn. »

Phi cơ sắp đáp xuống phi trường Nha Trang. Chín tiếng ngần ngừ đó làm tôi xúc động. Chẳng hiểu tôi nghĩ có làm: Khi ta đến một miền đất lạ, ta định ninh rằng ta sắp được sống cuộc đời mới lạ. Cuộc đời ấy vui vẻ hay buồn rầu, ta chưa đoán nổi, nhưng, chắc nó phải mới lạ. Tôi muốn ghi vào cuốn sổ tay câu này : « Kiều Nhi, sinh viên năm thứ nhất luật khoa, hai mươi tuổi mới biết Nha Trang và thoáng thấy Nha Trang từ trên cao đã yêu Nha Trang rồi ». *Nha Trang là miền quê hương cát trắng, ai qua không quên để lại một vài luyến tiếc xa xôi...* Thế thôi ư ? Không, nếu ta đã qua một nơi chốn của quê hương ta, không thể « để lại một vài luyến tiếc xa xôi » mà phải để lại một mảnh của tâm hồn ta.

Phượng vỗ vai tôi :

— Máy bay đang xuống dốc vun vút mà mi thì mãi leo dốc mơ.

Tôi khen Phượng :

— Dốc mơ, chữ tuyệt vời. Đặt tên cho cuốn tiểu thuyết tình yêu hay biết mấy.

— Tình yêu mộng tưởng ?

— Dĩ nhiên.

Phi cơ đã xẹt chiếc bánh trước của nó trên đường bay. Rất bình thường. Người phi công xứng đáng nhận lời khen của tôi. Giọng dễ thương của cô tiếp hành viên rót vào tai tôi :

— « Phi cơ đã đáp xuống phi trường Nha Trang. Xin quý khách ngồi yên, chờ phi cơ ngừng hẳn lại hãy rời chỗ ngồi... »

Hành khách của chúng ta có thói quen hơi xấu. Là lên máy bay hoặc xuống máy bay đều thích lên mau xuống lẹ. Chen lấn nhau lên, xuống. Phượng và tôi ngồi tít hàng ghế sát với phòng của phi hành đoàn. Chúng tôi đợi mọi người xuống hết mới đứng dậy. Hai đứa là hai kẻ « cô đơn » trên cầu thang.

Phượng nói :

— Nha Trang đó !

Tôi khẽ gật đầu :

— Bắt đầu cơn giấc mơ ở đây.

Cô tiếp hành viên nhìn tôi, cười làm quen. Tôi nhìn cô ấy, lễ phép :

— Chúc chị về Sài Gòn bình yên.

Cô ấy cám ơn tôi và nói :

— Chúc cô gặp nhiều may mắn ở Nha Trang.

(Còn tiếp)

BỆNH TIM

• UYÊN

Tôi đau tim. Da tôi xanh và hơi thở bỗng khô khè như người lên cơn suyễn. Vị bác sĩ khả kính Nguyễn Tử Chi lập cấp loan báo nhịp tim tôi nhẩy một trăm lẻ một cái trong một giây hay một phút chỉ đó và trình trọng yêu cầu mọi người đừng « choát choét » (ngôn ngữ của ông) sợ tôi mệt—trừ ông. Mỗi lần khám bệnh là mỗi lần tôi được hân hạnh biết thêm về thân thể và sự nghiệp của ông.

Giường tôi nằm hướng ra cửa sổ. Dưới kia là vườn hồng và trên kia cửa sổ là khung trời xanh ngát chuyen chở mộng mơ. Tôi hít hương thơm những đóa hồng khai trong buổi sáng, ngấm màu trời mùa xuân trong mười bốn ngày và bệnh tình từ từ thuyên giảm. Tim tôi chỉ còn đập mạnh khi nghe giọng bác sĩ nheo nhéo ngoài hành lang. Ông có một cái miệng rất chăm làm việc... Buổi sáng ông điện đàm hàng giờ với ba tôi, buổi trưa ông sang sảng dặn mọi người im lặng để con bé ngủ ngon và rất dư thời giờ ngồi phàn nàn bỏ già sao lại để con chó Lu nó sủa om lên thế, buổi chiều ông qua ngồi đọc báo với ông nội và cứ cười rất vô duyên khi hỏi « ông sẵn sàng đi ăn bún gân bà Đào với cháu chứ ? » (Tôi quên nói ông tôi bị móm vì không còn cái răng nào). Ông bàn chuyện chính trị liên miên, chính khách nào đối với ông cũng chỉ là « những tên thầy thuốc dở trong cơn sốt nóng » (nguyên văn). Trong đời, ông chỉ khám phục mỗi một người—con ông, chàng thanh niên tài俊 đang từng học tại Montpellier. Ông nói với ba tôi :

— Gớm ! Cháu nó tinh hay cả thẹn mà mấy cô đi ngang cứ dòm lom lôm ấy thôi. Con gái thời buổi này sao tro thế !

Mấy cô nhìn hay không tôi chả được chứng kiến nhưng tôi hay nhìn chàng ta lắm vì khuôn mặt dài ngoẵng và mái tóc bờm chớm đem đến cho tôi nhiều nụ cười thích thú. Ông nhắc nhở đến con trai mình thường nhạt và cười ha hả khi nhớ đến một tình xấu đáng yêu của quý tử :

— Tính cháu cứ như tiêu thư. Buồn một chút là bỏ cơm mấy ngày trời. Nuông như nuông trứng ấy cơ ông bà a !

Chàng ta hay bỏ cơm thực nhưng vì vốn sẵn lòng thương bao tử nên rất chịu khó vay tiền con nhỏ ở đi ăn tiệm và sau đó nũng nịu nhờ ông bố trả. Chàng học hành cũng tạm tạm và cứ cười tỉnh bơ khi nghe ông bố giới thiệu :

— Cháu nó thông minh tỉnh trời. Học một biết mười. Con hơn cha, nhà có phúc.

Bề ngoài, với một số kiến thức sách vở, chạy đua không biết mệt với mode, nhạc... hit parade và tài tử xi nê, câu chuyện của chàng khá dĩ làm mờ mắt vài vị đang tuổi đua đòi nhưng nét quê mùa qua óc tính toán, để ý tiêu tiết thì dấu đem cả nước sông Hồng Hà ra rửa cũng không làm sao sạch được. Một buổi chiều, sau khi hích người nọ, lấn người kia mua cho được cái vé chui vào « hầm » Kinh Đô để xem cho được « Le docteur Jivago », chàng chạy lại nhà tôi về bản khoản hiện rõ trên nét mặt và sau cùng bày tỏ :

— Quái ! Sao cái thằng (ai chàng cũng gọi bằng « thằng ») đạo diễn nó ngu thế, chọn thằng tài tử mũi thật cao (?) Tôi nhớ Pasternak tả Jivago mũi tẹt cơ mà !

Lần đó tôi đã không nhìn được cười và chàng giận dỗi bỏ về nhà một mạch, không biết sau đó quý tử của bác sĩ có bỏ cơm nhà, đi ăn cơm tiệm ? Tính ba hoa của chàng phải liệt vào hạng « vô tiền khoáng hậu ». Nhún vai rất xi nê, chàng mô tả : « Trời ! Hàn lâm viện Stockholm vừa trao giải Nobel văn chương cho Kawabata. Nhìn quan nghệ thuật như vậy thật hoàn hảo. Tôi... đoán trước mà ! » hoặc duyên dáng phê bình « Sao tôi « khoái » Dostoievski thế ! Lối phân tách chẳng khác nào Freud. Mà Freud với tôi, Uyên biết chứ, như là... » chàng bỏ lưng nhìn tôi rất ý nghĩa. Boileau tái sanh nghe hậu sinh phê bình có lẽ tóc cũng dựng đứng trên đầu. Ngày chàng sắp xuất dương, chàng viết cho tôi một lá thư dài ngoẵng, lời lẽ làm ly bì đất với chủ đích « Em ơi, đợi anh về ». Bức thư đó nếu được sous-verre cam đoan sẽ đem đến trận cười no nê cho tất cả mọi người. Đại khái về chàng trai để các cô dòm lom lóm như vậy và bác sĩ với chương trình tranh cử vào Thượng viện nay mai nhất định để con trai ứng cử vào Hạ viện.

Một bông hồng vừa hé nở sáng nay. Những cánh hoa yêu kiều rún rẩy trong gió sớm. Màu hoa nổi bật trên nền trời xanh. Cảnh tượng thanh tú khiến tôi ngất ngây. Bác sĩ ơi, bác sĩ lại đến rồi ư ? Hãy để tôi yên tĩnh lời tôi sẽ bình phục. Mặc lời tôi thảm khấn khoản, bác sĩ vẫn vào phòng theo sau là một gạc đỡ cơ mặt mũi trầm tĩnh như hoa ngọc lan. Sau cái nhếch mép thương lệ, bác sĩ cau đôi lông mi giới thiệu nhân vật này với tôi. Anh ta là người chuyên khoa phân tâm (chắc ở Biên Hòa về), là em của một người vốn anh em cột chèo với bác sĩ, được bác sĩ thương như em ruột (điều này quan hệ gì tới tôi ?) sẽ giúp bác sĩ trong công cuộc chữa trị dù rằng bác sĩ dự sức hạ gục kẻ thù của Y học (nguyên văn). Anh ta giữ nụ cười trầm mặc từ đầu đến cuối và bắt tay vào việc :

— Cô đau từ khi nào ?

Tôi nắm anh ta trong một lát và mơ màng trả lời :

— Từ ngày bác sĩ Nguyễn Tử Chi bắt đầu chữa bệnh cho tôi.

Bác sĩ đang co ngón tay út khẩy mũi, nghe tôi trả lời, nẩy người nâng gọng kính nhìn bệnh nhân, bối bối. Anh ta mỉm cười và nét mơ mộng làm sáng hẳn khuôn mặt dầu dầu :

— Bệnh tim cần yên tĩnh. Phải cho có một dòng sông, một đỉnh núi mới xong.

Dòng sông ? Đỉnh núi ? Sao anh ta biết ? Một trong những ước mơ làm tội lịm người khi mơ ước. Đỉnh núi có anh trắng. Dòng sông có khói sương. Nước sông, giọt sương của lá núi sẽ là những ngậm trà quên đời. Đi chỗ nào thật xa, nhất là xa bác sĩ và chàng thanh niên chắc mammals được ba tôi chọn làm đồng sàng khoái thế. Anh ta đang quan sát tôi, tôi biết nhưng tội không nhìn lại. Trong một thoáng, giọng anh ta cất lên và tôi nghe như có một làn tơ rung động :

— Sao cô không nói ? Nói cũng là một cách tìm lại sinh khí đã mất. Cô nghe đã nhiều và những lời kịch cỡm làm cô mệt, phải thế không ?

Câu nói vừa dứt, tự nhiên tôi và anh ta cùng ném cái nhìn âm ập chế giễu về phía bác sĩ và tôi không nhìn được cười. Bác sĩ thì nhìn tôi và anh ta chăm bẵm với đôi mắt lộ vẻ ác cảm. Tôi giả vờ không để ý, tiếp tục trả lời những câu hỏi của anh ta và chỉ một chốc sau, tôi cùng anh ta nói chuyện rất tương đắc. Anh ta nói chuyện rất dễ dàng cũng như biết cách pha trò. Giọng anh ta nhẹ nhàng nhưng vô cùng linh động. Đôi mắt dài, nâu, ướt long lanh như « hai cánh hoa ánh sáng ». Tôi thổ thê, giọng thật ngây thơ :

— Anh đưa Uyên đi dạo vườn hoa nhé ?

— Có sáng kiến ! Phải đấy, hoa giúp người lành bệnh.

Bác sĩ ở ở chen vào :

— Không đi được đâu, còn yếu !

Khuôn mặt anh ta rạng rỡ nét chăm biếm và hài hước :

— Dạ không sao anh à. Kỳ xưa mỗi lần chị đau, anh vẫn đem hoa tặng chị và chị bình phục liền mà !

Mặt bác sĩ sa sầm xuống và ông lặng lẽ rút điếu xì gà bẹp dí sau túi quần, quẹt diêm châm hút. Anh ta lại mỉm cười và « chúng tôi » sánh vai ra vườn. Hồng chưa khai hết, thoảng đâu đó một mùi hương nhẹ nhàng. Tôi nhảy chân sáo quanh những cây hồng non và cảm nhận sâu sắc ánh mắt sung sướng và dịu dàng của anh ta gửi về phía mình. Khi đứng cạnh đóa hồng vừa hé nở sáng nay, tôi thốt hỏi anh ta :

— Anh chuyên về khoa phân tâm thật không ?

Có một nét đăm thắm nào đó lẫn vào nụ cười ngượng ngùng, anh ta nhìn tôi giải thích :

— Không hẳn, tôi đã mưu mẹo nhiều hơn để qua đây với bác sĩ. Một thời gian trước, tôi lỡ đại làm con bệnh nên bây giờ tôi xót xa cho tất cả bệnh nhân của ông. Dầu sao nhìn ông đang chăm giận, tôi cũng chẳng muốn gì.

Tôi đưa mắt nhìn lên cửa sổ phòng tôi. Ở đó, bác sĩ đang sừng sộ nhìn người em cột chèo và khói tức giận cứ tuôn ra không ngọt từ chiếc mũi sư tử quý phái (như bác sĩ từng nói). Tự nhiên, tôi cười thật lớn. Tiếng cười làm rung động những đóa hồng chưa kịp nở và tôi biết rằng nhịp tim tôi đã đập lại bình thường, từ đây.

UYÊN

MỘT: GỌI NHAU

Còn ai nhớ đến người thiếu nữ đi giữa đường hoa sơn cúc [không? Chắc là không. Thiên hạ đời nay mau quên lắm, và mỗi người đều bận ôm ấp với một hình bóng riêng biệt của mình. Ai dư trí nhớ mà hoài tưởng đến một người thiếu nữ vô danh, xa lạ, tông tích nù mờ từ một chân trời xa khơi nào. Một ngày nọ em đã rón rén dẫm những Luộc chân tí hon qua một vài trang sách nhỏ, rồi thoát bay biệt tăm.

Những dấu chân thư cuu bé bỏng đó, chỉ vẽ nên vài đường rết gầy guộc mong manh trên đường đi tấp nập của muôn vạn bộ hành tất tả qua lại. Thế mà đối với riêng tôi, tình thâm trọng đến từ những lời rất nhẹ, mơ màng như hơi thở đều hòa. Được trao dấu vết nhạt nhòa nhất từ tàn úa của một bông hoa vàng, hồn tôi cũng trĩu nặng lắng mình nhận rõ.

Người ta thường có thói quen ca ngợi cái thuở ban đầu. Bao nhiêu thiên tình sử được dệt nên từ giây phút gặp nhau đầu tiên ấy. Một cuộc tao ngộ tình cờ, nếu về sau đưa đến một cuộc tình diêm lệ, sẽ được gọi là kỳ ngộ. Dầu có tình trọn thì cũng sẽ có tình tan, nhưng mấy ai dám xem nhẹ cuộc tình đầu.

Nhưng tôi và em. Chúng ta hình như không có được một cuộc kỳ ngộ trong vườn Bích Câu hay dưới mái hiên Lâm Thúy nào. Tôi quen em, hết sức giản dị đầu đời chút bất ngờ. Chẳng phải nhờ duyên trời, nghe có vẻ xa xưa quá. Cũng chẳng phải vì định mệnh, nghe sao quá nặng nề lớn chuyện.

Ta quen nhau. Có lẽ tại vì ma đưa lối quỷ dẫn đường thì đúng hơn, có một lần em đã nói thế.

Ta quen nhau, mỗi ngày một gần nhau thêm nữa. Có lẽ vì ngay từ lúc chưa hề quen biết, chưa một lần biết tên, rõ mặt... mà chúng ta đã mãi mê gọi nhau hoài hoài. Tiếng đồng vọng ngân vang qua dải đất cách biệt, qua sông, qua núi, qua biển, qua gió mây, qua nắng hè và mưa mùa đông... cho đến ngày tiếng kêu khao khát của hai người trở thành một điệu hợp âm tan hòa thánh thót trong nhau chẳng thể tách lia.

Cũng như tất cả mọi người, tôi và em, chúng ta đều có một cái tên ghi rõ ràng trên giấy tờ do mẹ cha đặt nên từ hồi mới ra đời. Nhưng hình như chưa một lần nào chúng ta gọi tên nhau một cách đúng đắn đàng hoàng cả. Em tha hồ đặt cho tôi đủ thứ tên gọi dị kỳ ngộ nghĩnh làm tôi không thể nào nhớ hết được.

Còn tôi, tôi cũng không chịu thua em trong trò chơi bay lượn với ngôn ngữ này. Tôi đã gọi em là Bạn Nhỏ, là Tiểu Muội, là Thảo Muội, là Nhân Ngư, là Sơn Nữ, là Thiên Sứ và cũng là người Bạn Đắt... Tôi thay đổi tên em mỗi ngày, như hình ảnh em thoát biến muôn màu khác lạ từng giây phút trong tôi, như tâm hồn tôi hướng về em đổi mới luôn luôn và lúc nào cũng được nhện thêm những ngọn gió lành từ những phương trời mới mẻ.

Cuối cùng, bởi vì tên em viết tắt là M.N. (đọc là Em Anh, em của anh), tôi sẽ gọi em thành Mơ Nữ. Cái chữ này có lẽ sẽ làm các vị uyên thâm Hán tự chau mày. Mơ Nữ thì đúng hơn, nhưng nghe có vẻ già dặn « liêu trai » quá. Tôi vẫn muốn gọi em là Mơ Nữ, dịu dàng và bình bình hơn, một người thiếu nữ đang mơ hay giấc mơ về một người thiếu nữ. Giữa cuộc sống chật hẹp ao tù này, tôi vẫn sống với đầy mộng tưởng. Tôi còn sống là nhờ mộng mơ đắm đuối.

Tên tôi là H.N.T., tôi đề nghị em gọi là Hồn Người Tình, ba chữ từ câu thơ của Xuân Diệu : « Hồn người tình mỏng lắm xếp cho êm... »

Danh có chính ngôn mới thuận. Thế là xong phần « xưng danh ». Giờ đây là câu chuyện của Mơ Nữ và Hồn Người Tình. Nhưng thật ra, tên gọi xứng đáng nhất cho em, là Em. Và cho tôi, là Tôi. Đây là chuyện của Tôi và Em.

Mùa thu đến lúc nào tôi cũng chẳng hề hay biết. Chết ngộp trong đò thị đầy người xe nồn nóng vất vả này, chẳng có một ngọn lá vàng rơi hay một thoáng heo may báo hiệu cho tôi biết đã đến mùa êm đẹp đáng mến nhất trong năm. Hè quá rộn ràng inh ỏi, đông quá rét run lập cập, xuân quá nhiều người thì đua chen chúc mua sắm. Thế còn gì đẹp bằng mùa thu. Mùa thu là mùa đứng hạng thứ nhất trong biết bao nguồn thơ, ý văn, suối nhạc. Nhưng tôi sẽ vô tình thờ ơ quên mất là có một mùa tiên như thế nếu em không ân cần nhắc nhở, từ một miền ven biển xa xăm của em :

Mùa thu đã đến rồi anh có biết chưa

Trong thành phố dễ ghét của anh với mặt trời nóng khiếp

Cứ đổ phừng phừng như say rượu xoay tít suốt ngày

Làm sao mà anh còn nhớ đến mùa thu
Nên em phải nhắc
Đề anh đừng bao giờ quên lá bàng đã đến lúc thay màu
Mặc đồng phục đỏ nâu trông buồn và tội nghiệp
Như bọn học trò đã hết được nghỉ hè
Giận hờn đá văng tung lớp lá úa trên đường trở lại lớp
Em cũng đi học lại và đầu giận hờn anh hơi... hơi nhiều
Nhưng không bao giờ trút giận vào lá, lá dại khờ có biết chi đâu
Bởi lá sớm bỏ màu xanh thơ để thay sang màu rục rở
Rục rở quá rồi úa tàn rơi lia nhanh quá
Quá nhanh và nhanh quá
Đời lá qua chi mà nhanh quá
Em chẳng dám mong là đời em...

Thế là em đã cho tôi mùa thu. Trời đã dừng dừng quên tôi, thời tiết ở một thành thị nhiệt đới chỉ có hai mùa mưa nắng hơi hợt qua đường, chỉ có em mới mang lại cho tôi nét đậm nhất giữa hai làn gió đổi thay ảo mờ.

Thị trấn nhỏ tiêu sơ của em, một miền duyên hải, cách tôi những trăm cây số ngàn hun hút bụi đỏ. Ta chẳng thể nhìn nhau tận mắt, chẳng thể nói chuyện theo điện thoại thông thường xã giao như hai người đối diện. Tôi chưa thấy em cười, chưa hề nhìn em khóc. Chỉ là những lòng chữ tháu run run tuôn trào trên trang thư mỏng, lời dài thao thao bất tuyệt. Ở đây, tôi sống trong đợi chờ, đêm và ngày háo hức mong đón thêm lời em. Những chữ có cái đuôi vẩy lên nghịch ngợm đằng sau, đã lôi kéo người tôi mỗi ngày một cao thêm đôi chút.

Đêm nay, bóng dáng những nóc nhà lờm chờm đen ảm đạm chập chội trên bầu trời, tôi tìm trăng theo lời dặn dò của em nhưng không tìm thấy được.

Chỉ chờ xin em cho bớt chút trắng xanh rộng rãi bao trùm quanh em ở ngoài kia. Và em đã gửi một ít mảnh vụn của trăng tan rớt rơi trong phong bì thư dán kín.

Cả nhà đều đông đủ trong vườn bầy cõ
Chỉ còn mình em lặng lẽ trên sân thượng
Vì em muốn chia bớt đời chút cho anh
Đêm của anh lẻ loi không trăng không bánh không trà Tàu
Anh đã mất hết hồn thơ của tuổi rồi phải không
Em nhìn lên trăng em thêm theo trăng em mơ làm trăng
Như chiếc gương con sáng soi cho tất cả
Nhất là soi cho khuôn mặt anh chắc là rất buồn bã
Em thương cho anh mà cũng đáng kiếp cho anh
Ai bảo thiêu thân bay theo đèn màu sặc sỡ
Nên chút trắng trong rồi sớm vỡ tan tành

Đã lâu rồi, những dải lụa mềm màu trắng, màu xanh, màu tím lót ở cho tôi đã dần dần phai ố. Tôi bị nhiễm toàn một màu đen tối tăm mệt mỏi, tôi choáng váng ngất ngư trong màu đỏ lửa tham muốn hối thúc bèn người.

Hình phạt của tôi. Hình phạt cho một lũ bon chen xông xáo theo ngọn thác đời ầm ỹ, là lúc nào cũng mang một bộ mặt lấm đầy bụi bơ phờ, lúi húi qua nhanh dưới những hàng cây mà chẳng bao giờ biết ngửa mặt đón hứng một chùm trái chín.

Đầu bằng Mơ Nữ được. Mái nhà em êm đềm ấm mùi củi bếp, nhà xa đường phố, xa tiếng còi xe bụi bặm, nhà vững bền trên nền cát biển bao la như sa mạc, nhà thụ mình xúm xít trong tấm chăn dày kết bằng tiếng sóng ru êm.

Thỉnh thoảng, em mới trốn vào trong căn phòng nhỏ riêng tư của em, gửi theo cánh hải âu vào cho tôi chút dư âm từ phim đàn tranh réo rắt. Nhưng đó là thỉnh thoảng thôi. Chứ thông thường, em như con chim nhảy nhót theo bầy quây quần vui vẻ. Trong vòng tay ấm của mẹ cha, các anh, các chị, lũ em nhỏ, học đường vui bạn thiết cùng bàn chuyện mai sau, trong vờ mực lóng lánh vẽ nên đường thẳng tắp về tương lai rộng mở. Tất cả là dưỡng khí hồng hào nuôi sống em lành mạnh, như những người tuổi trẻ hồn nhiên khác. Tôi thực tình muốn thấy em được ấp ủ suốt đời với nguồn hạnh phúc đơn sơ mà quý giá đó. Dầu tôi bây giờ đã là kẻ bơi lạc ra bên ngoài nguồn sữa ngọt.

Tôi chỉ xin được nằm trong vài phút rồi rảnh trống vắng của em, giữa những lần xếp đánh dấu cuối một chương sách, ở cuối mỗi bài học đã thuộc, đầu đó trong trang giấy nháp đen dày những con số, hình thể và còn đôi chỗ trống thừa.

Nhớ đến tôi... vào phút cuối của đêm, khi em đã hoàn toàn thanh thản, mọi chuyện đã xong xuôi và sửa soạn đi vào giấc ngủ ngon thưởng cho một ngày hoàn hảo. Viết cho tôi, với cặn mực chỉ còn hơn một giọt trong bình, với mẩu bút chì còn ngắn bằng lóng tay sau khi đã vẽ nên hàng trăm hình toán học.

Trời ơi không biết tại sao em lại chọn ban Bê
Bê là con cung của bò nên thường cứng đầu
Là những bài toán rắc rối bướng bỉnh
Mà em thì như cái đầu bò chịu bó
Công thức, định lý, định đề, phương trình
Số lớn vô cùng số nhỏ tuyệt đối
Giận anh vô cùng nhớ anh... hết lớn
Em đã chiến thắng nhiều bài toán Điện gay go
Thế mà chẳng bao giờ dám đụng tay vào một chiếc cầu chì
Mới nghe chuyện điện giật chết người là run khiếp

Cứ thế. Cứ vài dòng chữ thâu trong chiếc bì thư gửi vội vàng đôi khi quên cả dán tem. Em trao cho tôi từng chút lời chim khuyên hót reo vui, là từng chút tiếng đời rộn rã.

Thấm thoát, đã gần một năm trôi qua kể từ ngày tôi nhận được lá thư đầu tiên của em. Vỏ xe đạp của người bưu tín viên đã sờn mòn, thư cất để dành trong túi tôi đã nhiều hơn những tờ giấy bạc. Em đã rời lớp cũ, áo đã may cho một niên học khác, cặp sách thơm lừng mùi giấy vở mới tinh.

Còn tôi, vẫn chẳng khác gì hơn trong tháng ngày tuần tự trôi qua ngoài đường nhấm. Thêm một tuổi đe dọa vài sợi tóc già, tôi vẫn cố nuôi nấng một trái tim tươi như ngày thơ dại. Bốn mùa của đất trời qua đi, không dâng tặng cho tôi điều gì, cũng không thể xoay chuyển tôi một chút. Mùa xuân gượng lòng trần áp nổi cô quạnh trong cảnh người xôn xao hơn hỏ. Mùa hè thấm chút nắng nồng nhiệt thôi thúc. Mùa thu gặng bình tâm phẳng lặng như mặt hồ, run lên đôi chút vì cuống lá lia cành va chạm rồi cũng an hòa khép kín. Mùa đông chịu rét đã quen với những cảnh lưu ly, chẳng còn được ngủ vùi trong chăn nghe mưa, mà vẫn đi dưới màn lưới mưa trút nước.

Đã giáp một năm. Tôi chẳng ghi cái ngày đầu tiên đã qua vào Nhật ký vì tôi luôn luôn hướng đến những ngày mai đổi khác. Ngày mai mới mẻ, đổi lột, thay áo mới mỗi. Rồi ngày kia sẽ mới hơn ngày mai và không bao giờ có một ngày cuối cùng trong đời tôi. Dầu tôi biết sẽ có một ngày phải hết nhiên cất đứt bàng hoàng một cái gì đó, một ước mơ hay một tình cảm. Nhưng đời không hề chồn chân dừng lại, không hề quay bước trở về. Sự sống tuôn trào, luân lưu tiếp diễn.

Chỉ có em mới hờn hậu chân thành ghi nhớ ngày đầu tiên ấy :

Tháng tám

Tờ lịch đó có làm anh nhớ đến gì không
Em nhắc cho anh biết chứ không phải để đòi quà
Hôm nay là lễ kỷ niệm Đệ Nhất Chu Niên
Ngày ta quen nhau thoạt chừng như bong bóng nước
Thế mà chẳng tan trong gió trong mưa, cũng bay qua được bốn mùa

Bóng bay lên cao bóng thành mặt trời
Bóng trôi trong đêm bóng thành mặt trăng
Luân phiên cho ta ánh sáng đường hương
Lung linh ánh mờ nuôi hoài nuôi mộng

Vâng. Tôi xin nhớ. Tuy không có cuộc vui bánh rượu nào bày ra ở đây để đánh dấu một năm thấm thiết vừa qua. Em đã nhảy qua một bậc thềm, «già» đến mười tám tuổi, tóc có dài thêm chút ít trên vai, mắt có sâu thêm vài ánh mơ màng với thêm đầy ý nghĩa. Tôi chỉ mong vàng trán em vẫn phẳng êm vô tư như một lớp lá xanh mềm, chứ năm tháng xin đừng vội hằn lên những nếp nhăn lo âu phiền muộn.

(Còn tiếp)

NHƯ NỖI TÌNH CỜ

DUY AN

Em khẽ nhón chân rón rén như ánh nắng và cũng như ngày em bỗng thấy xuyên xao ở thành phố này.

Đêm nằm yên nghe biển vỗ ngoài kia, cơn gió mát lạnh, tiếng Nghi thờ đều trong áo choàng mỏng, em xoay nhẹ người, ánh đèn ngủ thật mờ đủ thấy nước da ngò ngợ trắng, hàng mi đen của Nghi. Giấc ngủ êm đêm quá. Em nhắm mắt vội đếm những hình ảnh tươi trẻ của Nghi lúc mới đặt chân lên thành phố cát trắng và hàng phi lao cao vút.

— Nghi ơi, bọn mình làm nhẹ thật đẹp nghe, Mai đào trũng cát để câu nước mặn rồi đó.

Nghi cúi cúi, dáng điệu nhỏ nhẹ, tay vỗ vỗ đều trên cát mịn.

— Chừng nào Mai về.

— Có lẽ một, Nghi ạ.

Bằng sự chua xót nhất, em cúi mặt nghe biển vỗ dằng xa, từng đợt sóng nhào lộn, trắng phau đập vội lên cát cuốn theo những kẽ chân dẫm lún của Nghi. Nghi dời chỗ đến cạnh em.

— Con đường này đẹp, Mai nhỉ. Ngày nào Nghi cũng đi với bạn...

Em gắt lên. :

— Nghi đừng nói, đừng nhắc chi nữa cả, Mai biết Nghi nhiều bạn lắm, bạn Nghi thật nhiều, đông hơn hạt cát biển.

Em chua chát, Nghi vẫn nhỏ nhẹ, đôi mắt tròn đều, nhướng lên ngo ngoác.

— Ờ, Nghi nhiều bạn. Mà sao thế Mai ?

— Không sao cả.

Em dẫu mắt dưới hàng mi buồn, rũ tóc. Không sao Nghi ạ. Nghi không biết gì cả sao. Giọt nước mắt vẫn dài nhỏ thăm thăm trong tâm hồn Mai. Ôi thật nghẹn ngào, Nghi. Em không hiểu chi cho ta cả, Nghi ạ. Ngày mai và hôm nữa ta đi, em còn nhớ bờ cát này không, ta cùng em hong nắng đến lúc trời về thật thấp sau núi không hở em. Em quên ta? Em thơ ngây quá, em nhỏ nhoi quá 14 tuổi em biết chi về tình thương ta cho em tuổi em thật hồn nhiên, đùa nghịch vắt tròn cát mịn quăng vào lòng biển không ngần ngại tiếc nuối, tại sao ta, tại sao Nghi không là hạt cát nằm im trong đáy biển, cùng thấy ánh sáng trời, cùng uống từng viên muối mặn, ta sẽ thấy bảy màu qua mắt em tán sắc hồ Nghi.

Em ngây thơ quá, ta để yên cho em sống hết những ngày thơ mộng nhất đời con gái. Con gái thật ngoan hiền ngày hai buổi tung tăng trong ánh nắng chỉ biết ép bông hoa vào vở. Nghi ạ ta sắp rời xa. Em nhớ ta...

— Mai nghĩ gì thế.

Em quay đi thật nhanh, vẫn vờ nhìn mây đẹp, sắc tím hồng hồng đặc biệt của buổi chiều, ở cuối xa hàng núi thoai thoải em thấy hình như màu lam tối của khói, mờ mờ trước mắt em. Em nói bâng quơ: Đẹp Nghi nhỉ, chóng tàn quá.

Nghi cầm tay em lắc mạnh.

— Mai ơi, vào nhé. Chiều qua rồi.

Vâng chiều rồi em, chiều như tình thương ta chín mộng.

Sáng nay dậy thật sớm, bàn ăn vắng Nghi, từng ý nghĩ rời rạc đùa nằm trong lòng bàn tay nhưng chừng như buông thõng ra. Em giận ta chăng? Mai muốn nói cho Nghi thật nhiều Nghi ạ. Em thánh thiện quá, ta khờ dại. Thật sớm ngày mai ta về rồi Nghi vẫn chưa biết ta muốn nói gì với Nghi cả. Nói những gì nhỉ. Em có cần ta nhắn nhủ nữa đâu phải không Nghi.

Đêm nay trăng sáng trong vắt. Mai ngồi một mình buồn tẻ, bắt ghé ra balcon nhìn hàng lá ngả nghiêng theo gió, tiếng vi vu của phi lao than thở. Chiều nay Nghi không còn xây nhà trên cát với Mai nữa. Nghi đi đâu, Nghi lần trốn Mai. Mai chưa nói gì được với em cả. Trăng càng lúc càng nhỏ và trong không chút gợn, nếu ngày đó Mai đừng nghe những lời bàn tán có lẽ đêm ni Nghi cho Mai thật nhiều hạnh phúc, hạnh phúc cuối cùng trên sân thượng đầy gió này, từng tiếng sóng vỗ, Mai nghe tim mình đau nhói.

Sáng thật sớm, Mai đi rời Nghi ạ, Nghi vẫn còn yên giấc hay lần tránh gặp Mai. Nghi không cho Mai một chút tin tưởng nào sao. Chỉ một lần thôi. Mai ta về rồi, ta trả em lại đây với nhiều bạn bè, tình thơ rong ruổi, ta không là gì cả em ạ, em nhiều bạn quá, ta muốn thu mình vào vỏ ốc nhỏ lần tròn qua ngày lênh đênh. Lênh đênh mãi như sự tình cờ này đó em.

DUY AN

cửa trường phía bên ngoài

truyện dài MAI THẢO

TRƯỚC KHI VÀO TRUYỆN

Ly, đừng già từ sách vở, đừng vĩnh biệt cửa trường. Đừng thôi bâng đên. Đừng lia phấn trắng. Đừng bỏ học, đừng bao giờ bỏ học. Ngày mai, sau một đêm ngon có mộng vàng trong giấc, tôi sẽ trở dậy thật sớm. Cùng sáng mát ban mai. Trước dựng mặt trời hồng. Vào phòng tắm, đánh răng, rửa mặt. Ăn điểm tâm. Cười với tuổi tôi vừa lớn trong gương, cái tuổi nhanh hoa, cái tuổi cánh bướm. Rồi, mặc đồng phục áo trắng đơn sơ có gắn phù hiệu màu tím Huế nhà trường trước ngực, tôi, một lượng xuân đầu, lại nhập vào cái giòng suối thanh xuân cùng tuổi, tôi, một trời xuân biếc, lại nhịp guốc vui trên con phố học trò. Hành lý, cái cặp da đựng sách. Tiều thuyết, những cuốn vở chép bài. Năm học dứt rồi. Tự cái phút ném sách ngu xuân. Năm học lại được nối liền. Những trang sách trùng phùng. Vì tôi đã tới lớp, đã tựu trường. Một mình, mở lại cho riêng mình, sau những bước đi hoang, một năm học mới.

Ly, cháu phải nói như vậy. Không phải với những bậc người lớn. Như một tạ lỗi. Mà với cháu, cho chính thân mình. Nói, tức khắc, không chần chừ, lưỡng lự. Nói, không miễn cưỡng, mà nhiệt tình, vui như hát và hồng như múa. Nói và làm. Vớt lại cái đánh mất, cái đánh mất là một kho báu. Kiểm lại cái thất lạc, cái thất lạc là một hạt ngọc. Trở lại cửa trường, đó là phương hướng chần đi duy nhất ở đó có tuổi trẻ Ly và mai sau Ly. Cuộc sống cháu muốn thấy? Đời kia Ly muốn vào? Lấy ngay cái thẻ căn cước sống, bằng xé nát quyền học bạ? Cũng được đi. Nhưng chưa phải bây giờ. Hồi cô nhỏ bạo tợn, cô chưa mua nổi cái vé vào cửa. Thoát ly, cái danh từ nghe thật mê đắm, nghĩ thật quyến rũ hả con nhỏ ngộ ngược! Nhưng phá vỡ phải tới một lúc nào, khi cất cánh đã chín mùi. Chứ bây giờ, thoát ly, với cháu, phải một trăm roi phất trần mới xứng. Hãy xấp lại sách. Và trở lại trường, tức khắc.

Ly bây giờ, của phía ngoài một cửa trường, trắng đen như thế nào, tôi chẳng biết được. Cũng chẳng vẽ được nét mặt, hình dung được cái khổ người. Số tuổi nó cũng chỉ hàm hồ. Đầu như mười ba, mười bốn. Và sinh nhật Ly, đầu như đầu tháng tám này, gần xanh biếc trăng thu. Duy tấm hình bán thân của Ly, chiều qua, bàng hoàng nhìn thấy trên trang tám một tờ báo ngày, thì tôi nhớ được. Đó là một tấm hình sinh nhật. Do chính tay tôi chụp. Xa nhà quanh năm, không thường hằng giáp mặt những người thân, cái tập thể thơ ấu là lũ con cái đông đảo của những anh trai, em gái, với tôi, chỉ là một hiện hình nhòe nhạt, lung linh, họa hoằn trong trí nhớ. Tết năm ngoái, tôi lại đi xa. Trừ tịch lữ thứ. Nguyên Đán dọc đường. Mừng tuổi bố mẹ bằng một hàng điện tín gửi về từ một chân núi. Hình ảnh lũ cháu đã phai mờ sẵn, hiện hữu của chúng, trong xa cách, càng yếu mờ xa lảng hơn. Như chúng là của một thung lũng hồng. Và tôi thì ở cái phía bên này của một triền núi cao ngất chắn lối. Lần chót gặp Ly, với tấm hình vừa đăng báo, đến bây giờ, cũng đã mấy năm.

Nhớ hôm đó là một buổi sáng mưa phùn. Trời thấp là là trên những ăng-ten vô tuyến truyền hình. Thành phố ướt át. Nước đọng trên những hàng giây điện. Tôi vừa từ một tiệm sách đi ra. Phượng tất tuổi, vội vã, sách trên tay một lẳng mây nặng chiu, vừa từ đầu phố tới. Phượng là em gái. Kế liền. Cách nhau một tuổi. Lâu ngày mới gặp, hai anh em mừng rỡ nắm tay, đội mưa đứng nói chuyện giữa đường. Có sao gầy thế kia. Em vừa đau một trận. Đi đâu, mua gì nhiều vậy? Thừa anh, thức ăn, bột, đường làm cái bánh chiều nay cho sinh nhật cháu Ly. A, cái con Ly của một hôn nhân buồn. A, cái con Ly, khóc chào đời cùng tiếng mẹ nó khóc. Nôi của Ly không hồng. Thăm từ nguồn đã thắm. Mắt của Ly mở lớn, kinh hãi, cái chung quanh dữ dằn từ đây tháng, đã lửa gai đời từ chập chững bước đi. Tôi nhớ mơ hồ được vậy, về dấu vết Ly, thuở nó chào đời. Rồi Phượng bảo tôi cháu nhắc bác hoài. Chiều nay, mời anh đến ăn cơm sinh nhật.

Chiều đó, tôi đã tới, nhớ vậy. Nhớ cái ngõ hẻm khuất khúc. Nhớ ngôi nhà tiêu tụy. Ăn sinh nhật con cháu. Gọi nó ra chỗ còn nhiều ánh sáng của buổi chiều mùa thu đang xuống, bảo Ly đừng chớp đôi mắt my dài, đừng động dậy cái thân hình chuột nhắt, chụp cho nó một tấm hình sinh nhật làm kỷ niệm.

Trí nhớ sáng dần về cái phía Ly. Tôi nhớ lại được thêm. Con nhỏ hôm đó diện ngất. Ly mặc một cái váy tím kẻ ô vuông. Cái váy ngắn, để lộ đôi cẳng gầy. Cái áo sơ mi lưng thùng. Hai ngọn tóc đuôi ngựa nằm xuôi đuột trên hai bờ vai non, mỗi ngọn tóc tết bằng một cái nơ đỏ chói. Bữa cơm sinh nhật được dọn ra sau đó, có món chả giò Ly đặc biệt yêu thích, tôi còn nhớ đã gấp cho cháu tôi một chén đầy. Ly thêm một tuổi, ngồi thật ngay ngắn. Dáng điệu nói khép nép, vụng, cứng. Đôi mắt to, đen lầy, với hàng mi dài, cong, báo trước một định mệnh gió, mở lớn giữa căn phòng đã bóng chiều chạng vạng.

Suốt bữa ăn, tôi hỏi chuyện Ly. Bằng những câu trả lời của người mẹ

đỡ lời con hơn là chính miệng Ly nói lấy, tôi được biết về con cháu lâu ngày không gặp, qua một vài sự bình thường và một vài sự không thường, như những triệu chứng. Như thế này. Năm trước, Ly đội mưa một buổi đi học, đau một trận tưởng đi luôn. Năm sau, phải học một trường xa khu phố hơn, nhưng tiện đường, có xe lam đón đưa hai buổi. Ly chăm học. Thuận tình với sách vở. Lớp học gần bảy mươi cái đầu, cái đầu tóc tơ mềm mại của Ly tháng nào cũng đứng hàng thứ năm, thứ sáu. Xuất sắc về sinh ngữ. Kém chậm về toán. Ly nhỏ hơn tuổi. Nhưng nghĩ xa hơn. Mẹ phải may thuê đan sườn từng mùa mới kiếm được miếng ăn. Cha ở xa, không bao giờ về, coi như đã mất. Cảnh ngộ là một vỡ lòng sớm. Ly ngoan ngoãn, hiểu biết, thứ ngoan ngoãn lặng lẽ, buồn rầu thường thấy ở những tuổi thơ màu xám Việt Nam, ra đời dưới một mái nhà không ấm, vì đời sống người lớn đã là nước mắt, đã là thảm kịch.

Ly học khá chăm. Học với Ly là một lo âu từng ngày từng buổi. Sự lơ xe, sáng nào trưa nào cũng cặp nặng nghiêng vai, đón xe sớm mười lăm phút, đứng thu lu dưới một cột đèn. Nhà có hai mẹ con, cùng đi là phải khóa trái cửa, nhờ hàng xóm trông dùm. Tan học về nhà, Ly cởi đồng phục, đã giúp đỡ mẹ được nhiều công việc vặt. Như dọn dẹp bếp nước, giường ngủ. Ra máy lấy nước. Treo cờ những ngày lễ. Biên sổ hàng, thay mẹ nhận được hàng đan mùa mưa, hàng thêu mùa nắng, minh bạch, gọn gàng, chưa một lần nhầm lẫn. Từ đầu đến cuối ngõ đều khen Ly ngoan. Không một ai có thể tưởng tượng được tấm hình Ly một ngày được đăng trên báo. Trong mục mất con, vì đưa nhỏ bỏ nhà.

Bữa ăn chấm dứt. Cái bánh sinh nhật tròn được cắt ra. Tôi vẩy gọi nhiều lần, Phượng thúc dục thêm nữa, Ly mới chớp mắt lại gần, dụi dè thối tất mấy đầu nến nhỏ. Chiều ngõ hẻm xuống hẳn, chập chội, như từ một miệng túi thật hẹp của trời thả xuống. Bóng tối dâng lên, lưng chừng những mái hiên nghiêng. Ly rời bàn. Cái mái tóc đuôi ngựa lặng lẽ tới một góc phòng ngồi học. Phượng pha một ấm trà, mời tôi đến uống nước gần cửa sổ. Đèn thấp sáng. Chuyện tiếp tục về Ly. Bây giờ là những cái khác thường của tâm hồn con nhỏ.

Một đêm bất chợt thức giấc, mẹ thấy Ly không ngủ mà ngồi một mình trước khung cửa sổ đêm. Cháu ngồi đó, trước mặt là con ngõ nhỏ hòa ánh trăng, bất động, im phắc, như một pho tượng. Cháu thức lúc nào, không biết. Ngồi đó, với trăng, lúc nào không hay, Chỉ biết sự tách rời, sự im lặng toát ra ở cái thân hình nhỏ thó của cháu phút ấy đã làm cho mẹ giật mình và hoảng sợ. Thấy mẹ giậy, cháu thôi trăng, lặng lẽ trở về giường. Nhưng thỉnh thoảng lại một đêm như vậy. Cháu ngồi, đôi mắt mở lớn, nhìn thẳng không chớp, như một hòn đảo nhỏ cô đơn giữa biển đêm mênh mông. Con nhỏ lạ lắm, anh ạ, mẹ Ly nói. Nó như bị trăng khuya

huyền hoặc. Cháu của anh thật không giống một đứa nhỏ nào. Với nó, như duy nhất sự im lặng là người bạn thân thiết nhất. Ly ít bạn, chưa từng một lần rủ bạn về nhà.

Sự việc trầm trọng và khác thường hơn : một ngày chủ nhật, Ly trốn ngày mất tích. Đi từ tỉnh sương. Cơm trưa không mất. Sẩm tối mới về nhà. Mẹ hỏi đi đâu. Ly nín thinh. Bị một trận đòn đau, không kêu xin nửa tiếng. Cũng may sự mất tích ấy, chỉ xảy ra có một lần. Nhưng lớn dần, quả thực là Ly đã thay đổi. Cách biệt, khép kín. Lặng lẽ mà nung nấu. Cái bề ngoài bình thường hình như chỉ là che dấu cho một ngọn lửa lạ lùng đã khởi sự cháy đỏ ở cõi bên trong. Thái độ của Ly, mẹ đơn giản, tầm thường, mẹ không hiểu được. Bác nghĩ bác hiểu, một phần nào. Là trong cháu, những vùng yên ngủ hiền hậu đã cự mạnh. Và thức giấc. Như một tấm rèm màu khói nhạt vén mở từ từ, tâm hồn cháu đã mở ra với những xúc động, những sao suyến đầu tiên. Trong Ly, đã có những réo gọi vô hình, những hoài nghi thấp thoáng. Chung quanh là một ngọn triều, đầy con thuyền Ly xa dần bờ ấu thơ. Phải, chắc là như thế. Cái biết, dù non nớt của cháu, đã đặt với nó, với người những câu hỏi. Cha tôi đâu ? Chẳng hạn. Chuyện gì khiến cha mẹ lìa nhau ? Chẳng hạn. Mái nhà tôi đang ở, con đường học trò tôi đi về hai buổi một ngày là thế giới nhỏ bé vĩnh viễn của đời tôi, hay không phải, mà là nơi chốn khác ? Chẳng hạn. Hàng trăm câu hỏi chắc đã được đặt ra, trong những đêm trắng, Ly ngồi im lặng một mình. Tình thương mẹ như núi Thái Sơn, Thái Sơn cũng thấp, Thái Sơn không đủ nữa. Phải thế không Ly ? Hay cuộc sống mê hoàng, choáng váng, bây giờ đầy những đứa nhỏ tâm hồn lãng mạn, hoang vu như Ly, ra khỏi nhà, lớp lớp, hàng hàng, hết Ly này đến Ly khác.

Cõi ấu thơ, cõi vị thành niên bây giờ đầy đặc những vùng tranh tối tranh sáng, những cảnh tượng nghịch lý, những quần động, những phá phách thất thần, mà những khối óc đã gập nếp của người lớn không thể nào hiểu được. Chỉ biết, sáng nay, mẹ cháu đã tới. Cầm trên tay tờ báo rao tin mất con. Mẹ khóc lóc. Bàng hoàng. Mê hoàng. Nói Ly đi đã ba ngày. Không gặp tai nạn vì đã đến từng quận hỏi. Bác xem lại cái tin, ngó mãi cái hình Ly, không biết nói thế nào, chỉ thấy Ly mười ba hay mười sáu cũng vậy mà thôi, nhỏ bé như bao giờ, mong manh, lạnh hiền và vô tội. Bác đã đưa mẹ về nhà, sau đó. Nói cứ yên tâm, Ly sẽ trở về. Không sớm thì muộn, thế nào Ly cũng sẽ trở về. Nói, vì tin. Và không thể nào tin điều trái ngược lại. Ly ở đâu bây giờ ? Hỏi con nhỏ ngỡ ngược, hỏi con nhỏ thoát ly, hỏi con nhỏ cất cánh, mà tấm hình bán thân in trên mặt báo đã biến thành một nhân vật, một chấn động cho những cõi người lớn bàng hoàng, kể cho cháu chuyện này. Chuyện một đứa nhỏ. Tuổi Ly. Như Ly. Chuyện của một thảm kịch. Sân khấu là cái phía đối diện cửa trường. Bên ngoài một hàng rào phượng vĩ.

(Còn nữa)

NGUYỄN TUẤN ANH

TRƯƠNG ÁI PHƯƠNG (Mỹ Tho)

1. - Thiếu nữ 16 tuổi đã cao tới 1m6 được coi là mau lớn chứ không quá đáng, tuy nhiên nặng 35kg thì hơi gầy. Cháu nên uống Biotone và ăn nhiều thịt, cá, uống nhiều sữa.

2. - Các mụn đen ở mũi cháu chính là trứng cá của tuổi dậy thì. Hãy dùng Sacnel bôi mặt mỗi tối trước khi ngủ.

3. - Sự lệch xương làm cho dáng đi của cháu xấu chỉ có thể biết được rõ ràng bằng một hình chụp quang tuyến X và vấn đề điều trị phải do một bác sĩ chuyên khoa sửa thân thể cho ngắn (Orthopédiste).

PHẠM VĂN HOÀNG (Bình Dương)

Thói xấu của cháu chính là căn bệnh chung của đa số thanh thiếu niên thời đại ở tuổi dậy thì. Trước hết cháu nên chọn bạn tốt mà giao du. Đừng a dua trong các chuyện thiếu đứng đắn như đọc tiêu thuyết, xem phim ảnh bậy bạ. Đừng bắt chước hút thuốc lá, uống la de. Nên dành thì giờ rỗi vào các trò chơi thể thao như đá bóng, đọc truyện lịch sử, đời sống danh nhân v.v... Mỗi tối uống một viên thuốc an thần như Miltown. Chúc cháu mau tìm lại được sự thanh cao của tâm hồn.

PHAN MY MY (Quảng Ngãi)

1. - Tình cảnh gia đình em thật đáng thương, tôi rất xúc động. Em hãy mua Valium 10 hay Librium 10 cho ba em dùng mỗi ngày hai viên vào buổi trưa và tối, hy vọng ba em sẽ tìm lại được giấc ngủ hậu quả của những cơn kích xúc thần kinh tâm lý, do hoàn cảnh đau thương dồn dập xảy đến.

2. - Tôi nghĩ rằng em bị đau tim nhẹ. Tạm dùng Passiflorine, Cardioritmon và Théophylline. Em đừng nên lo buồn quá, ngày mai trời lại sáng. Cái rủi không đeo đuổi mãi một mình ai đâu em ạ.

THỤY NGUYỄN (Đà Nẵng)

Ngón tay hay bị tê một phần do các bắp thịt và dây thần kinh vận động yếu, phần khác do sự tuần hoàn máu không đều. Cháu có thể dùng Myoviton, (3 viên mỗi ngày) Strychnel B1 Fort, Opo-Veinogène và Solu-campfire Gouttes.

T.V.T. (Trung Học Hòa Đa)

Bệnh kiết lỵ đúng ra là 3 bệnh do các tác nhân khác nhau gây ra, cách điều trị cũng khác nhau duy chỉ có các triệu chứng là tương tự. Đau bụng quặn, sờ vào da bụng là gây cảm giác đau, mót đi tiêu luôn (4 tới 20 lần một ngày) chỉ có đờm, lẫn máu, gầy sọp đi và bại liệt không muốn cử động. Khi mắc kiết lỵ là phải thử phân để tìm tác nhân là trực trùng (trực khuẩn : bacille) hay nguyên sinh động vật (Protozoaires)

A - Kiết lỵ do trực trùng gây ra (Dysenterie bacillaire).

Thường xảy ra ở Pháp và do các trực trùng Schiga, Strong de His và Flexner. Gây các biến chứng sưng khớp xương, thần kinh viêm, sưng màng phúc mô bụng v.v...

Bệnh nhân phải nằm nghỉ ngơi hoàn toàn ở trên giường, chườm nước nóng lên bụng. Mới đầu uống sữa, nhiều nước, sau ăn cháo thịt, bơ và thịt băm. Uống thuốc dịu đau như Belladone, Atropine và thuốc than, Bismuth, Tanin.

Phải dùng thuốc huyết thanh đặc biệt chống kiết lỵ Schiga và các thuốc kháng sinh (Sulfamides) như Sulfadiazine, Sulfaguanidines, Sulfathiazols với liều thật cao 12 - 15gr ngày đầu tiên, các thuốc trụ sinh

như Streptomycine (1g - 1g50 một ngày), Néomycine, Terramycine, Chloromylétine. Đồng thời phải truyền nước biển cho bệnh nhân.

B- Kiết lỵ do nguyên sinh động vật gây ra (Dysenterie à Protozoaires)

1. - Kiết lỵ do biến hình trùng gây ra (Dysenterie Amibienne). Biến chứng nguy hiểm nhất là sưng gan (Hépatite Amibienne) và Abcès phổi.

Thuốc Émétine là thuốc đặc biệt để trị bệnh này. Terramycine, Rovamycine, Néomycine là những thuốc trụ sinh rất tốt. Stovarsol rất cần để diệt các nang thũng (Kyste) biến hình trùng.

2. - Kiết lỵ do Lamblias (Giardias) và Trichomonas.

Cách chữa cũng tương tự.

Chú nghĩ rằng giải thích như thế đã quá đủ để cháu hiểu tầm quan trọng và nguy hiểm của bệnh kiết lỵ để chữa trị cho đúng cách. Hết sức cảm động về những nhận xét của cháu.

THƯƠNG DU + NGUYỄN CÔNG ĐOÀN (Xin xem câu trả lời số 3)

1. - Thở dài là triệu chứng của bệnh buồn (l) đồng thời cũng là triệu chứng của sự ngộp thở.

2. - Cháu hay bị tức ngực là đúng với bệnh hay thở dài ở trên. Không nhất thiết là đau tim. Tuy nhiên có thể dùng Théophylline Cardiazol-Éphédrine.

3. - Răng cáu vàng có thể dùng cau khô chà sát hàng ngày, hay đánh răng bằng bột đá bọt hoặc tới nhờ nha sĩ dùng dụng cụ riêng mà cạo.

LĂNG THANH

Vì thất vọng chuyện đời đến nỗi dùng tới 25 viên Optalidon để rửa sạch nợ trần, may được cứu sống kịp thật là điều hãn hữu cháu ạ, một tháng sau tai nạn đó nếu em cháu còn buồn bã, ủ dột, yếu đuối và gầy còm cũng chẳng là điều lạ. Hãy mua cho em cháu dùng Biotone, Activarol, hay Gammalon Fort và chích Strychnal B1 Fort. Điều cần nhất là cháu phải luôn

luôn ở bên cạnh em cháu vừa để canh chừng, vừa để an ủi và khuyến khích người mắc tâm bệnh. Cầu xin Thượng Đế che chở cho hai chị em cháu.

NHUNG (Quảng Ngãi)

Cháu nên bỏ thói quen hút quá nhiều thuốc lá, chứng đau đầu sẽ bớt. Tránh táo bón. Ăn ít thịt, cá, nhưng nhiều rau. Tam uống Pyréthane Gouttes, Glifanan và Gammalon Fort để trí óc được minh mẫn hơn mà học hành.

NẦY (Quảng Ngãi)

Bệnh của cháu đúng như cháu đem hai câu thơ rất hợp tình của Nguyễn Bính để diễn tả :

Gió mưa là bệnh của trời

Tương tư là bệnh của tôi yêu nàng

Chẳng có gì là đáng ngại cũng như chẳng có thuốc nào, thầy nào chữa được. Bệnh này chỉ là biểu tượng sống động nhất của nguồn sinh lực trong cơ thể đã sụp đổ tuyệt đối thanh niên bình thường khắp thế giới.

UYÊN (Cam Ranh)

1. - Răng sâu thì phải nhờ gha sĩ trám ngay cháu ạ. Ngậm thuốc sát trùng không ích gì.

2. - Nếu nghĩ bị lao phổi thì phải chụp hình phổi mới biết rõ. Gầy ốm, hay ra mồ hôi trộm, thúng thảng ho, gầy gầy sốt về buổi chiều và ban đêm là những triệu chứng chính. Nếu ho có máu thì chẳng còn gì phải nghi ngờ nữa.

MÁ MỊN NGÀY XƯA (Biên Hòa)

1. - Cháu có thể thoa bằng thuốc mỡ Laccoderme Oxyde de Zinc hay Ichtyol.

Kiêng đồ gia vị chua, cay. Ăn ít thịt-trứng. Uống thêm thuốc gan như Cho. phytol.

VI BĂNG (Huế)

Ở tuổi dậy thì, các tuyến sinh dục hoạt động mạnh, gây ra những rối loạn về kích thích tố nên làm cho thanh niên hay bị trứng cá. Cháu hãy dùng Dénisoline hay Laccoderme Soufré để thoa mặt. Phải uống thêm trụ sinh như Auréomycine. Tránh táo bón.

chuyện liêu trai

Thi sĩ Vũ Hoàng Chương có bốn câu thơ :

« Gặp gỡ chừng như chuyện Liễu Trai

Ra đi chẳng hẹn một ngày mai
Em ơi lửa tắt bình khô rượu
Đời vắng em rồi say với ai »

Vậy chuyện Liễu Trai là gì và khi đời có « em » rồi ta có cần say, say khi nào không hở. Ngọc thân ái ?

NHỊ LANG (Tam Kỳ)

« Liễu Trai chí dị » là những truyện hồ ly, ma quái (toàn hồ ly, ma quái đa tình giống... nữ) của mông xứ Bồ Tùng Linh, người Trung Hoa. Ông này chán sự đời, chán loài người nham hiểm, tầm thường nên tạo dựng một thế giới hồ ly, yêu tinh để nói chuyện với ma. Tư tưởng của ông Bồ khá nặng, nhưng ta không bàn tới. Hãy nói về một chuyện Liễu Trai hay Liêu Trai. Thường là một danh sĩ hay một bạch diện thư sinh đang ngồi đọc sách trong thư phòng bỗng

nhien gặp người đẹp. Rồi người đẹp cho biết không thể sống trên trần gian vì là ma. Và người đẹp biến mất, danh sĩ ngẩn ngơ tưởng mình vừa chiêm bao. Muốn đọc « Liễu Trai chí dị », nên mua bản dịch của Tản Đà hoặc Nguyễn Hoạt. Bồ Tùng Linh viết rất nhiều, chưa có ai dịch hết. Cái say của thi sĩ khác cái say của chúng ta. Vậy nên để thi sĩ say. Theo Ngọc, có « em » rồi thì Nhị Lang hãy chăm chỉ học hành, rán làm việc giúp ích xã hội để « em » hài lòng, thế mới là « say ». Đừng dại dột say rượu. Đừng giết đời mình bằng say ma túy. Yêu là hướng về ngày mai, một ngày mai tươi đẹp lý tưởng và hạnh phúc.

giữ người trong mộng

Ngọc ơi, làm sao giữ được người trong mộng ?

ĐỖ THU PHƯƠNG (Sài Gòn)

Giết người trong mộng thì khó chứ giữ người trong mộng quá dễ dàng. Trước hết, luôn luôn nghĩ đẹp về người trong mộng. Sau hết, luôn

luôn làm đẹp cho người trong mộng. Người trong mộng như tờ trời, đừng với tay đung. Đung, tờ trời sẽ tiêu tan và người trong mộng đổ nát. Câu trả lời sẽ đầy đủ hơn khi em đọc xong cuốn *Về yêu hoa cúc* của Duyên Anh.

cửa sổ linh hồn

Nét gì của người con gái tạo sự chú ý cho người khác, hở chị? (Mắt, miệng, gương mặt, dáng đi v.v...). Và đôi mắt là cửa sổ linh hồn, vậy đôi mắt xấu là linh hồn xấu sao chị? (Mắt xấu cũng là một điều thiệt thòi rồi.)

UYÊN (Kiên Giang)

Nét dịu dàng của người con gái tạo sự chú ý cho người khác. Nếu nói chuyện thì giọng nói nhỏ nhẹ, cách nói đoan trang. Người đẹp chưa chắc đã có nét dịu dàng. Nhiều cô gái đẹp mà vô duyên thậm tệ. Nói oang oang, cười hô hố thì đẹp cũng hóa xấu. «Đôi mắt là cửa sổ của linh hồn», đó chỉ là câu nói văn hoa của mấy ông thi sĩ. Và nó không có nghĩa tuyệt đối đâu. Luận theo tương số (tương số cũng chỉ đúng 2 phần 10), kẻ nào không dám nhìn thẳng người đối diện, kẻ ấy có ý gian dối. Có lẽ, nhìn vào mắt họ, ta hiểu được tâm hồn họ chăng? Mắt lá rằm là mắt đa tình. Người một mắt là người tai ác. «Voi một ngà đàn bà một mắt». Ti hí mắt lươn là mắt của kẻ bất lương. «Những người ti hí mắt lươn, Trai thì trộm cướp gái buôn chồng người... Nhưng có phải tất cả đàn bà một mắt đều dữ dằn, tất cả những người ti hí mắt lươn đều bất lương đâu! Vậy đôi mắt không hoàn toàn là cửa sổ của linh hồn. Một thi

sĩ đã ví «Mắt em là một giòng sông, Thuyền anh bơi lội trong giòng mắt em». Vẫn chỉ là cách nói. Bây giờ, phong trào sửa sắc đẹp đang lên, mắt đang to tròn thật đẹp, người ta sửa thành mắt một mí. Hoặc mắt bò câu hiền thực người ta sửa thành mắt bi ve. Thi càng khó luận về đôi mắt. Nhưng, chắc chắn, mắt xấu không bao giờ là linh hồn xấu.

ngành đời rêu phủ

Ty mười sáu tuổi rồi. Hay giận hờn nhưng không bao giờ buồn vu vơ. Tại bạn Ty kêu Ty là khúc gỗ, là viên đá xanh nghìn đời rêu phủ. Ty đâu có muốn «khổ» như thế. Họ chê Ty hoài. Làm răng cho khỏi bị chê hở chị Ngọc thân mến?

TY TY (Huế)

Hãy là khúc gỗ, là viên đá xanh nghìn đời rêu phủ. Hãy sung sướng được chê như vậy. Bởi vì không bao giờ em là khúc gỗ, là viên đá xanh nghìn đời rêu phủ. Bởi vì con gái Huế là sông Hương êm dịu trông có vẻ nghìn đời êm dịu. Nhưng ở đây giòng sông là cái gì tuyệt vời nhất, không gỗ đá chút nào. Hiểu chưa?

lãng mạn

Một người học sinh mà lãng mạn là sao hở chị? Kết quả của sự lãng mạn đó? Sao lãng trong việc học là chi hở chị? Làm sao để tránh việc xao lãng đó chị?

THIÊN BÍCH (?)

Nôm na, một người học sinh lãng mạn là người học sinh không chú ý gì đến bài vở, trường lớp. Ngồi trong lớp, thầy giảng bài không nghe, chỉ nghĩ chuyện trên trời dưới đất. Bài không học, không làm chỉ nghĩ chuyện đầu tư hạng. Kết quả là sự học thụt lùi, tốn cơm áo cha mẹ, tốn công thầy cô. Sao lãng là... làm biếng. Muốn tránh cả hai bệnh trên, chỉ có cách duy nhất là chăm học và năng tập thể dục.

cho đà lạt yêu dấu

TRẦN THỊ GIA LAI

Chiếc xe lam chạy từ từ rồi dừng hẳn lại trước cây xăng. Ba tôi nhảy xuống trả tiền còn tôi ôm gói quần áo theo sau. Trời hãy còn tối và hình như có mưa, mưa bụi. Dưới ánh đèn neon trắng ở vườn hoa từ phía bờ hồ, tôi nhìn thấy những sợi mưa dài, mong manh, bay lất phất. Chiếc đồng hồ trên tay tôi chỉ 6 giờ 30 sáng. Hãy còn sớm. Những khu phố tôi vừa đi ngang chưa thức dậy, nhưng ở bến xe này thì thật đông và ồn ào. Cái náo nhiệt, những âm thanh, những dáng người chạy lui, chạy tới, hấp tấp, vội vã làm tôi khó chịu. Tôi chợt thấy một nỗi chán ngán vây quanh lấy mình và hơn lúc nào hết tôi muốn trở lên xe, bảo tài xế trở về con đường cũ, qua những dãy nhà im lìm, vắng vẻ, để cuối cùng trả tôi lại cho ngôi nhà nhỏ, mang một vẻ hiu quạnh, buồn bã, nằm khuất sau hàng rào ngù sặc và những cây ổi cao, đầy trái, ngôi nhà mà trước đây vài mươi phút, xe đã rờ ga, chuyển bánh...

Có tiếng ba bên tai tôi. Đoan, đi con. tôi như kẻ mất hồn, bỏ mặc ý muốn mình chơi vui, hụi hụi, thần thờ đi cạnh ba. Ba dẫn tôi đến bến xe MT và bảo tôi ở đây đợi ba vào mua vé. Dựa người vào tấm kính, tôi cảm thấy rã rời. Đoạn đường từ nhà tôi đến đây không xa, gói áo quần trên tay tôi không nặng. Nhưng đầu óc tôi tràn ngập ý nghĩ và tâm hồn tôi nặng

trữu buồn phiền. Tôi đưa tay vuốt tóc, vuốt mặt, làm những cử chỉ đem đến cho mình một sự tỉnh táo thật gương gao. Tóc tôi ướt vì mưa, mặt tôi cũng lạnh lạnh và ướt, không hiểu do mưa hay nước mắt. Tôi nhìn về phía bờ hồ, cố làm ra vẻ thản nhiên để tránh những đôi mắt soi mói chung quanh. Ánh sáng từ đường vào chợ và ở vườn hoa không được sáng để chọc thủng bóng tối, cho tôi nhìn thấy mặt nước hồ gợn sóng lăn tăn. Tôi cắn môi, thôi rồi, môi tôi lại mẫn. Từ lúc ngồi trên xe lam đến giờ, tôi không nhớ rõ mình đã khóc bao nhiêu lần rồi, chỉ biết lời cứ phải cúi đầu, nhìn xuống sàn xe để dấu đôi mắt mình đo đỏ, mỗi lúc xe vượt qua những cột đèn mà ánh sáng hắt xuống chiếu rõ cả một khoảng đường, để ba không trông thấy và nhìn tôi bằng đôi mắt ái ngại lẫn buồn rầu.

Một tháng trước đây, khi ba đề nghị cho tôi lên nghỉ hè ở cái xứ Đà Lạt mưa ngày, mưa đêm này, tôi đã vui mừng đến khóc được. Nghĩ đến mẹ, hai đứa em và cả cuộc sống mới ở ngôi nhà xa lạ mà thân thiết của mẹ nữa, tôi đâm nao nao, chỉ muốn rời Nha Trang sớm phút nào hay phút ấy. Cho đến khi chiếc xe MT cũ kỹ mang tôi đi sâu vào thành phố miền cao nguyên rét mướt này, nhìn thấy những ngọn đồi xanh xanh, mặt nước hồ êm ả, và những con đường quanh co, khi lên cao, lúc xuống thấp tựa những làn sóng lớn, rồi những cơn mưa chợt đến, chợt đi, mưa theo từng đám mây, từng cơn gió, tôi mơ hồ thấy được phần nào chuyển đi của mình. Nó sẽ không vui như tôi tưởng. Mà thật thế, suốt những ngày sống ở đây, bên cạnh mẹ và hai em, không hôm nào là tôi không khóc, cũng như hôm nào trời cũng mưa. Hôm đầu tiên bước chân vào ngôi nhà của mẹ, tôi xúc động vô cùng, tim tôi như muốn nhảy khỏi lồng ngực và tôi đã không cảm được nước mắt khi khuôn mặt mẹ xanh xanh hiện ra ở cửa. Lâu quá rồi tôi không gặp lại mẹ. Nhiều khi tôi băn khoăn tự hỏi, không hiểu mẹ có còn nhớ đến tôi hay đã quên rồi đưa con gái lớn hay buồn, khóc cũng chẳng ít của mẹ. Qua hôm sau ba tôi trở về Nha Trang, khi đã đưa tôi đến với mẹ và hẹn ngày lên đón, tôi lại khóc. Cũng như sáng nay, ngồi trên chiếc xe lam nhìn lại bóng dáng mẹ lẻ loi in lờ mờ trong bóng tối bên chiếc cổng, tôi đã nhìn mẹ, nhìn ba tôi rồi để mặc nước mắt tuôn dài trên má. Tôi không muốn bỏ mẹ. Tôi thêm những cử chỉ âu yếm của mẹ. Tôi cũng không muốn để ba sống trợ trợ một mình. Nhưng tôi không thể nào hàn gắn được vết rạn nứt giữa Ba và Mẹ tôi, mỗi ngày một lớn. Nhiều khi tôi tưởng như mình là trẻ mồ côi. Sống với ba, tôi có ý nghĩ mình mất mẹ. Ở với mẹ, tôi thấy mình như kẻ không cha.

Nếu Ba tôi lơ là một chút, hoặc mơ tưởng xây dựng đời sống mới, chừng ấy ư ờ để cho tôi lợi dụng chuyển nghỉ hè này mà ở mãi với mẹ, từ già Nha Trang không chút lưu luyến. Nhưng tình thương ba dành cho tôi sâu đậm quá khiến tôi không thể làm gì hơn là cố gắng để ba hài lòng mãi về tôi. Có những buổi chiều, mẹ tôi bận bịu với bếp núc, tôi một mình đi lang thang trên những con đường vắng vẻ, có lẽ là vắng nhất thành phố,

và tôi buồn rầu nghĩ đến nỗi cô độc, trống vắng của ba tôi. Không có tôi gian nhà nhỏ xấu xí ba thuê ấy sẽ thiếu hẳn tiếng đối thoại dù lạc lõng, rời rạc của hai cha con. Và những bữa ăn sáng, ăn trưa, ăn tối hẳn là phải vô cùng giản dị, ngắn ngủi. Tự dưng tôi ao ước mình có cánh, bay về tức khắc với ba, tôi muốn xua tan nỗi yên lặng đang vây quanh ba bằng cái ồn ào, vui tươi giả tạo của mình... Tôi cứ nghĩ vẫn vợ như thế và đi mãi, chẳng biết mình đi đâu và đã qua những con đường nào. Đến khi trời sẩm tối, hơi lạnh của nước mưa thấm vào da thịt, tôi rùng mình và chợt tỉnh người, nhìn quanh để hỏi lối về nhà. Rồi những đêm khuya không ngủ được, tôi ngồi dậy mở cửa sổ nhỏ của căn gác mẹ dành cho tôi và tôi ngồi đấy mãi, mắt rưng rưng, thấy nhớ ba hơn bao giờ hết. Cho đến khuya thật khuya, khi con đường đã hoàn toàn yên lặng và tối đen, tôi không còn nhận ra đâu là nhà cửa, là cây cối, là đất trời... tôi cũng chưa buồn trở vào giường. Để sáng hôm sau thức dậy, tôi bàng hoàng nhìn thấy đôi mắt mình thâm quầng trong gương. Tôi ôm mặt. Có thể nào cuộc sống của tôi u buồn đến thế chẳng? Có thể nào con bé Đoan, 17 tuổi có cha mẹ và hai em lại tội nghiệp đến thế chẳng?

Hai em tôi còn nhỏ chưa hiểu được nỗi buồn có cha mẹ mà không được sống gần, nhưng lớn lên, hạnh phúc của gia đình bé bạn sẽ đập vào mắt chúng và chúng sẽ thấy thấm thía vô cùng. Tôi ái ngại nghĩ đến Trang, em gái tôi, nhỏ có vẻ yếu đuối hơn tôi nhiều đó, dù tôi không cứng rắn tí nào. Cái ngôi nhà yên lặng ở con đường vắng nhất thành phố này sẽ không phải là môi trường thích hợp cho sự lớn lên của em tôi. Tôi không muốn ngày tháng lớn lên của Trang buồn rầu như cuộc sống tôi. Tôi không muốn nhìn thấy nét suy tư hiện trên khuôn mặt em tôi sớm. Tôi muốn khi đang tuổi lớn lên, giấc ngủ của em tôi phải thoải mái, vô tư để sáng hôm sau thức giấc, khuôn mặt không phờ phạc, mắt không thâm, gối nằm không ẩm ướt.

Nhớ lại hôm đầu tiên lên đây, gặp lại Trang và Bảo — em trai tôi — sau mấy năm xa cách, tôi buồn buồn. Khi tôi mở gói áo quần xếp trong tủ, hai em tôi đứng bên cạnh, chờ đợi một món quà. Nhưng tôi chẳng có gì cả, tôi gieo vào đầu chúng một nỗi thất vọng rồi. Tôi ra đi với hai bộ áo quần gói chặt trong giấy và trở về cũng với gói quần áo vụn vụn hai bộ trên tay, lạc lõng vô duyên. Không còn gì nữa cả. Chuyển đi xa hơi lâu này, tôi cũng không mang về cho Nguyễn, nhỏ bạn thân, một món quà nào cả. Hôm trước tôi đã băn khoăn nhiều về món quà đó. Tôi sợ làm Nguyễn buồn như em tôi đã buồn. Tôi có nghĩ đến một mẫu gỗ thông, khắc tên Nguyễn, một bó hoa, một vài ký bơ và đặc biệt hơn là một ít mưa Đà Lạt bỏ vào bọc ny lông. Cuối cùng loay hoay mãi với những buồn rầu, tôi quên băng...

Một chiếc xe sắp chạy, bóp còi kêu inh ỏi làm tôi giật mình. Sửa lại gói áo trên tay cho ngay ngắn, tôi nhìn quanh để kiếm ba tôi. Vừa lúc ông

đang bắt tay người bạn rồi đi nhanh lại phía tôi đứng. Ba tôi hỏi. Còn chờ ba lâu không? Dạ không. Ba gặp người quen nên phải nói chuyện. Tôi hỏi nhỏ. Bây giờ, bây giờ là bây giờ kém mười. Mười phút nữa xe chạy. Mười phút nữa tôi rời thành phố này. Tôi nhìn người tài xế sắp đỗ trên mui xe. Trời đã sáng, ba dễ dàng nhận ra khuôn mặt tôi với đôi mắt, cái mũi đều đỏ. Ba dẫn tôi đến bên chiếc xe MT màu xám đậm bảo tôi lên ngồi trước. Tôi nghe như có tiếng ba tôi thở dài rất nhẹ nhưng đủ làm tôi xót xa. Đoan ơi, đừng khóc nữa. Tôi bảo thăm với tôi như thế. Buổi tối hôm qua, hôm kia, và nhiều lần nữa, tôi đã chẳng gạt đầu, hứa với mẹ làm vui lòng ba là gì. Nhưng sáng hôm nay tôi lại làm ba buồn mất rồi. Ba ơi, con xin lỗi ba. Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ...

Xe chuyển bánh. Giã từ Đalat. Giã từ những con đường, những đời thông, hồ Xuân Hương. Giã từ mẹ và hai em... Chợt dừng tôi mong xe chạy mãi, chạy mãi chẳng bao giờ ngừng...

TRẦN THỊ GIA LAI

*đã phát hành khắp nơi
tác phẩm được nâng niu nhất, của một tác giả quen biết :*

THƠ NHÃ CA

**gồm thi tập đã đoạt giải thưởng văn chương
toàn quốc 1966 và những bài thơ mới nhất**

- Một tập thơ nồng nàn của người nữ : tuổi mới lớn, tình yêu, ghen tuông, sinh đẻ, thù hận, thương đau, hạnh phúc...
- Một tặng phẩm long lẫy cho tuổi trẻ : bia offset 7 màu trên nền kim nhũ, tranh sơn tuyệt diệu của Nguyễn Trung, minh họa của Duy Thanh, giới thiệu Nguyễn Sa.

tuổi ngọc

và bạn ngọc

- TẠ VĂN SĨ (Pleiku). — Chuyện bạn đề nghị không có gì trở ngại cả. Bút hiệu mới không trùng với ai đâu. Nhưng sao lại đời? Cái chuyện đó đúng rồi, nhưng hãy quên nó đi.
- TRẦN VINH DANH và các bạn ở Đà Nẵng. — Lê Vĩnh Ngọc là một cộng tác viên thường xuyên của Tuổi Ngọc, hiện ở Sài Gòn, không bao giờ là Hồ Đắc Ngọc cả.
- PHẠM THỊ THU PHƯƠNG (Phong Dinh) — Những số TN cháu hỏi đã hết. Không có gì trở ngại về việc ấy cả.
- Y KHEN (Cần Thơ). — « Làm văn nghệ » không bao giờ « trễ » cả. Bài thơ của anh sẽ cho đi ở một số tới.
- CHÂU ĐÌNH AN (CamRanh). — Rất tiếc vì tình trạng xuất bản khó khăn nên đề nghị của bạn không thể thực hiện được.
- PHIÊN NGA (Gia Định). — Nhiều người cũng tưởng lầm như cháu. Tại người ta thích lấy tên quán như thế. Chú đâu có rành nghề bán cà phê.
- NGUYỄN MINH LÝ (Phước Tuy). — Thành thật nói là anh cũng chịu không giúp gì em được hơn. Em thông cảm nhé.
- VŨ THỊ LẶNG DU (Saigon). — Những đề nghị xây dựng của em Tuổi Ngọc sẽ cố gắng thực hiện dần. Vậy Tuổi Ngọc sẽ cố không để bị gọi là... hứa cưới. Cám ơn em.
- NHÃ HOÀI (Qui Nhơn). — Những điều cháu hỏi khó trả lời quá, vì chuyện đó còn tùy. Các số báo đó đã hết lâu rồi.
- LÊ CÔNG YÊN (Xứ dừa xanh). — Chuyện cháu thật đáng buồn. Hy vọng thời gian sẽ làm người ngoài phần nào. Lúc này in sách tốn kém lắm cháu ạ.
- LÊ PHƯƠNG KHANH (Saigon). — Loạt bài ấy sẽ tiếp tục, với các vấn đề khác, liên quan đến giáo dục. Và sẽ do nhiều người viết. Cái đề nghị không có gì trở ngại.
- NGUYỄN NHƯỘC TIÊU (Quảng Ngãi). — Đồng ý với bạn về các ý kiến giáo dục tiêu học đó. Nhưng cũng phải công nhận các giáo chức tiêu học là những người rất có công với nền giáo dục nhất nhưng lại không được ưu đãi xứng đáng bao nhiêu. Hy vọng sẽ sáng sủa hơn khi thanh bình.
- NGUYỄN TIÊN SA (Đà Nẵng). — Muốn mua Tuổi Ngọc từ số 1 đến số 60 (6 bộ, mỗi bộ 10 cuốn), cháu gửi bưu phiếu bảo đảm 3750 đồng (đã tính luôn cước phí bảo đảm) để tên ông Đặng Xuân Côn,
- NGUYỄN THỊ MỸ LAN (Vĩnh Long). — Tuổi Ngọc đóng bộ từ số 1 đến 60 gồm 6 bộ. Có xem mẫu trả lời bạn Nguyễn Tiên Sa ở trên. Còn 6 số sau (61-66) không có lẻ, cô đợi mua bộ VII, sẽ đóng khi đủ.
- ĐOÀN VĂN TRỪ (Phước Tuy). — Hai người ông hỏi khác nhau. Chẳng qua đó là sự trùng tên thôi. Vậy thì ông có thể nói với người bạn ông không có gì buồn cả. Mong ông ấy tìm lại được niềm vui.
- ĐỖ TÚ KHUYÊN (Bà Rịa). — Cháu có thể vẽ gửi về chú xem trước rồi mới có ý kiến được.
- NGUYỄN THỊ TUYẾT (Bà Rịa). — *Thư tình trên cát* đã đăng lại số này rồi đó. Những bài thơ đó đúng vậy. Sao cháu bị quan quá vậy. « Hãy cố vui lên mà sống ».
- HOÀNG THỊ (Hố Nai). — Bài viết cho Tuổi Ngọc miễn hay thì đăng không có điều kiện gì cả. Và khi nào thấy đăng là biết... được.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

văn

Trần Quang Thiệu, Đan Hoàng, Nguyễn Đình Sơn, Tiểu Phàm, Hoài Phương, Ng. Cẩm, Ngọc Lan, Mây Hạ, H., Vũ Bảo Châu, Hoàng Nguyễn Minh Thùy, Nước Mắt Ngọc, Vũ Thị Hải Dương, Tim Tim Ướt Mi, T. Sơn, Nguyễn Hoài Nhân, Phạm Thương Nghi, Huỳnh Châu Ngọc Phấn, Tiểu Phàm, Đông Phong, Thái Thụy, Trần Hạ Chuyên, Lê Phương Khanh, Huỳnh Tấn Lộc, Nguyễn Đại Nội, Tiểu Triều, Linh Thanh Thảo, Hoài Mây, Trần Bích Hạnh Nguyễn Linh Trang, Phạm Mắt Nâu, Thy Thảo, Nguyễn Linh Trang, Ngô Vi Thụy, Lê Thị Hoang Liâu, Lam Du, Bích Bông, Nguyễn Hoài Nhơn, LW, V. Huân, Nguyễn Nga Vương Thương, Ly Thanh Giang, Các Hoang Đông Phong, Trọng Đăng, Mắt Cận Chiều mưa, Thương Thương, Lăng Quỳnh, Miên Phương, Hồ Nguyễn Mây Mơ, NVH, NTTQ, Hồ Thị Nguyệt Thanh, Phạm ngã Dung, Phiền Nga, Dương Thị Huỳnh Hoa, Vũ Hoàng, Võ Hữu An Hòa, Công Huyền Tôn Nữ Y Nhân, Nhã Hạ, Mai Vũ Trầm Ca, Nguyễn Thị Trầm Hương, Nguyễn Bình An, Uyên Trinh.

thơ

Lâm Đạo Lộc, Huỳnh Minh Lệ, Việt Tường, Thu Giang, Lê Thụy Vi, Võ Lưu Thụy Lan, Thiên Thu Hải Lan, PVL, Châm Khanh, Ly Thanh Giang, Chiêu Dương, Hà Hữu Hiệu, Hoàng Minh Hải, Phan Tấn Ích, Hoàng Tuấn, Phạm Nguyễn Đan, NQT, Đông Đô, Ly Ca, Lê Trần Bướm Ngọc, Phú Phương, Hoàng Thị, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Thị Hoài Thu, Nguyễn Văn Mây Thu, Xuân Viên, Lương Công Phượng Anh, Mai Đĩnh Nhuận, Phạm Phú Đa, Ưng Nghi, Thế Thanh, Ưng Chánh Nghĩa, Dung H. Nguyễn Hoài Mỹ, Tôn Nữ Thu Dung, Nguyễn Cung Tường, Thu Nga, Hạ Phúc Trầm, Nguyễn Mạnh Sơn, Huyền Vũ, PH2, Miên Di, Bùi Hữu Miên, Lữ Đức Nghiễm, Huy Minh, Mây Hạ, H, Thanh Giang, Tần Hoa, Vũ Bảo Châu, Võ Nguyễn Thương Thương, Trần Anh, Ngũ Luân, Lê Minh Lộc, Nguyễn Thụy Nghiễm, Nguyễn Văn Thắng, Trương, Quang Dũng, Phạm Thương Nghi, Nguyễn Thị Tuyết Trinh, Mặc Huy, Tầm Gởi, Dung Xí, Nguyễn Minh Quang, Trần Quang Thiệu, Nguyễn H. Nhân, Nguyễn Thị Tường Xưa, Văn Công Thành, Lê Phương Khanh, Trần Thị Bảo Nghi, Phạm Chi, Nguyễn Thương Hoài, Đỗ Ngọc Hoành, Bảo Lễ, Phan Nguyễn, Nguyễn Hoàng Thực, Bạch Văn Minh Huỳnh Anh Quốc Du, PVL, Tôn Nữ Thu Dung, Nguyệt Xưa, Đào Dương.

NÀNG KHÔNG ƯA HOA !!!!!!!!

Nàng chỉ ưa **fluolar**

Vì **fluolar**

GIÚP NÀNG BẢO VỆ NHAN SẮC, GIỮ ĐƯỢC MỘT LÀN DA TƯƠI MÁT, MỊN MANG

fluolar thuốc thoa ngoài da trị:

- * TRỪNG CÁ LỤC DÂY THÌ
- * CÁC CHỨNG BỆNH NGOÀI DA
- Nổi mề đay • Ngứa ngứa • Mụn nhọt
- * VẾT CHÍCH SÂU BƠ (MUỖI ĐỐT, KIẾN CÁN)
- * TRẺ EM BỊ LẮC SỮA (MỤN SỮA)

ngày xưa

còn bé

Vũ Đức Nghiêm - Vũ Văn Đức

Chậm - Tra thiết

Nhớ bao ngày, nhớ thơ sông nước quê nhà xưa. Những đêm trăng

oáp thướt qua như giấc mơ. Mỗi khi chiu nhe rơi, gió reo trên ngàn

lá, nơi đây có tiếng êm êm, có câu tình ca, *Chuong*

yeu xa với bóng hình thấp thoáng, ngày vui với thơ nay còn tìm

đâu! Đi vắng em xuôi trên miền lênh lênh, như gông, song

củ nước trôi qua cầu. Quê ơi, nay đên xa rồi, có

những đêm buồn chơi với u hoài khôn nguôi, *nhớ* *nhớ*

